MARIUS DOBRESCU

ÎNTÎLNIREA DE LA PLOPUL ARS

EDITURA ION CREANGĂ

MARIUS DOBRESCU

ÎNTÂLNIREA DE LA PLOPUL ARS

EDITURA ION CREANGĂ – BUCUREŞTI, 1986

CUPRINS

CAPITOLUL I În care aflăm despre aventura pusă la cale de către cei patru eroi ai cărţii de faţă, plus prietenul lor patruped, Ringo.

CAPITOLUL II Primul pas spre necunoscut, sau farmecul nebănuit pe care-l pot avea uneori ultimele zile ale vacanţei mari.

CAPITOLUL III O reţetă specială de peşte la proţap. Mesajul venit din eter. În aerul nopţii pluteşte misterul.

CAPITOLUL IV „Nişte oameni de treabă nu-şi dau întâlnire la ora zece seara, pe un ţărm pustiu.” În plin mister!

CAPITOLUL V Din care nu aflăm chiar totul, deşi lucrurile încep să prindă un oarecare contur.

CAPITOLUL VI La bordul lui „Agamemnon”. Cercetări inutile şi periculoase. Surpriza din spatele uşii.

CAPITOLUL VII Se dezvăluie misterul „sfinţilor de lemn” şi, fireşte, totul se sfârşeşte cu bine.

CAPITOLUL I
În care aflăm despre aventura pusă la cale de către cei patru eroi ai cărţii de faţă, plus prietenul lor patruped, Ringo.

În apartamentul cu numărul 14, soneria se auzi desluşit, de trei ori lung şi o dată scurt. Era semnalul bine cunoscut.

— Deschid eu, zise Dănuţ şi alergă spre uşă.

— Ăsta-i Sandu, presupuse Adrian.

Ultimele raze ale soarelui de septembrie pătrundeau prin perdelele subţiri şi, căzând pe covorul vişiniu cu desenul puţin şters în dreptul uşii, conturau două dreptunghiuri luminoase, prelungi.

— Precis e Sandu, repetă băiatul, netezindu-şi cu palma cârlionţii blonzi din creştet.

Din măruntaiele ceasului de perete se năpusti afară un cuc ciufulit care, după ce strigă de şase ori „cucu”, se retrase la fel de grăbit precum apăruse, trântind uşiţa în urma sa.

— Salut, băieţi! strigă noul venit, care era, într-adevăr, Sandu. Apoi, către uriaşul câine-lup din uşă: Jos, Ringo, jos!

Câinele intră în cameră şi, fie pentru că era familiarizat cu interiorul, fie pentru că aşa i se poruncise, sa tolăni într-un colţ al odăii şi rămase acolo, cu demnitatea binecunoscută a rasei căreia-i aparţinea.

— Să nu pierdem vremea, spuse Sandu. Făceţi-mi puţin loc.

Fără a mai aştepta reacţia celorlalţi, băiatul mătură cu dosul palmei hârtiile de pe masă, scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un carneţel cu coperţi albastre de vinilin, îl deschise şi, după ce-l presă cu palma, îl împinse în faţa celorlalţi.

— Astea ar fi urgenţele!

Îşi trase un scaun, se aşeză fără a-şi lua ochii de pe bloc-notes şi începu să citească. Ceilalţi ascultau cu atenţie.

— Aşa. Deci, iată ce-am notat eu aici: undiţele, cu rezerve de nailon, ace, plumbi şi plute… cuţitul vânătoresc al lui Dănuţ, scoate-l de pe unde-l ţii, Dane, şi pune-l la îndemână… frânghia, camerele de maşină… sacii de plastic… cele două juvelnice… mâncarea şi… şi cam atât.

Petele de lumină de pe covor se lungiseră considerabil, dar, cu trecerea minutelor, auriul lor se estompase, contururile

deveneau tot mai imprecise, mai neclare.

Dănuţ se scărpină după ureche. Apoi, privind spre Ringo, zise:

— Astea le ştiam şi noi.

Sandu dădu neîncrezător din cap, închise carneţelul, îl strecură la loc în buzunar şi-şi umezi buzele cu limba.

Nimeni nu spuse nimic. Tăcerea se prelungi câteva minute.

— Ei, se hotărî Adrian să spargă gheaţa, foindu-se nervos pe scaun, ce-aţi rămas aşa? Pe când plecarea?

— George crede că ar fi mai bine să aşteptăm ca Dorin să plece la Bucureşti, zise Sandu. Eu însă nu cred că Dorin e omul care să se supere dacă vom sta cu el o zi, două. Ba dimpotrivă. Voi ce părere aveţi? Vă reamintesc că mai avem doar câteva zile de vacanţă şi, deci, fiecare zi preţuieşte, acum, dublu. Nu ne putem permite luxul să pierdem nici măcar un ceas!

Dănuţ râse.

— Dac-ar fi după tine, Sandule, am pleca chiar azi. Mai întâi să facem rost de câteva dintre mărunţişurile astea, pentru că, fără ele, orice discuţie e de prisos. Pe urmă plecăm noi, nicio grijă!

— Urmează actul doi, scena unu, anunţă solemn George. Scormonirea prin buzunare.

Şi, spunând acestea, îşi vârî mâna în buzunar, de unde scoase o hârtie mototolită de douăzeci şi cinci de lei, apoi încă ceva mărunţiş. Îngrămădi totul în mijlocul mesei, netezi cu palma bancnota şi privi spre ceilalţi.

— Hai, milostiviţi-vă!

— Ca să fiu cinstit, zise Sandu, la punctul ăsta n-am prea multe de adăugat.

Băieţii începură să se scotocească prin buzunare şi depuseră pe masă toate fondurile disponibile, bani economisiţi cu trudă din modesta „indemnizaţie” zilnică pe care o căpătau de la părinţi. Operaţiunea nu se prelungi mai mult de câteva minute.

— Gata, am scăpat de gunoiul de prin buzunare, se bucură Adrian.

— Mda, spuse Sandu, terminând de numărat, şaptezeci şi şase de lei şi douăzeci de bani. Ăştia poţi să ţi-i iei înapoi, Dane.

— Eu cred că ne putem descurca onorabil cu un asemenea fond, îşi dădu părerea George.

— Şi eu cred la fel, zise Dănuţ.

— În cazul acesta, e-n regulă, Dane. Uite, e aproape şapte, anunţă Sandu privind ceasul cu cuc. Ar fi cazul să ne grăbim

dacă vrem să prindem deschis magazinul sportiv.

— Atunci, repede! îi zori George.

— Hai!

Ieşiră valvârtej din apartament şi se năpustiră pe scări în jos. De la etajul de deasupra, aproape că se prăvăli peste ei o femeie corpolentă, într-un capot portocaliu. Depăşindu-i, rămase însă încremenită, cu amândouă palmele la gură, în faţa lui Ringo, care îşi arăta colţii într-un rânjet ameninţător şi mârâia, surprins şi el de o asemenea apariţie.

— E… e cu voi, copii? scânci îngrozită vecina, privind ţintă spre câine.

Parcă amuzat şi el de toată situaţia aceea, Ringo mârâi din nou, încreţindu-şi botul şi dând la iveală două şiruri de colţi ascuţiţi.

— Nu, doamnă, nu-i cu noi, zise Dănuţ, privind-o în ochi cu o naivitate prefăcută.

În realitate, era încântat de jocul câinelui şi se bucura în ascuns de spaima întipărită pe chipul năzuroasei vecine.

— Naiba ştie de unde a mai apărut şi ăsta, mai zise, cu teamă.

— Marş, Azorel!

— Marş, marş, Azorel! îndrăzni şi femeia, prinzând puţin curaj.

— Nu vrea să plece, ce să-i fac?! se prefăcu băiatul surprins, în amuzamentul întregului grup, care, nemaiputând rezista, dădu drumul unui întreg cor de hi-hi-hi şi ha-ha-ha.

Evident, femeia era indignată, deşi nu îndrăznea să spună nimic.

În vremea aceasta, Ringo le întoarse tuturor spatele şi începu să coboare treptele fără să privească în urmă.

— Nu mai pot să ţin pasul cu voi, răbufni Adrian, oprindu-se ca să-şi ridice ciorapii.

Deşi împlinise zece ani, părea ceva mai mic. Mereu pus pe şotii, era totuşi primul la învăţătură din clasa lui, ceea ce îi făcea atât pe părinţi, cât şi pe profesori, să-i mai treacă cu vederea poznele.

Ca să-i poată ajunge pe ceilalţi din urmă, alergă câţiva metri şi ciuful de păr gălbui şi creţ i se zburli, lucru care-l enervă din cale-afară şi-l făcu să-şi treacă degetele printre cârlionţi. „Ce-ţi e şi cu puştiul ăsta, îşi zise Dănuţ, zâmbind spre Adrian. Acasă de-abia îl ţin în frâu… la şcoală e la fel de neastâmpărat. Şi,

acum, uite-l, se ţine după noi supus ca un mieluşel!”

— Staţi mai încet, vlăjganilor, strigă înciudat cel mic, ocolind cu greu trecătorii care intrau şi ieşeau grăbiţi din magazine, se salutau şi se despărţeau după câteva vorbe, se învârteau parcă fără niciun scop pe trotuare şi toate astea într-un vârtej care te ameţea şi te făcea să-ţi închipui că tu însuţi te mişti ca melcul, că eşti cel mai lent dintre toţi.

Auzindu-se astfel apostrofaţi, ceilalţi trei pufniră în râs. Interesul mărturisit al lui Adrian de a fi părtaşul unor întâmplări la care alţi copii de vârsta lui nici n-ar îndrăzni măcar să viseze, îl făcea pe puştiul cel bun de gură, de multe ori, să renunţe la remarcile zeflemitoare cu care, de obicei. Îşi gratula amicii.

Avură noroc! Magazinul „FOTO-MUZICA-SPORT” din centrul oraşului era încă deschis.

— Ia te uită! făcu George. Aparatul ăla de fotografiat din vitrină parcă ar face cu ochiul!

Intrară.

— Câţi metri de nailon ne trebuie? îl întrebă Dănuţ pe Sandu, îndreptându-se către fata de la tejghea, stăpâna absolută a sutelor de metri de nailon şi a cutiilor în care cârligele, mai mari şi mai mici, visau crapi, bibani şi ştiuci.

— Da’ permis de la filială aveţi? îi iscodi vânzătoarea şi-i măsură ursuză din cap până-n picioare.

Cum se aşteptau la o asemenea întrebare, replica fu promptă:

— L-ai luat, nu? se întoarse Sandu spre Dănuţ.

— O, bineînţeles, îl am pe undeva, pe-aici… am să-l găsesc numaidecât, şi, zicând acestea, cel întrebat scoase din buzunar un portofel doldora de hârtii. Ia te uită, bodogăni apoi, şi doar aseară aici îl pusesem.

Fata izbucni neîncrezătoare:

— Da-da, o să-l găseşti imediat! Hai, lăsaţi şmecheriile şi spuneţi-mi mai bine cât să vă dau! Repede, că-nchid!

— Pst, Dane! făcu Sandu către prietenul său care, o dată intrat în rol, scotocea conştiincios printre hârtii, în căutarea unui permis de pescuit, desigur inexistent. Dane, lasă asta şi zi mai bine de câtă gută avem nevoie!

— Douăzeci de metri, veni răspunsul cu promptitudine.

Vânzătoarea luă metrul şi începu să le măsoare nailonul, bombănind întruna.

— Ehei, am mai văzut eu isteţi ca voi… E închis, nene, nu vezi cât e ceasul? se răsti ea la un bărbat în vârstă, care tot încerca

să intre în magazin.

Băieţii plătiră, iar fata le dădu hârtia pe care înfăşurase firul de gută. Simţind în spate privirea şefului de raion, le strigă din urmă:

— Şi nu uitaţi să veniţi mâine cu permisul, să-l văd şi eu!

— Negreşit, îi răspunse Sandu. Mâine pe la prânz.

Afară se întunecase binişor. Zăpuşeala de peste zi se mai domolise, deşi din asfalt se ridicau valuri-valuri de căldură. Era un septembrie neobişnuit de fierbinte. Vitrinele sclipeau în lumina becurilor ce se aprinseseră deja.

În coroanele rotunde ale salcâmilor, roiuri de musculiţe se hârjoneau fără astâmpăr. De o parte şi de alta a străzii principale, casele, cu balcoane de fier forjat şi magazine la parter, ridicate în vremurile de mare avânt negustoresc de pe la începutul secolului, îşi începeau viaţa de seară. Ici-colo, pe la colţuri de stradă, grădini de vară pitoreşti trimiteau în aerul cald miresme picante de mititei şi de tot felul de alte bunătăţi rumenite pe grătar. Era ora la care tarafurile vestite ale oraşului, cu ţambale, viori şi acordeoane îşi începeau programul, iar butoaiele de bere erau destupate sub privirile clienţilor însetaţi. De la înălţimea celor unsprezece etaje ale sale, hotelul TRAIAN, recent construit, supraveghea toată forfota aceasta nocturnă, privind parcă distant şi puţin ironic învălmăşeala pestriţă de la picioarele sale. În faţa unei ceasornicării, Gore, piticul oraşului, râdea cu glas piţigăiat. Un anturaj numeros şi la fel de vesel îi ţinea isonul. Pretutindeni, vânzători tineri trăgeau cu gesturi energice obloanele peste vitrine, dornici să ajungă cât mai degrabă acasă.

De la arena de box începură să iasă spectatorii galei din scara aceea, gălăgioşi şi transpiraţi. Tumultul străzii îi absorbi pe cei patra băieţi. Valul de oameni care se buluci în stradă îi imobiliză şi-i purtă cu sine până la intersecţia străzii principale cu bulevardul Karl Marx. La un moment dat, fură cât pe ce să se piardă unul de altul, dar se regăsiră şi reuşiră să rămână împreună.

Înalt şi robust, ba chiar neobişnuit de voinic pentru vârsta lui, Dănuţ deschidea drum prin mulţime. În dreapta şi în stânga lui, ceva mai în urmă, ca doi vajnici locotenenţi, păşeau Sandu şi George. În comparaţie cu prietenul lor, cei doi păreau exact ceea ce erau, adică nişte puştani ceva mai răsăriţi, primul subţire şi mlădios ca o nuia, al doilea ceva mai scund şi mai bine legat.

— Hai, piciule, mai vioi! îl îndemnă Sandu pe Adrian, care reuşea cu greu să ţină pasul cu ceilalţi.

Bulevardul, cu băncile proaspăt vopsite şi arbori ornamentali cu frunze roşcate, se deschidea larg în faţa lor. Pe câte-o bancă, la lumină, bătrânii oraşului îşi pierdeau timpul în interminabile partide de table.

— Ce-mi porţi tu mie de grijă! se burzului Adrian.

— Ei, uite că-ţi port, zise Sandu peste umăr.

La parterul unui bloc se dansa. Cei patru băieţi se opriră şi încercară să vadă ceva în semiobscuritatea apartamentului.

— Hei, voi de colo, daţi-i drumul imediat! auziră o voce poruncitoare de bărbat.

— Ia te uită la ei, şi-au găsit distracţie, zise dinăuntru o femeie. Ia ieşi, Gicule, la ei!

Băieţii se îndepărtară în fugă. Nu mai aveau prea mult de mers până acasă.

Strada pe care locuiau toţi patru, lungă şi dreaptă, se numise cândva Sfântu Constantin. Şi asta pentru că era străjuită la unul din capete de o biserică, iar la celălalt de un cimitir, ambele purtând acelaşi nume, pe care, de altfel, îl împrumutaseră şi străzii. Noul nume al străzii, Şcolilor, fusese ales pesemne din cauză că de-a lungul ei se aflau nu mai puţin de trei şcoli.

Cu ani în urmă, pe vremea când Dănuţ et comp. Erau nişte ţânci, un tramvai străvechi străbătea strada ocolind încet biserica, după care o ţinea în sus, spre cimitir, unde traseul se sfârşea printr-o buclă largă şi unde vatmanul cobora să bea o gură de apă la cişmeaua din apropiere. Pe vagonul pătrat şi colţuros ca o cutie de chibrituri, soarele verii se juca în voie. Strigat de pasagerii grăbiţi, conductorul îşi ocupa din nou locul din cabină, răsucea maneta şi tramvaiul se punea în mişcare. De peste drum de blocul în care locuiau, din curtea plină de bălării a grădiniţei fabricii de confecţii, cei patru băieţi îl priveau cu sufletul la gură pe vatmanul oacheş şi mustăcios, care cobora suduind şi împingea cu piciorul bolovanul pus anume de ei pe linie. Nu mai mari de-o şchioapă, colindau împreună străzile dimprejur, adesea până noaptea târziu, sau, cu riscul de a fi pedepsiţi de cei de-acasă, coborau în port să vadă ghirlandele de lumini de pe catarge, legănate de undele marelui fluviu. Şi, a doua zi, o luau de la capăt, neastâmpăraţi dar şi neobosiţi, şi aşa toată vara, trei luni de vacanţă, zi de zi.

Anii au trecut unul după altul. „Calea fericirii”, cum îi mai

spuneau unii, şi-a schimbat numele, dar a rămas tot ea. Într-o zi, nimeni n-ar putea spune în care anume, vechiul tramvai a fost retras, au fost demontate şinele, iar în locul lui au început să circule autobuzele. Fabrica vecină s-a extins, măturând din cale „ulicioara” din spate, cu insalubrele şi dărăpănatele căsuţe ale muncitorilor.

Anii au trecut, dar cei patru băieţi păstrau încă în inimă dorul acela nebun de aventură ce-i înfiora în copilărie, patimă iscată de apropierea Dunării şi a bălţilor ei, de poveştile cu bandiţi spuse printre fumuri lungi de ţigară de bătrânii din cartier şi iată, patima aceasta răbufnise din nou, chemându-i spre necunoscut. Cel care a venit cu ideea expediţiei a fost George.

— Ar fi păcat să ne pierdem ultimele zile de vacanţă trândăvind sau văzând de câteva ori aceleaşi filme, le-a spus într-una din seri prietenilor săi.

Şi hotărârea fusese repede luată. E drept, şi împrejurările fuseseră favorabile.

În urmă cu câţiva ani, tatăl lui George, pensionat înainte de vreme din cauza unei paralizii, care cu timpul cedase, închiriase o cabană mică pe celălalt mal al Dunării şi terenul din jurul căsuţei, unde îşi dusese cei câţiva stupi cumpăraţi tot atunci. Locul era bine ales, căci balta, cu vegetaţia ei luxuriantă, era prielnică creşterii albinelor. Aşa încât, de cum se desprimăvăra, odată cu apariţia primelor flori şi până târziu, în octombrie, când harnicele zburătoare trebuiau pregătite pentru iernat, tatăl lui George îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în baltă. În oraş venea rar, o zi sau două pe săptămână, pentru a-şi împrospăta rezervele de alimente. Cei doi fii ai săi, Dorin şi George, mergeau mult mai rar la cabana din baltă, în vreme ce mama lor traversa Dunărea o dată sau de două ori pe an.

„Lasă, vino tu mai des pe-acasă, că noi... Eu, cu gospodăria, băieţii, unul cu şcoala, celălalt cu marinăria lui; mai greu ne facem timp. Vino tu mai des pe-acasă... şi, n-ai frică, nu calcă nimeni prin pustietăţile acelea ca să-ţi fure ţie stupii!“ aşa îi spunea, aproape de fiecare dată când se întâlneau soţia, mama lui George, soţului împătimit după natură.

Şi iată, acum, nu unul, ci patru vizitatori se pregăteau să ia cu asalt cabana din baltă.

La început se auzi un bubuit înfundat şi departe, într-un colţ de cer, fulgeră pentru a doua oară. Ploaia se porni pe neaşteptate, cu picături mari şi grele care loveau asfaltul

plescăind şi ridicând praful, pentru ca mai apoi să se îndesească într-un crescendo rapid, izbind în geamuri şi gâlgâind prin burlane.

Rarii trecători îşi găsiră adăpost pe sub streşinile caselor, necutezând să înfrunte puhoiul de apă ce venea de sus.

În curând, şuvoaiele învolburate inundară gurile de canal, după care puseră stăpânire pe toată strada. De sub perdeaua lichidă se iveau, când şi când, farurile vreunei maşini, care trecea împroşcând trotuarele şi dispărea în viteză. Felinarul din colţul străzii clipi de câteva ori, apoi se stinse definitiv. Frunzele salcâmului din faţa blocului, primeau cu recunoştinţă această nouă dovadă de mărinimie a naturii, plecându-se sub greutatea picăturilor într-un gest de supunere totală.

Plouă toată noaptea.

Spre dimineaţă, ploaia încetă la fel de neaşteptat precum începuse, apoi se îţi un firicel de vânt care făcu să dispară fără urmă norii goi, aşa încât zorile dădură la iveală un cer ireal de senin. Doar băltoacele de pe asfalt depuneau mărturie în favoarea ploii.

Pe la ora zece şi jumătate dimineaţa, primul care sună la uşa familiei Vâlcu fu Adrian. Îi deschise Dănuţ, îmbrăcat într-o pereche de ginşi uzaţi şi cu un tricou de sport care-i scotea în relief pectoralii bombaţi.

— ’nă dimineaţa, măria-ta! Da’ nu-i nimeni pe-aici? Nu-mi vine să cred că sunt primul.

Dănuţ îl înhăţă de chică şi-l zgâlţâi de câteva ori, în glumă.

— D-apăi bine, fârtate, eu mi-s nimeni?

— Au, scânci Adrian smulgându-se din mâinile lui. Mă doare!

— Eşti primul, piciule. Da’ ce faci? Lasă, nu te mai descălţa, maică-mea tot nu-i acasă. Ştii ceva? Hai, mai bine, la subsol, la bucătărie, să-ţi arăt undiţele!

— Hai!

Coborâră scările şi ajunseră în cămăruţa de la subsol, care servea drept bucătărie de iarnă. Dănuţ aprinse lumina. În mijlocul camerei se afla o masă cu două scaune. Într-un colţ, frigiderul torcea ca un motan somnoros. În aer stăruia un miros de usturoi şi Dănuţ deschise ferestruica îngustă cu perdele croşetate. Pe stradă tocmai trecea un camion cu remorcă, hurducându-se greoi şi stârnind praful.

— Alege, ori aer închis, ori praf, zise Dănuţ.

Din robinetul defect se scurgea un firicel subţire de apă. Pe masă se aflau cele patru undiţe la care Dănuţ meşterise întreaga

dimineaţă.

— Le vezi? Una din ele e a ta. Pe care-o vrei?

Adrian le cercetă cu atenţie. Plescăi din limbă, apoi le puse la loc, îşi trase pantalonii în sus, potrivi catarama curelei şi mai plescăi o dată din limbă. Undiţele păreau bune. Cârligele erau înfipte în plute, iar guta fusese înfăşurată pe beţele de stuf.

— Asta cu plută albă.

— Perfect. A ta e.

— Mda, făcu puştiul, pare bună. Văd că i-ai pus şi două ace...

— Te cred. La toate le-am pus câte două. Unul mare şi unul mic. Priveşte!

Şi băiatul scoase unul dintre cârligele din plută, şi, încercându-i ascuţişul cu buricul degetului, spuse:

— Din ăsta, nici ăl de sus nu-i scapă pe bieţii bibănaşi!

— Sărăcuţii de ei, oftă Adrian.

Cineva bătu în uşă. Era George.

— Hai, Tucidide, intră odată! îl pofti Dănuţ.

Noul-venit se frecă la ochi.

— Da’ Sandu unde-i? zise în loc de bună-ziua.

— Încă n-a apărut. Ia zi, ce părere ai de minunăţiile astea? îl luă în primire Dănuţ.

Apoi căscă zgomotos şi adăugă:

— M-am sculat de pe la cinci ca să le puteţi avea voi gata acum.

— Nu prea duci viaţă sportivă, măria-ta, îl luă peste picior Adrian. Chiar aşa, în vacanţa asta nu prea te-ai omorât cu antrenamentele. Din două, una: ori eşti cel mai bun din lotul vostru de lupte şi nu mai ai ce învăţa de la ceilalţi, ori eşti cel mai slab şi nu te mai primesc ei. Care-i adevărul?

— Adevărul e că trăncăneşti cam prea... începu Dănuţ.

În momentul acela se deschise uşa şi în cameră intră mama lui Dănuţ cu două plase încărcate în mâini.

— Hei, aici eraţi?

— Săru-mâna, o salutară toţi trei în cor.

— Bună, băieţi! Apoi, spre fiu-său: Bravo, Dane! Ditamai găliganul şi mă laşi pe mine singură să car sacoşele astea, de parcă tu ai posti şi ar trebui să gătesc numai pentru mine. Lasă, acum nu mai e nevoie.

— Dormeam când ai plecat, minţi băiatul cu cea mai mare seninătate şi privi cu subînţeles către ceilalţi.

„Scopul scuză mijloacele”, îşi zise în gând George.

— Să-ţi fie ruşine că minţi! sări femeia, supărată. Crezi că nu

te-am auzit de dimineaţă hodorogind prin magazie? Of, după ce că mă chinuiesc singură cu tine…

Se întoarse apoi spre Adrian şi George:

— Da’ ce puneţi la cale? Ori e secret?

George îl privi pe Dănuţ de parcă l-ar fi întrebat din ochi: „I-ai spus ceva, sau nu?“. Celălalt îi răspunse tot din priviri: „Dă-i drumul, e-n regulă”.

Adrian îşi privea îngândurat vârfurile pantofilor de tenis.

— Dar… începu George, Dănuţ nu v-a spus nimic?

Femeia deşertă plasele într-o lădiţă de lemn, apoi deschise uşa frigiderului, puse înăuntru un pachet de unt, înşiră ouăle unul după altul la locul lor şi, luând dinăuntru o bucată de carne, se întoarse spre băieţi şi răspunse:

— Ba, ceva-ceva mi-a zis el…

Dănuţ se ridică de pe scaun, luă undiţele de pe masă şi le puse într-un colţ al bucătăriei.

— Eu… adică noi, ne-am gândit să mergem pentru câteva zile în baltă, la cabană, începu George.

— Tatăl tău e acolo? întrebă femeia, trebăluind în jurul aragazului.

— Nu e. De fapt, săptămâna asta stă mai mult pe-acasă… are nişte treburi prin oraş… La cabană e Dorin.

— Aha, făcu mama lui Dănuţ. Şi el ce zice?

— Cine, Dorin?

— Ei, Dorin! Ce zice taică-tău!

— Am discutat cu el aseară. N-are nimic împotrivă. Ba chiar se bucură. „Aţi avut o idee grozavă”, mi-a spus când a auzit de expediţia noastră.

— Şi maică-ta?

— Tot tata a convins-o. Dacă n-ar fi fost şi Dorin în baltă, poate că ar mai fi avut ceva reţineri, dar aşa… Şi, în plus, când a auzit că merge şi Dănuţ, a capitulat, cum se zice, fără condiţii.

— Vezi, vezi, sări Dănuţ de la locul lui, toţi au încredere în mine, doar tu zici mereu…

Femeia bodogăni ceva în surdină.

— Misiunea ta e ceva mai grea, începu Dănuţ, uitându-se rugător în ochii maică-si.

— Lanţul slăbiciunilor, chicoti George, care pricepuse pe dată despre ce era vorba.

— Mult mai grea, adăugă şi Adrian.

— Tu trebuie s-o…

— Cum adică „trebuie”? se întoarse femeia.

— Stai, Dane, nu aşa, zise Adrian. Prea dai cu bâta-n baltă. Nu, doamnă, eu vroiam să vă rog să vorbiţi cu…

— Ei, cu cine? Spune, n-o mai lungi atât!

Adrian îşi luă inima în dinţi:

— Cu bunică-mea!

Femeia nu răspunse imediat. Întinse bucata de carne pe masă, scoase un cuţit din sertar şi începu să taie felii subţiri pe care le pudra cu sare şi le punea pe o farfurie.

— Părinţii tăi unde sunt?

— La băi, la Herculane. De sâmbăta trecută.

— Dumneavoastră o să reuşiţi precis s-o convingeţi pe bunica lui, zise George. De fapt, de ce nu l-ar lăsa? Doar pentru că ai lui nu-s acasă?

— Hm, făcu Dănuţ, privind-o cu mândrie pe maică-sa, ei îi reuşeşte orice.

— Uşurel, spuse femeia, în vreme ce tăia cu mişcări sigure feliile de carne şi le aşeza una peste alta pe farfurie, uşurel, că încă n-am promis nimic.

— Încă, zâmbi Dănuţ.

Apoi, le făcu cu ochiul prietenilor săi şi continuă:

— Fiţi pe pace, treaba e ca şi făcută.

— Mare pişicher mai eşti, Dane, râse maică-sa. Bine, băieţi, vă promit că voi discuta chiar astă-seară cu bunica lui Adrian. Asta pot s-o fac dar dacă n-o să-l lase, nu e vina mea, urmă ea şi ridică din umeri a neputinţă. Oricum, creţule, depinde şi de tine.

Pricepând aluzia, Adrian îşi privi deznădăjduit prietenii şi oftă din rărunchi.

— Pari cam pesimist, piciule, observă Dănuţ.

— Ştie el ce ştie, comentă enigmatic George. E unsprezece? De-acum trebuie să apară şi Sandu.

— Oho! E unsprezece şi jumătate. Haideţi sus! îi invită Dănuţ.

— Aveţi grijă, că abia am măturat, strigă femeia după ei. Ai auzit, Dane?

— Auzit, auzit! veni răspunsul de pe scări.

Se instalară în sufragerie, pe scaune.

— Eu cred c-ar fi mult mai bine să… începu Dănuţ, dar fu întrerupt de ţârâitul soneriei. Ehei, tocmai la timp pică!

În pragul uşii era, aşa cum presupuseseră, Sandu.

— Salutare, stimabililor!

— Ai cam întârziat, îl luă George în primire. Şi pari dezumflat de tot.

— Te cred, zise Sandu. Vedeţi, continuă el, căscând gura, pe asta mi-o plombează.

Singurul care catadicsi să se uite fu Dănuţ.

— Îhîm. De la o poştă îţi miroase gura a medicamente!

— Încă puţin şi ar fi trebuit să mi-o scoată. M-a durut toată noaptea de n-am putut să dorm nicio clipă. Şi cum am ajuns la doctor, mi-a trecut ca prin farmec.

— Aşa se întâmplă de fiecare dată, îl consolă George.

— Aici eraţi? îi întrebă mama lui Dănuţ, care intrase neauzită în apartament. A venit şi Sandu?

— Acum am picat şi eu, doamnă. Bună ziua!

— Ia spune-mi, ai tăi ce spun de toată treaba asta? îl iscodi femeia.

— Ca să vă spun drept, zise Sandu, dacă n-ar fi fost mama lui George… Ea l-a convins pe tata să mă lase.

— Nu zău? făcu mama lui Dănuţ, neîncrezătoare.

— Ce rost ar avea să vă mint? Oricum, tot aţi afla. Maică-mea m-a descusut pe toate părţile până să zică da. Dacă n-ar fi fost mama lui George…

— Ce vă spuneam eu, lanţul slăbiciunilor…

— Bine, acum vedeţi-vă de treabă, spuse femeia ieşind din sufragerie. Nu vreau să vă stingheresc.

— Gata undiţele, Dane? întrebă George şi se aşeză şi el pe scaun.

— Măi, să fie, parc-aţi fi vorbiţi. Toţi începeţi cu asta. Sigur că-s gata! Ai făcut planul, aşa cum ne înţeleseserăm?

Fără să scoată o vorbă, cel întrebat scoase din buzunar o planşă de desen, pe care o despături şi o întinse pe masă. Pe ea erau reprezentate Dunărea şi câteva puncte de reper. Etapele traversării fuseseră marcate cu săgeţi roşii.

— Destul de corect, zise George, bâţâindu-se pe scaun.

— Am să vă explic ce şi cum, începu Sandu. Daţi-vă aproape!

Ceilalţi trei se strânseră în jurul mesei.

— Dacă terminăm pregătirile astăzi, mâine dimineaţă putem ridica ancora, ca să spun aşa. Priviţi, vom trece pe aici, şi-şi fixă degetul în dreptul înscrisului „punctul 0“. Vedeţi, punctul zero. Punctul acesta este situat, cum de altfel se vede clar şi din schiţă, între ştrand şi spitalul numărul unu. Cunoaşteţi locul: apa e liniştită, fără vârtejuri. Am verificat totul. La şase dimineaţa malul e pustiu.

— Are dreptate, interveni Dănuţ. La ora aia, pescarii sunt deja în baltă, iar ceilalţi, de-alde gură-cască, se întorc pe partea ailaltă în somn. Şi-apoi, cine ce treabă are cu noi?

— Am calculat viteza apei, continuă Sandu fără a da vreo atenţie întreruperii, şi după toate probabilităţile…

— Evident, evident, surâse George, „homo matematicus” pe care-l aveţi în faţă, alias prietenul nostru, Sandu, a avut totul în vedere.

— Lasă-l să vorbească, zise Dănuţ.

Sandu se răsuci pe scaun nervos, împături schiţa şi o băgă în buzunar, apoi pufni:

— Să continue George. Eu m-am săturat să tot…

— Vezi ce-ai făcut, Tucidide? Face omul schiţe, calcule şi tu strici totul! se hlizi Dănuţ.

— Aşa-mi trebuie, se bosumflă Sandu.

Adrian descălecă scaunul pe care şezuse şi se repezi la fereastră. Din stradă se auzea tot mai puternic fanfara de la Pompele funebre, supranumită în cartier „Orchestra Şapte-gâşte“. Acordurile solemne acoperiră zgomotele străzii.

— Mortu’! strigă puştiul. Veniţi să privim!

Sandu se întoarse ostentativ cu spatele la geam. Spuse apoi:

— Exerciţiu de voinţă. Nimeni nu se uită pe fereastră!

Se aliniară tuspatru cu spatele la geamul deschis şi aşteptară în linişte să se scurgă întregul convoi mortuar. Când marşul funebru nu se mai auzi decât vag de tot, Dănuţ îşi reluă locul pe scaun şi-i pofti pe ceilalţi să şadă.

— Lăsaţi distracţia, onorabililor! Avem probleme urgente la ordinea de zi.

Sandu, uitând că numai cu câteva minute în urmă fusese întrerupt, şi încă destul de brutal, despături schiţa şi începu din nou să explice:

— Am calculat, deci, viteza apei şi, după toate probabilităţile, curentul ne va scoate pe malul celălalt aproape de plajă. Şi asta deoarece şuvoiul din mijlocul fluviului este extrem de rapid. E de necrezut aproape! Ne va devia cu aproximativ trei sute de

metri. Al naibii de mult! E clar până aici?

Luând tăcerea celorlalţi drept un semn concludent că lucrurile erau clare, continuă:

— Aţi mai trecut Dunărea cu barca, nu-i aşa?

Băieţii dădură zâmbind din cap. Da, aşa era!

— În cazul acesta, aţi observat, poate, cât de repede te duce la vale şuvoiul acela despre care vă vorbeam. Culmea e că de pe mal n-ai bănui aproape nimic! Deci, dacă plecăm pe la şase dimineaţa, pe la şapte şi un sfert, şapte şi jumătate suntem dincolo. Am pus la socoteală, fireşte, şi timpul care ne trebuie să ajungem, vâslind în susul apei, în punctul acesta, vedeţi? Asta e punctul-terminus al traversării, „punctul T“. De aici şi până la cabană e un fleac. Şi acum, aveţi întrebări?

— Scurt şi precis! exclamă Adrian. Dar spune-mi, ce facem cu Ringo?

— E foarte simplu, cum de nu te duce capul? Ringo e un înotător înnăscut şi, evident, va parcurge întregul traseu înot, în urma noastră. În fond, nu-i prima oară când face lucrul acesta, când trece Dunărea înot, adică.

— Undiţele n-or să ne stânjenească la vâslit? întrebă George.

— M-am gândit şi la asta, zâmbi Sandu. Vom face nişte inele din sârmă pe care le vom prinde pe spatele scândurilor, pe partea din apă, iar undiţele le vom trece prin aceste inele, le vom asigura cum se cuvine şi… gata. Mai sunt întrebări? Nu? Bine. Cam asta ar fi totul dacă, evident, nu se vor ivi probleme noi pe parcurs. Ar mai trebui să peticim camerele sparte, nu?

— Da-a! aprobară ceilalţi.

— Să le verificăm cu cea mai mare atenţie, continuă Sandu.

— Da-a!

— De astea mă voi ocupa tot eu, se oferi Dănuţ.

George întinse mâna spre televizor şi apăsă pe un buton. Apoi, fără să privească pe nimeni, îl întrebă pe Dănuţ:

— De ce spui „tot eu”?

— De chichi! Şi lasă televizorul în pace!

— Totuşi… interveni Adrian, pe când plecarea?

Însă nu primi răspunsul imediat.

— Dacă lichidăm cu amănuntele astea în cursul zilei de azi, mâine putem „decola”, spuse, într-un târziu, Sandu.

— Vâslele, să nu uităm vâslele, îi aminti George.

— Sigur că da, chestia asta ne scăpase. Deci, mâine dimineaţă, vira ancora!

În ochii puştiului se aprinseră două luminiţe de bucurie.

— Suntem mari, dom’le, ce mai! strigă el, bătându-şi prietenii pe umăr. Mari de tot!

— Destul cu vorbăria, zise Sandu, ridicându-se de pe scaun şi punând în felul acesta punct discuţiilor. Haideţi afară, să vedem ce ispravă iese cu vâslele alea. Fără ele, suntem legaţi de mâini şi de picioare!

Pe la amiază şi aceste ultime accesorii erau gata.

— Sunt scurte, dar zdravene, zise George, vădit încântat de cele patru vâsle albe şi lucioase, mirosind a lemn proaspăt cioplit.

— Asta e lungimea cea mai potrivită, George, cam trei sferturi de metru. Dac-ar fi prea lungi, ne-ar incomoda la vâslit, dădu din cap Sandu şi înfipse cuţitul pe care-l avea în mână într-un buştean.

Ziua era toridă. Septembrie, parcă presimţind că nu peste multă vreme avea să înceapă anul şcolar, dăruia copiilor, aflaţi încă în vacanţă, câteva veritabile zile de vară. Un norişor pufos se zbenguia în imensitatea albastră a cerului. De pe magazia din fundul curţii îşi luă zborul o pereche de porumbei. Făcând ocoluri largi, se ridicară sus, sus de tot. Două gămălii de ac pierdute în azur. Apoi, unul după altul, se prăvăliră spre pământ în tumbe şi salturi îndrăzneţe, mereu mai aproape, vrăjiţi parcă de joc.

— Uite-i cum plonjează, murmură Dănuţ, urmărindu-le acrobaţiile cu mâna streaşină la ochi.

— Uneori, şopti Sandu, parcă neîndrăznind să ridice glasul, îmbătaţi de propria lor temeritate, ajung să se zdrobească de pământ.

Priviră multe minute în şir acrobaţiile perechii de porumbei. Soarele revărsa peste pământ valuri de căldură.

Din curtea de alături, dinspre vişinul cel mare, bunica lui Adrian făcu semn cu mâna şi strigă:

— Hai la masă, ce mai aştepţi?

— Vin într-o clipită, răspunse băiatul, escaladând gardul cu agilitatea unei pisici.

— Nu pe acolo, diavole, că-ţi rupi nădragii! Îi spun eu maică-ti cât de neastâmpărat eşti! bodogăni bătrâna.

De sus, de unde era, Adrian se întoarse către prietenii săi şi le făcu cu ochiul.

— Hai mai repede, ce te tot moşmondeşti atâta! Ţi se răceşte mâncarea.

— Iată-mă-s!

— Hai, viezure ce eşti, că-ţi arăt eu ţie!

Cei trei de pe bancă urmăreau, zâmbind, dialogul dintre bunică şi nepot. Ştiau că bătrâna asta aprigă nu glumeşte şi că, oricât ar fi făcut-o pe grozavul în faţa lor, Adrian îi ştia de frică. Printre frunzele rare ale caisului sub care se aşezaseră, razele soarelui pătrundeau cu uşurinţă.

— Anul viitor se usucă de tot, observă George.

Dănuţ căscă.

— La caisul ăsta te referi?

— Da' la cine credeai? Lasă, că-l avem aici de vreo zece ani. Îmbătrânesc şi pomii la fel ca oamenii; îmbătrânesc şi mor.

— Zece ani ai zis? se miră Sandu. Am avut şi noi unul la fel în curte. Făcea nişte caise cât pumnul de mari, uite-aşa…

— Care, Sandule, ăla dinspre „ulicioară”?

— Aha, uite că George nu l-a uitat, chicoti Sandu, că doar el în persoană a căzut cu creanga…

— Adevărul e că nu eu am căzut cu creanga, îl întrerupse George, ci invers. Mă urcasem sus, aproape de vârf, unde mai rămăseseră câteva caise şi tocmai când mă pregăteam să…

În momentul acela, dinspre apartamentul în care locuia familia lui Adrian, se auziră strigăte, ameninţări, lipăituri de picioare goale pe ciment, după care apăru chiar prâslea în persoană, urmărit la câţiva metri de bunică-sa.

— Ţi-arăt eu ţie, împieliţatule, pun eu mâna pe tine! Îi spun eu maică-ti ce-ai făcut!

— Da' ce-am făcut? o înfruntă băiatul de la distanţă.

— Vezi tu, lasă, bombăni ca pentru sine bătrâna, aplecându-se şi culegându-şi de pe jos papucii pierduţi în timpul urmăririi. Auzi-auzi, ce-i trece diavolului prin cap! Cine-a mai auzit aşa ceva? Să bage el pisica în cuptor…! Şi dacă era focul aprins, nu se cocea pisica…? Doamne, ce-ţi e şi cu afurisiţii ăştia!

Auzind despre ce era vorba, cei trei băieţi de sub cais izbucniră în râs. De sus, din vişin, Adrian râdea şi el pe înfundate.

— Hai, dă-te jos de-acolo, c-a plecat bunică-ta. Sau, dacă-ţi place acolo, n-ai decât să rămâi! Noi ne angajăm să-ţi aducem zilnic de-ale gurii, nu, băieţi? râse Sandu cu gura pân-la urechi.

— Hopa! făcu Adrian şi într-o clipă fu jos.

— Da ştiţi că mi s-a făcut foame şi mie? Voi cum staţi? zise Dănuţ.

— La fel de rău, răspunse George.

Adrian, cocoţat pe gard, îi întrebă:

— Şi eu ce fac singur?

— Ştiu şi eu? ridică din umeri Sandu. Ba nu, stai că mi-a venit o idee: ia din magazie capcana de şoareci a doamnei Vâlcu, prinde toate mâţele din vecini şi bagă-le în cuptor. E clar?

Puştiul îi lăsă să se îndepărteze, apoi îşi luă inima-n dinţi şi strigă:

— Mulţumesc pentru idee! Poţi s-o păstrezi pentru tine, spiritualule!

CAPITOLUL II
Primul pas spre necunoscut, sau farmecul nebănuit pe care-l pot avea uneori ultimele zile ale vacanţei mari.

Soarele răsărea din apele Dunării, roşu ca un ban de aramă. Deasupra fluviului se ridica încet un abur tremurător, ce voala asemeni unei perdele străvezii ţărmul de vizavi, sălciile, vapoarele ancorate în port, clădirile masive de pe malul dinspre oraş. Efectul era fascinant: privind siluetele neclare ale obiectelor din jur, îţi puteai lăsa închipuirea să contureze orice, ca într-o lume de basm, în care totul este posibil şi pe care cu greu te poţi hotărî s-o părăseşti.

Oraşul se trezea şi-şi dezmorţea membrele toropite de somnul greu de dinaintea dimineţii. La un difuzor se dădu ora exactă şi semnalele cronometrului rămaseră câteva secunde în aer, după care se stinseră brusc. De undeva, din port, o sirenă începu să şuiere prelung, apoi o alta şi încă una, până când, deasupra oraşului buimac de somn se întinse, poruncitor şi totuşi firesc, mugetul acela adânc. „Treziţi-vă, păreau să spună zecile de sirene E ora şase.”

Pentru oameni începea o nouă zi de muncă. Tramvaiele scoteau vaiete prelungi la curbe, strivind sub roţi picăturile de rouă proaspătă, oprindu-se şi luând alţi şi alţi pasageri gălăgioşi şi veseli. Zona industrială a oraşului sorbea ca un burete imens tot valul acesta viu şi, în faţa acestei comparaţii ce-i trecu o secundă prin minte, George zâmbi aproape fără să vrea.

Oraşul, marele oraş dunărean, se trezea.

De pe ţărm, cei patru băieţi priveau tăcuţi puhoiul de ape căruia aveau să-i arunce în curând mănuşa şi o undă de teamă se strecură în inima fiecăruia dintre ei. Din apropiere. Ringo scruta la fel de gânditor fluviul, imaginându-şi în felul lui viitoarele aventuri.

În apa de la mal se zăreau zeci de peştişori negricioşi, zbenguindu-se încolo şi încoace. Un singur gest, o umbră, erau suficiente ca să-i sperie. În aceeaşi secundă, bancul acela minuscul se întorcea brusc şi se năpustea de-a valma într-acolo de unde venise. Înaintând şi retrăgându-se, valurile dezgoleau carena unei bărci şi expuneau vederii mulţimea de scoici negre lipite pe lemnul ud.

Câinele îşi clănţăni colţii după o muscă prea supărătoare ce i se plimba pe spinare, apoi se întoarse şi privi din nou malul opus. Nările îi fremătau de încordare.

— Ei, gata cu gândurile? rupse tăcerea Dănuţ. E vremea.

Un bătrânel mustăcios se apropiase tăcut şi-i privea cu atenţie.

— A şi apărut unul care cască gura la noi, zise în şoaptă George.

— Nu-i nimic, îi sfătui Sandu. Nu-l băgaţi în seamă.

Fiecare din ei ştia precis ce are de făcut. Mai întâi puseră pe pământ cele două scânduri proaspăt geluite, ascuţite la unul din capete şi lungi de aproape trei metri. Peste ele aşezară camerele de maşină umflate, negre şi lucioase, câte două pe fiecare scândură, lăsând între ele cam jumătate de metru. Tot cam atât rămăsese la fiecare capăt al plutelor, în faţă şi în spate. Pe aceste portbagaje improvizate puteau să-şi pună o parte din lucruri. Legară pe urmă camerele de scânduri cu sfoară groasă, făcură câteva noduri trainice şi astfel, plutele erau gata.

— Vă plac? îi întrebă George, el însuşi încântat de ceea ce reuşiseră să facă. Mai sigure ca un transatlantic şi mai uşoare ca o saltea pneumatică.

— Îhîm, mormăi Sandu, au ieşit destul de bine.

Adrian lovi cu vârful piciorului una dintre camere şi, făcând un semn în direcţia lui Dănuţ, întrebă:

— Credeţi că-l vor ţine şi pe prietenul nostru?

— Ba bine că nu, zâmbi George. Cu toate că are gabaritul depăşit.

În vremea aceasta, Ringo coborî pe ţărm, la numai câţiva centimetri de apă şi adulmecă în vânt, scheunând de nerăbdare. Câţiva pescăruşi se ridicară în zbor şi trecură ca fulgerul prin faţa lor. Jerbe de stropi argintii se ridicau în urmă-le acolo unde aripile atingeau suprafaţa fluviului.

— Legaţi sacii, spuse Dănuţ. Cu mare grijă, să nu rămânem fără ei.

Luă tot el unul dintre saci şi-l propti zdravăn de partea din spate a ambarcaţiunii pe care avea să plutească.

— Ăsta-i iahtul nostru, piciule, îi zise lui Adrian. Al meu şi al tău.

— Văleu, tocmai pe mine a picat năpasta? se lamentă pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios puştiul.

— Ai să-mi mulţumeşti într-o zi, îl asigură celălalt. Apoi, se întoarse către Sandu şi George: Voi aţi terminat?

— Imediat, gâfâi Sandu.

Legaţi ermetic la gură, sacii aceia în care îşi înghesuiseră tot avutul, nu numai că nu i-ar fi stânjenit defel, ci dimpotrivă, dădeau un plus de stabilitate plutelor şi, în caz de forţă majoră, ar fi plutit ca nişte colaci de salvare.

Petrecură undiţele prin inelele de sârmă montate pe spatele scândurilor şi le strânseră bine cu sfoară cauciucată.

Acum totul era gata.

— Neaşteptat de simplu, spuse Sandu.

— Mda, făcu Dănuţ. Acum să vă văd, flăcăi!

Se dezbrăcară şi rămaseră numai în slip, iar hainele şi le îngrămădiră într-altă pungă, pe care o legară alături de celelalte lucruri. Era destul de răcoare şi făcură câteva mişcări de încălzire.

Primul care intră în apă fu Dănuţ. Înaintă nesigur, pipăind cu piciorul pietrişul de pe fund, zgribulit şi, deodată, se lungi pe burtă şi se îndepărtă înot câţiva metri.

— E adâncă acolo unde eşti? îl întrebă Sandu.

— Priveşte! strigă Dănuţ şi se cufundă în picioare cu o mână ridicată deasupra capului. Apa îi ajungea aproape de cot.

— Rece? zise Sandu când îl văzu apărând la suprafaţă.

— E destul de rece, dar m-am obişnuit, veni răspunsul.

Cei trei de pe mal ridicară de jos prima plută şi o puseră uşor pe apă, după care o împinseră înainte, către locul unde se afla prietenul lor. Ambarcaţiunea vibră pe valuri şi, împinsă cu forţă, înaintă lin, tăind cu uşurinţă apa. Făcură la fel şi cu cea de-a doua. În fine, porniră şi ei în urma plutelor. Înotând încet, le ajunseră din urmă şi se urcară pe locurile lor. Văzându-se singur pe mal, Ringo privi înapoi, scheună subţire din fundul gâtlejului, ridică un picior şi-l băgă în apă, apoi pe următorul, ezită o secundă şi, hotărându-se, se avântă în larg.

— Hai, Ringo, curaj, bătrâne! îl chemă Sandu.

Cu botul larg deschis şi urechile lăsate pe spate, uriaşul câine-lup îi ajunse din urmă şi, parcă vrând să-i convingă pe cei patru băieţi că pentru el înotul nu e cine ştie ce mare scofală, îi depăşi fără să privească în urmă.

Vâslele păreau poleite cu aur. Intrară în umbra rece a unui remorcher ancorat la ţărm. Tropăiturile şi strigătele de la bordul vasului dovedeau că echipajul se pregătea de plecare. Cineva strigă la ei prin portavoce, dar exact în momentul acela, motorul remorcherului începu să duduie şi nu auziră nimic.

— Daţi-i bătaie, nu mai căscaţi gura la ăştia! urlă Dănuţ

pentru a acoperi zgomotul infernal de pe vas. Nu vedeţi că-i încurcăm?

Înteţiră ritmul. În stânga, în spatele lor, se zărea coşul de cărămidă roşie al fostei mori a oraşului. Zecile de ferestre sparte ale clădirii părăsite rânjeau spre Dunăre.

Razele soarelui îi orbiră pentru o fracţiune de secundă la ieşirea din zona întunecată a remorcherului. Scăpară tocmai la timp. Din spate se auzi zornăitul greoi al lanţului ancorei, urmat de un semnal lung de sirenă şi apa începu să se învolbureze sub pupa scundă a vasului. Cei patru băieţi erau însă departe.

Depăşiră zona calmă a ţărmului şi se angajară în traversarea curentului de mijloc. Aici valurile erau mult mai mari şi, cu toate că nu se simţea nicio boare de vânt, aerul era rece. Fu necesar să-şi dubleze eforturile pentru a înainta câtuşi de puţin. În faţa lor, ţărmul fugea cu repeziciune înapoi, semn că forţa curentului îi ducea iute în josul apei. Acum se vădi, dacă mai era nevoie, câtă dreptate avusese deunăzi Sandu, prevenindu-i asupra forţei şi vitezei fluviului în porţiunea aceea.

Evitară în ultimul moment şi cu mari emoţii ciocnirea cu un trunchi de copac noduros, ascuns trei sferturi în apă. La început crezură că sunt nişte crengi plutitoare, aşa cum se nimeresc adeseori pe Dunăre, furate de valuri de la mal, cine ştie de unde. Abia când crengile se apropiară, băieţii îşi dădură seama de pericol. Dar lemnul se strecură miraculos printre cele două ambarcaţiuni şi pluti mai departe. Răsuflară uşuraţi şi îşi reîncepură cu şi mai multă vigoare vâslitul. „Mai bine un dram de noroc, decât un car de minte”, îşi spuse George, ştergându-şi cu dosul palmei transpiraţia de pe frunte.

— Unu-doi, unu-doi, începu Dănuţ să numere cu glas tare pentru a impune un ritm constant vâslaşilor.

Curentul îi deviase zdravăn.

— Vedeţi, strigă Sandu, ne scoate la plajă, aşa cum prevăzusem!

— Putem noi să tocim o mie de ani la matematică, pe Sandu tot nu-l ajungem, zise flegmatic Adrian. Ce-nseamnă talentul, dom’le!

Ţărmul era acum destul de aproape. Plaja, înconjurată de pădurea de sălcii, era pustie. În locul în care ajunseseră curentul se domolise vizibil.

— Nu slăbiţi ritmul, le atrase atenţia Dănuţ. Trebuie să vâslim la deal.

— Celebrul „punct T“ al lui Sandu, râse George.

— Ingraţilor! şuieră ostenit cel ironizat.

— Ia-o uşurel, „homo matematicus”, uşurel!

Vâslitul împotriva curentului îi epuizase şi acum, când mai aveau atât de puţin până la destinaţie, fiecare secundă, fiecare mişcare le cerea o mobilizare extraordinară a voinţei, le storcea ultima fărâmă de energie. Iată de ce rămaseră cu gurile căscate când, la un moment dat, Adrian începu să hăulească din toate puterile, făcând să răsune pădurea de sălcii până hăt-departe. Din hăţişul de la mal, auziră un glas morocănos.

— Hei, voi de colo, linişte! Nu se-aude, sau poate vreţi să vin la voi?

— Care eşti acolo, nenicule? Ia scoate nasul din papară, să te vedem şi noi!

— Ce curajos e ăsta mic! zâmbi George.

— Îi dă şi mâna, zise Dănuţ.

În mijlocul fluviului, unde erau, se simţeau liberi şi puternici, aşa cum se simt numai păsările în necuprinsul cerului. Erau împreună şi asta le sporea, fără îndoială, încrederea.

— Haida-de, făcu morocănosul din păpuriş, nedând vreun semn că ar dori să-şi demaşte ascunzişul.

Este cunoscută, de altfel, îndărătnicia cu care pescarul, adevăratul pescar de zi cu zi, îşi păzeşte cotlonul, meticulozitatea cu care îl maschează pentru a-l feri de ochii iscoditori ai rivalilor. Pe un astfel de pescar, dacă-l urmăreşti prin baltă, din dorinţa sinceră a novicelui de a te plasa lângă un „veteran”, nu vei fi niciodată în stare să-l determini să te accepte ca tovarăş. Pentru că pescarul adevărat este în stare să te poarte ore întregi prin soare, trecând de nenumărate ori pe lângă „locul său”, pe care, pentru nimic în lume nu ţi l-ar deconspira, chiar cu riscul ca după o astfel de alergătură să se întoarcă acasă cu traista goală.

Minutele treceau şi cele două plute înaintau tot mai anevoie. Razele soarelui pulverizau deasupra fluviului praf de aur fin.

— Ne apropiem, spuse Sandu, respirând sacadat.

Văzut din apropiere, ţărmul era neasemuit de frumos. Malul, uşor povârnit, se dezvăluia în faţa ochilor aidoma unui covor verde pe care piciorul omului n-ar fi cutezat să-l atingă. Valuri domoale rostogoleau pietricelele albe ce împodobeau ca o dantelă locul în care apa se întâlnea cu uscatul. Câţiva paşi mai încolo, sălcii pletoase se unduiau peste ochiurile de apă rămase cine ştie de când, poate de la ultimele inundaţii, printre tulpinile crăpate şi scorburoase. Şi peste toate acestea se ridica orăcăitul

broaştelor, într-un cor dezorganizat şi năvalnic.

Cei patru băieţi încetiniră vâslitul şi rămaseră câteva clipe muţi de uimire dinaintea priveliştii pe care natura le-o oferea cu generozitate.

— Uitasem cât de frumos e locul acesta! şopti George.

Momentul de linişte care urmă fu întrerupt de Adrian.

— Primul, sunt primul! strigă el pe neaşteptate, sărind în apa puţin adâncă şi caldă. Alergând spre mal, stârni în cale largi evantaie de stropi multicolori.

„Parcă ar călca pe o puzderie de nestemate”, îşi spuse George.

În timpul acesta, Adrian escaladă cu uşurinţă porţiunea mai pieptişă a ţărmului şi, o dată ajuns sus, înfipse vâsla în pământul moale cu un gest de explorator veritabil, apoi, strigând întruna „sunt primul, sunt primul!“, începu să facă tumbe prin iarbă şi să se strâmbe la ceilalţi.

— Ia te uită cine-i al doilea! urlă Dănuţ. Marele Ringo, în persoană!

Ajuns pe mal, câinele se scutură din tot trupul împroşcând cu apă, după care se lungi pe iarbă şi privi întrebător spre băieţi. „La ce bun atâta veselie?“ părea să se întrebe nedumerit.

Dănuţ, Sandu şi George săriră în apă şi ridicară plutele pe umeri. Primii doi urcară pe mal şi le traseră pe iarbă. La un control sumar constatară că nu le lipsea nimic. Se întinseră apoi pe iarba moale şi curată cu sufletul plin de bucurie, încântaţi de frumuseţea locului. Oboseala dispăruse ca prin farmec. La fel neliniştea şi primejdiile traversării. Toate acestea rămăseseră în urmă, pieriseră în undele domoale ale Dunării.

Sandu îi făcu cu ochiul lui George şi împreună se aruncară peste Dănuţ cu feţele schimonosite de râs, într-o încurcătură de nedescris de mâini şi de picioare.

— Doborâţi-l! Doborâţi-l!

Se ridicau şi se prăvăleau iar unul peste altul icnind, zbierând cât îi ţinea gura, luând-o mereu de la capăt, veseli şi neastâmpăraţi. Osteniţi, în cele din urmă se potoliră şi se întinseră pe iarbă, mângâiaţi de soarele dimineţii.

— Priviţi-l pe Ringo! Cuţu-cuţu! Bravo, câine, stai ca un belfer în vreme ce ăştia îl buşesc pe stăpână-tu de-i sare smalţul! Hai, în apă cu tine, patruped nesimţitor! zise Sandu.

Chiuind, cei patru băieţi săriră în picioare, se repeziră la câine, îl apucară care de unde putu şi-i făcură vânt în apă.

— Bietul de el, îl căină Adrian şi se întinse pe iarbă.

— Ai remuşcări, piciule?
— Câinele e cel mai bun prieten al omului, zise Dănuţ cu un aer doct.
— D-aia nu-i prieten cu voi, se hlizi Sandu.
În timpul acesta, Ringo ieşi pe mal mârâind, cu urechile pleoştite, se zburli şi se scutură de câteva ori, se apropie cu paşi ţepeni de cei patru băieţi şi, fără a-i lua în seamă, se întinse greoi lângă ei.
Pe Dunăre trecea un remorcher mătăhălos, trăgând din greu trei şlepuri încărcate. Băieţii săriră în picioare şi le salutară cu strigăte entuziaste, care atraseră atenţia pilotului. Un şuierat voios de sirenă le răspunse şi ei se însufleţiră şi mai mult. Valurile stârnite de convoi tulburară mâlul de la mal şi acoperiră pentru câtăva vreme pietrişul.
— E timpul să despachetăm, le aminti Dănuţ.
— Ah, ce bine e la soare! zise George şi se întinse pe burtă, moleşit de căldura care-i biciuia trupul gol.
— Sus! Destul cu lenea!
Dezlegară sacii de plastic şi le controlară conţinutul, traseră undiţele din inelele lor, dezumflară camerele şi le împachetară cu atenţie, după care legară scândurile umede una peste alta. În mai puţin de jumătate de ceas totul fu rânduit şi, împărţindu-şi poverile în mod cât mai echilibrat, o porniră către cabană.
Poteca şerpuia printre sălciile bătrâne, cu excrescenţe ciudate, printre rugi de mure coapte şi printre hăţişuri, ocolea locurile mlăştinoase, unde piciorul se afunda uşor până mai sus de gleznă, apoi, cale de câţiva zeci de metri, însoţea un braţ de apă puţin adânc şi acoperit aproape în întregime de mătase verzuie. Zeci de broaşte cu ochi bulbucaţi şi ageri săriră în apă şi-i pândiră de acolo pe cei patru călători. Iarba grasă şi moale şoptea îmbietor sub tălpile goale. Pe malul celălalt al braţului acela părăsit, o barză păşea rar, ca o doamnă de neam ales, pe care nimic n-o poate deturna de la preocupările zilnice. „Nu-mi pasă de voi“, păreau să spună gesturile ei sigure, pline de importanţă.
Tocmai în clipa în care Dănuţ, icnind sub greutatea celor două scânduri, ar fi vrut să-l întrebe pe George cât mai aveau de mers, în faţa lor se ivi printre sălcii o căsuţă de lemn, vopsită în verde, atât de mică încât părea decupată din basmul cu Albă-ca-Zăpada şi piticii ei.
— Iat-o, zise George.
— Credeam că nu mai ajungem, suflă din greu Dănuţ.

— Sunt grele scândurile alea, Dane?

Cel întrebat dădu din cap a lehamite.

— Ia te uită, urmă Sandu surâzând viclean, şi eu, care aş fi dat bucuros sacii ăştia pe şandramaua aia din spatele tău!

— Lasă, du-le sănătos, adăugă şi George, văzând figura deznădăjduită a lui Dănuţ, că şi ele te-au dus pe tine!

— Mai terminaţi, babelor, cu trăncăneala, că o să mă faceţi să pun astea jos şi să vă trag o chelfăneală, s-o ţineţi minte câte zile veţi avea!

Se apropiară şi, la prima vedere, cabana părea părăsită. Niciun zgomot, nicio mişcare.

— Hei! strigă George.

Niciun răspuns. Băieţii se priviră nedumeriţi.

— Unde-o fi Dorin?

Ocoliră cabana şi dădură într-un luminiş nu prea mare. Ceva mai încolo, câţiva stupi stăteau pitiţi în iarbă. Şi, deodată, zăriră printre tulpinile negre şi noduroase ale arborilor, oglinda liniştită a ghiolului. Se apropiară cu băgare de seamă pentru a nu tulbura pacea locului. Peisajul era, într-adevăr, fascinant. Razele de soare pătrundeau pieziş în apa liniştită dezvăluind o lume necunoscută şi tainică. Frunze uriaşe de nufăr se legănau imperceptibil, ca împinse de o mână nevăzută. Ici-colo, rămurelele sălciilor de pe mal zgâriau faţa diafană a apei. Pe deasupra ghiolului zbură zbârnâind un calu-popii cărămiziu.

— Pe-aici, pe undeva, trebuie să fie şi frate-meu, spuse George privind în jur.

Se întoarseră în poieniţa din spatele cabanei. Ringo se opri dinaintea unuia dintre stupi şi mirosi cu prudenţă urdinişul în jurul căruia albinele roiau fără răgaz. Nemulţumindu-se numai cu atât şi recăpătându-şi îndrăzneala înnăscută, îşi vârî botul adânc în crăpătura îngustă. Încercare complet neinspirată de altfel, pentru că imediat zece-douăzeci de zburătoare tăbărâră cu puteri unite asupra intrusului şi-l alergară printre sălcii şi tufişuri o bună bucată de vreme.

— Ringo, la mine! îl chemă Sandu, bătându-şi pulpa piciorului cu palma.

Câinele îşi întrerupse goana şi se opri în faţa stăpânului. Văzându-l cum arăta, ostenit de alergătură şi speriat, cei patru băieţi izbucniră în râs.

— Vai de capul tău, îl compătimi Adrian. Dacă te-ai vedea cum arăţi, ai mai lua-o o dată la sănătoasa.

Vorbele acestea, spuse pe un ton cât se poate de zeflemitor,

se dovediră a fi mult mai dureroase pentru sărmanul patruped decât chiar umilinţa la care fusese supus din partea albinelor. Cu coada între picioare, cu urechile pleoştite, câinele se ascunse în stufăriş. În secunda următoare însă, din direcţia aceea se auzi un mârâit feroce urmat de un lătrat lung şi, din păpurişul des se năpusti peste ei, privind îngrozit în urmă, Dorin.

— Mamă-doamne, ce spaimă am mai tras, zise scuturându-şi pantalonii.

Sub impresia apariţiei fulgerătoare a prietenului lor mai mare, veselia celor patru atinse culmea.

— Extraordinar! strigă Dănuţ, râzând cu gura până la urechi. Extraordinar! Ia priviţi-l ce mutră nevinovată are!

Într-adevăr, Ringo îşi făcu apariţia arborând cea mai candidă mină de care era în stare.

— Ingratule! îl apostrofă Dorin, printre hohotele ceva mai potolite de-acum ale celorlalţi. Halal câine-lup mai eşti! Auzi, să nu mă recunoască el pe mine! Iar voi, se întoarse el spre băieţi, mai terminaţi o dată cu râsul ăsta enervant!

Înalt şi voinic, avea în mişcări ceva felin şi un glas plăcut, baritonal.

— Dormeam de mai mare dragul, începu să explice, şi când colo, o dihanie mătăhăloasă dă peste mine în stufăriş! Spuneţi şi voi: Tarzan să fi fost şi tot ar fi dat bir cu fugiţii! Dar ia uitaţi-vă la el, ce-o fi găsit acolo?

Câinele privea cu mare interes în iarbă. Se apropiară toţi cinci şi se dumiriră imediat despre ce era vorba. La picioarele lui, pe pământul clisos, se afla o broască ţestoasă neobişnuit de mare.

— Asta-i cât basca lui bunică-tău, Sandule, zise Adrian.

Când hohotele se mai potoliră, Dorin se aplecă şi o întoarse cu burta în sus ca să o poată privi mai bine, după care o răsturnă la loc şi o împinse cu piciorul în iarbă. Dovedind că-şi cunoştea mai bine ca oricare altul interesele, batracianul se pierdu imediat în hăţiş.

— Şi de ce ziceai că pleci la Bucureşti? întrebă Dănuţ şi muşcă zgomotos din roşia pe care o avea în mână.

— Un examen… răspunse tânărul printre îmbucături.

— Greu?

— Hm… nu prea. Specialitate…

— Şi ce toceşti acolo? se amestecă şi Adrian în vorbă, arătând spre caietul pe care Dorin îl pusese jos, lângă el.

— N-aţi văzut? râse cel întrebat cu gura pân-la urechi. Iarba!

— Bună, mormăi cu gura plină Dănuţ.

— Da’ voi, ia spuneţi, ce-nvârtiţi pe-aici?

— Tu ce crezi? îi răspunse tot printr-o întrebare frate-său.

Dorin întinse mâna, rupse o crenguţă, o coji şi şi-o vârî printre dinţi în loc de scobitoare.

— Eu? Mda, precis aţi făcut vreo boroboaţă pe-acasă.

— Mare pişicher, Dorin ăsta, zâmbi Dănuţ. S-a „prins” imediat.

Tolănit pe iarbă în spatele lui Sandu, Ringo primi şi el două felioare de salam, pe care le hăpăi imediat. Apoi îşi privi rugător stăpânul.

— Ăsta n-a pus nici pe-o măsea, zise Dănuţ.

Prin urmare, Sandu îi întinse flămândului o bucată zdravănă de pâine pe care câinele, după ce o adulmecă, o împinse cu botul mai încolo, cuprins de o vădită nemulţumire.

— Ei, aşa mai zic şi eu, spuse Dănuţ, ridicându-se şi întinzându-se până-i trosniră oasele. Acum mai putem sta de vorbă. Şi, ca să fiu sincer, nu-mi prea mai arde de pescuit. Mai degrabă m-aş întinde pe undeva, pe-aici, la umbră.

— Păi de asta am bătut noi atâta drum, măria-ta? îl dojeni Sandu.

Strânseră resturile de mâncare şi scuturară ştergarul întins direct pe iarbă. Îşi trecură unul-altuia bidonaşul plin cu apă şi băură cu sete.

— Nu, Dorine, mi-a trecut somnul, răspunse Dănuţ semnelor insistente pe care celălalt i le adresa. Merg cu ei.

— N-ai decât!

Dorin plecă spre cabană fluierând încetişor. Trase uşa după el şi, imediat după aceea, dinăuntru se auziră acordurile unei melodii de muzică uşoară, la mare modă în vara aceea.

— Are şi muzică, dădu admirativ din cap Adrian. Aşa viaţă mai zic şi eu!

— Mergem, Dane?

— Gata, mergem!

Îşi luară undiţele şi o porniră către ghiolul din spatele cabanei.

— Vom avea ceva noroc, ce ziceţi? îi iscodi Adrian. Eu unul ard de nerăbdare să arunc undiţa. Aşa ceva n-am mai simţit de ani de zile… Atât de nerăbdător am mai fost doar înainte de a intra în clasa întâia, când aşteptam să înceapă şcoala, cu caietele şi creioanele pregătite de…

— Dac-ai fi ştiut tu ce e aia… îl întrerupse Sandu cu o expresie de adâncă compătimire întipărită pe chip.

Dar piciul nu-l luă în seamă.

— Întotdeauna am visat să trăiesc aşa, pe picioarele mele. Ca Robinson Crusoe, de pildă. Ştiţi ce? Am o propunere: să mâncăm numai din agoniseala zilnică. Cât vom sta pe-aici, desigur. Am prins peşte, mâncăm, n-am prins, salutare, la post, băieţi!

— Ce-ţi veni? se holbă Dănuţ. Măi, da isteţ mai eşti!

— Norocul nostru că la capitolul ăsta, al mâncării, stăm încă destul de bine, chicoti George.

Ajunseră pe malul ghiolului. Prin frunzişul rar al sălciilor lumina se prefira într-un evantai larg de tonuri, scoţând din anonimat petice de iarbă şi de ţărm, ochiuri de apă în care viaţa pulsa în miriade de forme, frunze, brotăcei şi raci, mormoloci şi fluturi. Şi imensa majoritate a acestora abia dacă observară sau nu băgară deloc în seamă apariţia omului, fiecare preocupat de ale sale, păzindu-şi cotlonul, împerechindu-se şi alergând după hrană, într-un du-te-vino fără mişcări de prisos, imperceptibil aproape, dar energic şi continuu.

Desfăşurară undiţele de pe trestie şi mai cercetară o dată ascuţişul cârligelor.

— Râmele, ceru Dănuţ.

Adrian deschise cutia cu râme şi trase una albă, lungă şi subţire, apoi alte două la fel.

— Ia uitaţi-vă la ăsta mic cu ce viermi intestinali vrea să prindă peşte! bodogăni Dănuţ şi ridică cu vârful degetelor una din râmele acelea jalnice, în vreme ce exemplarele rămase se retrăgeau din răsputeri spre fundul cutiei, acolo unde pământul presărat în ajun peste ele formase un bulgăre inform.

— Atâta ai avut şi tu de făcut ieri… îl luă în primire pe puşti şi Sandu, plescăind din limbă înciudat. Astea-s râme? Leşinatele astea? Şi de nu ţi-aş fi spus! Trebuia să iei apa în care a spălat bunică-ta carnea, s-o…

— … s-o verşi peste locul în care ştii că sunt râme… continuă în derâdere Adrian. Ştiu, aşa am şi făcut, urmă şi ridică din umeri dezamăgit.

— Se vede c-ai făcut întocmai, zise George ironic. Lasă-l, Sandule, hai să vedem, mai bine, ce se poate face cu astea.

Scoaseră câteva râme mai dolofane din cutie şi le înjumătăţiră. Le înfipseră apoi în cârlig, potriviră plutele, din ochi, pentru adâncimea la care bănuiau că muşcă bibanul şi

aruncară. Apa înghiţi cu un plescăit pe care doar pescarii adevăraţi îl pot aprecia cârligele, plumburile şi cea mai mare parte din firul de nailon. Împlântară capătul beţelor de stuf în mâl şi începură să-şi amenajeze locul de pândă, operaţiune pe care, din cauza grabei de a arunca undiţa, o lăsară la urmă. Căptuşiră malul cu crengi verzi de salcie şi bătătoriră pământul cu piciorul. Legară apoi cele două juvelnice şi le cufundară în apă, la îndemână. Îşi împărţiră râmele.

Apa ghiolului era liniştită, prielnică pescuitului. Deocamdată, plutele stăteau nemişcate. Liniştea se înstăpâni peste baltă.

— Ori e ora nepotrivită, ori râmele astea nu sunt bune de nimic, şopti Sandu.

— Şşşt, făcu Adrian. Uitaţi-vă, la mine trage!

Într-adevăr, pluta zvâcnea uşor, fără a se hotărî însă să se lase la fund.

— Jai, mărunţiş, şopti George către Adrian. Ce-ţi lingi buzele aşa? Lasă-l, lasă-l să tragă ca lumea!

Jai, în limbaj pescăresc, i se spune puietului mărunt, folosit ca momeală la peştele răpitor. Peştişorii de toate soiurile care se bălăcesc la mal ciugulesc cu lăcomie momeala, prea mare pentru ei, derutându-i pe mai toţi pescarii începători, tentaţi să tragă undiţa din apă la cea mai mică mişcare a plutei.

Primul care scoase undiţa fu Sandu, pe care-l enerva ticăitul neîntrerupt al plutei. De unul dintre cârlige atârna un rac negru şi vioi care, când se văzu afară din apă, începu să-şi clămpăne coada şi să-şi agite ameninţător cleştii.

— Ia te uită ce frumuseţe de rac! se bucură băiatul. Norocul lui că…

— Mai taci odată! se răsti Dănuţ la el.

Racul căzu greoi în apă. În locul acela se iscară mulţime de vălurele concentrice, care se domoliră repede şi suprafaţa ghiolului redeveni netedă şi calmă ca mai-nainte.

— Hopa, sus cu el! exclamă George plin de bucurie şi trase pe mal un biban de toată frumuseţea. Gata, am făcut safteaua!

Sandu scoase undiţa din apă, înfipse mai bine râmele în cârlige şi spuse peste umăr:

— Şi ce te lauzi aşa?

— E peşte, nu rac! îl înfruntă George râzând pe sub mustaţă.

Strecură peştele în juvelnic, schimbă râmele şi lansă din nou.

Trecură vreo câteva minute fără să se mai întâmple nimic. Un pârâit prelung, ca de mitralieră, îi făcu să-şi ciulească urechile şi să privească speriaţi în jur.

— Ce-a fost asta?

— Staţi liniştiţi, e Vasilica, o ciocănitoare ce-şi are sălaşul prin împrejurimi, le explică George.

— Aha! strigă pe neaşteptate Adrian. Uite-l! Şi zicând acestea, scoase pe mal un adevărat rege al bibanilor, care se zbătea din toate puterile să scape din cârlig, pierzându-se prin iarbă şi apărând iar, strălucitor ca argintul. Ăsta mai zic şi eu peşte! zise întorcându-se spre ceilalţi şi arătându-le captura.

— Ia! Ia! se repeziră băieţii.

— Nici n-ai bănui că-n băltoaca asta pot fi şi astfel de peşti, zise admirativ Dănuţ.

— Călcaţi cu grijă, să nu-l stâlciţi!

În următoarea jumătate de oră, juvelnicele se umplură pe trei sferturi. Pescarii experimentaţi ştiu că există un singur moment prielnic de pescuit pe zi, dimineaţa sau în faptul serii şi că poţi sta o zi întreagă pe malul apei fără să prinzi nimic, pentru ca într-o oră, într-o singură oră prielnică, să recuperezi tot timpul pierdut. Aceasta se poate întâmpla după ploaie sau în timpul ei, în zori, când ziua începe să decoloreze întunericul, la ore imprevizibile chiar şi pentru cei mai versaţi. În momentul acela trebuie să laşi totul de-o parte şi, chiar dacă ai intenţionat să-ţi strângi sculele, bogăţia capturii te face să renunţi la plecare.

Dănuţ scoase juvelnicul din apă, îl cântări în mână şi-l cufundă la loc.

— Să tot fie vreo două kilograme, aprecie cu glas tare.

Soarele ajunsese în punctul din care îşi începea coborâşul zilnic spre asfinţit.

— Eu unul m-am plictisit, zise George şi se întinse de-i trosniră oasele.

— Drum bun şi cale bătută! îi ură Sandu.

— Cred c-am să-ţi urmez exemplul, George. Aici nu prea mai avem ce face; oricum, pentru masa de seară am prins destul peşte. N-are rost să facem pagubă doar aşa, de amorul artei, zise Dănuţ şi începu să-şi strângă undiţa.

— Mâine am să vă duc într-un loc unde vom găsi râme din acelea negre şi tari ca şerpii, le promise George. Mai staţi, Sandule?

— Încă puţin… aşa, ăsta-i ultimul, răspunse cel întrebat şi trase undiţa în care se zbătea un exemplar rarisim. Dacă voi plecaţi, mergem şi noi, de acord, piciule?

— S-a făcut. Da, imediat… Ia uită-te, dom’le! strigă Adrian.

S-ar fi părut însă că partida de pescuit trebuia să aibă o

desfăşurare simetrică. În cârligul lui Adrian se zbătea un alt rac, pe care acul ascuţit îl agăţase pe sub platoşa verde-negricioasă. Înfuriat, băiatul îl izbi cu piciorul şi-l făcu să zboare câţiva metri mai încolo, apoi îl ridică de jos şi-l înfipse, cu cleştii în nămol. Racul se zbătea să scape, dar pesemne că nu-i era prea la îndemână, căci rămase mai departe ţintuit în mâl. Acum, picioarele lui viguroase nu-i mai slujeau la nimic şi nici armura formidabilă de pe spinare şi pântece.

— Uitaţi-vă la el, zise Sandu, nu-i convine să-şi petreacă noaptea aici!

Îşi strânseră uneltele de pescuit, scoaseră juvelnicele din apă, aruncară în baltă râmele rămase şi se înşirară pe potecă tăcuţi, cu gândurile aiurea. „E minunat cât de liniştit te simţi după câteva ceasuri petrecute la pescuit, îşi spuse George. Toate grijile zboară, luate de un vânt necunoscut şi trupul îţi devine uşor ca fulgul şi ascultător la comenzile cele mai năstruşnice. Iar seara, te cuprinde o oboseală ca de plumb. Obrajii arşi de soare te frig, buzele-ţi sunt crăpate şi ai bea întruna apă, dar ce contează astea în faţa mulţumirii de care eşti cuprins, a liniştii ce-ţi ţiuie în urechi şi te adoarme într-o clipită? Uite, după o partidă de pescuit cum a fost cea de astăzi, sunt sigur că am să visez numai plute săltând pe valuri, bibani şi broaşte şi raci…”

Puse undiţa şi juvelnicul jos şi făcu calea întoarsă până în dreptul locului în care racul se zbătea să-şi smulgă foarfecii din noroi. Îl eliberă şi apoi repede, apucându-l cu vârful degetelor de spinare, îl aruncă în ghiol.

— Vezi-ţi de ale tale! îi strigă din urmă. Ai doar pe fundul bălţii şi viermişori şi melci, ai rădăcini dulci şi moi, dar tu, lacomule, pofteşti la bietele noastre râme şi uite cum mai pătimeşti după aceea! Asta să-ţi fie învăţătură de minte!

Făcu stânga-mprejur, îşi ajunse prietenii din urmă şi li se alătură fără un cuvânt.

CAPITOLUL III
O reţetă specială de peşte la proţap. Mesajul venit din eter. În aerul nopţii pluteşte misterul.

Umbrele serii se înfiripau încetul cu încetul. Din stufăriş porni un orăcăit prelung, menit a aminti sutelor de broaşte din împrejurimi că sosise ora concertului de seară. Urmară alte strigăte, răzleţe, ca nişte încercări de a pune la unison întregul cor, după care orăcăitul deveni general, acoperind celelalte zgomote şi întinzându-se în câteva minute peste întreaga baltă.

Din cotloane ascunse în inima păpurişului, de pe frunze de nufăr, din scorburi întunecoase, din iarbă, de pe maluri, sute şi mii de cântăreţi anonimi îşi vesteau prezenţa, cântau cu ochii bulbucaţi şi guşa zbătându-se, animaţi de o pornire formidabilă. Doar sus, pe un colţ al acoperişului cabanei, o broscuţă singuratică tăcea privind plină de curiozitate la cele ce se petreceau jos.

— Asta şi-a uitat partitura acasă, râse Dănuţ, arătând-o cu degetul.

Din frunzişul pădurii de sălcii şi din tufişurile mai apropiate, hoarde de ţânţari flămânzi o porneau ca nişte nori în toate direcţiile, atacând cu o rapacitate nemaiîntâlnită orice fiinţă ce le ieşea în cale. Om sau animal, se trezea cu pielea ciuruită, cu dâre de sânge şi băşici pe întregul corp. Singurul remediu împotriva lor era fumul. Uneori, cremele sau alifiile aveau acelaşi efect.

Seara se strecura printre sălcii, se furişa peste ele cu paşi uşori, neauziţi.

Cei patru eroi ai povestirii noastre şedeau pe iarbă, în jurul unui foc aprins în pripă, pentru a alunga puzderia de ţânţari, şi curăţau de solzi peştii prinşi în ziua aceea. Ca nişte cristale minunate, solzii zburau în toate direcţiile, cădeau pe pământ, se amestecau prin iarbă, li se lipeau pe mâini, pe obraji şi pe haine.

— Ce ziceţi, să-i facem la proţap? întrebă Dănuţ.

— Mai încape vorbă?! se învoi imediat Sandu, în vreme ce se chinuia să despice cu vârful cuţitului o roşioară. Îi preparăm după reţeta lui moş Artenie, starostele pescarilor, deşi, mai mult ca sigur că n-o să ne iasă cum îi ieşea lui. Vă mai amintiţi?

— Bietul bătrân, oftă George, cine ştie prin ce canal s-o fi înecat... Dar, ştiţi ce cred eu? Moşul, simţindu-şi sfârşitul

aproape, o fi pornit-o cu lotca în jos, spre Jurilovca, de unde spunea că se trag ai lui. Aşa… de unul singur, să moară neştiut de nimeni… O asemenea moarte i s-ar fi potrivit ca o mănuşă.

— Precum bătrânii elefanţi, şopti Sandu.

— Da, continuă gânditor George, precum bătrânii elefanţi. Şi cine poate şti dacă nu l-or fi găsit în vreun cotlon al Dunării, mort de zile sau săptămâni întregi… Vă mai amintiţi, bătrânul spunea adeseori că meseria lui s-a stins aici, prin părţile noastre şi că, într-o bună zi, va porni-o înspre deltă, să-i înveţe pe lipovenii cei tineri cum se trage năvodul. Mai ştiţi ce-i plăcea rachiul? Mi-aduc aminte, veneam cu tata şi-i aduceam ţuică sau rachiu din cel tare şi plecam de la el cu barca plină de peşte. „E poliată rău apa asta“, repeta el mereu şi arăta cu lehamite spre Dunăre, vrând să spună, desigur, că apa e poluată şi că nu mai e nimic de făcut.

Liniştea fermecată a bălţii era întreruptă numai de vorba molcomă a lui George. Lângă foc, cu privirile aţintite în întuneric, Ringo şedea tolănit cu botul pe labe.

— Cioplim proţapurile? întrebă Dănuţ ridicându-se de pe iarbă şi risipind vraja ce-i cuprinsese pe toţi.

Aleseră câteva nuiele zdravene, le ascuţiră la unul din capete şi le arseră la vârf. Lemnul se afumă vârtos. Mai aruncară un braţ de vreascuri pe foc şi flacăra se înălţă înviorată. Deasupra lor, peste sălcii, trecu ţipând o pasăre de noapte.

Înfipseră peştii în proţap, împlântară apoi nuielele cu celălalt capăt în pământ, în jurul focului, cât mai aproape. Peştii sfârâiau, rumenindu-se. În aer începu să se răspândească un miros îmbietor, semn că nu peste multă vreme cina avea să fie gata.

Din cabană răzbăteau până la ei ţiuiturile tranzistorului lui Dorin, care încerca să descifreze, pentru antrenament, cum le explicase el pe urmă, semnalele morse prinse de aparat pe unde scurte. Radioul şuiera, trosnea, se auzeau frânturi de cântec, voci feminine rostind ştirile de seară şi, după îndelungi căutări, Dorin se oprea la ti-ti-urile lui până ce transmisia se termina, şi iar ţiuituri şi trosnete şi alte ti-ti-uri şi ta-ta-uri.

Întunericul devenise dens şi, dacă te depărtai de foc, deveneai pe dată ţinta sigură a atacurilor escadrilelor de ţânţari care, simţind prezenţa omului, stăteau pe-aproape şi aşteptau momentele favorabile. Singurul în afară de pericol era Dorin, apărat de tifonul ce acoperea fereastra căsuţei.

— Unde-i sarea? întrebă George.

— Am pus-o în sacul lui Dănuţ, zise Sandu. Tot acolo trebuie să fie. În cabană.

Mai aruncară un braţ de crengi uscate în foc. Peştii păreau fripţi suficient. Scoaseră proţapurile din pământ.

— Uşaa! strigă din cabană Dorin la fratele său care, mai mult ca sigur, uitase uşa deschisă în vreme ce căuta cutiuţa cu sare.

Uşa se trânti cu putere, măsură de precauţie ce se dovedi tardivă, pentru că un minut după aceea izbucni un răcnet şi mai cumplit în urma lui George care tocmai ieşea şi Dorin, numai în slip, apăru în prag scărpinându-se de zor sub unul dintre omoplaţi. Dispăru din nou în cabană şi ieşi după câteva minute îmbrăcat din cap până-n picioare, dar continuând să se scarpine cu furie. Îi aruncă o privire mânioasă lui frate-său şi se aşeză necăjit pe iarbă.

— Mi-ai făcut-o, George, zise printre dinţi. Să vă văd la noapte cum o să dormiţi cu bestiile astea pe cap!

Celălalt îşi făcea de lucru pe lângă foc.

— Ce vrei, am uitat-o.

— Ia pune, Dorine, nişte muzică, îl rugă Dănuţ. Nu ne mai chinui cu semnalele alea.

— Ia stai, ia stai! se repezi Dorin la aparat. Individul transmite în clar! -G-A-M-E-M-N-O-N A S-O-S-I-T M-Â-I-N-E L-A P-L-O-P-U-L A-R-S O-R-A 2-2-1-5 N-A-V-I-G-A-T-O-R-U-L M-U-L-Ţ-U-M-E-Ş-T-E T-E-R-M-I-N-A-T R-E-C-E-P-Ţ-I-E. Ia te uită! se miră el. Ce-o mai fi şi asta?

Urmă un moment de linişte. Din eter venea doar un pârâit banal. Apoi, alte semnale:

A-M Î-N-Ţ-E-L-E-S P-E M-Â-I-N-E S-E-A-R-Ă C-I-C-E-R-O T-E-R-M-I-N-A-T.

În vreme ce Dorin silabisea concentrat cuvintele „Navigatorului” şi pe cele ale lui „Cicero”, Dănuţ zgâriase cu un beţişor pe nisip ceea ce i se păruse demn de reţinut din mesajele necunoscuţilor: GAMEMNON… PLOPUL ARS… 22,15… CICERO.

Transmisia se terminase şi în următoarele minute pe lungimea aceea de undă interveni un post puternic ce difuza muzică de jazz.

— Ei, ce ziceţi, băieţi? Interesant, nu? E unul dintre puţinele mesaje *în clar* pe care l-am recepţionat de când mă ocup cu treburile astea, spuse Dorin.

— Radioionişti amatori, îşi dădu cu părerea Dănuţ.

— Te contrazic, Dane, şi sunt convins că am dreptate. În primul rând, ritmul de transmitere arată o oarecare pricepere în mânuirea emiţătorului. Apoi, mesajul, cum aţi văzut, conţine destule elemente concrete, care înlătură de la bun început presupunerea că toate astea ar fi un bluf. Ceva-ceva trebuie să fie. Dar ce? Mărturisesc că habar n-am despre ce ar putea fi vorba. Din păcate, mâine pe la prânz trebuie să fiu la minister. Altfel, cred c-ar fi fost interesant de urmărit cum se vor desfăşura lucrurile. Oricum, problema asta cu „plopul ars” pe voi vă depăşeşte.

— Dar ce, sări Dănuţ, există aşa ceva pe-aici?

Dorin zâmbi.

— La ce bun?

— Te rugăm din suflet, Dorine, interveni în discuţie şi Adrian, povesteşte-ne! Ochii îi sclipeau şi se îmbujorase la faţă.

— Fie, acceptă Dorin. Mai întâi trebuie să vă spun că există, într-adevăr, prin partea locului un plop ars, la un kilometru şi ceva de-aici, dincolo de plajă. Plopul ăsta a fost trăsnit cu vreo patru-cinci ani în urmă, în timpul unei furtuni puternice şi a ars ca o torţă o noapte întreagă. Gurile rele spun că ar fi fost ceva necurat la mijloc. Ce-a fost, ce n-a fost, cert este că din copacul acela falnic, care se vedea de la Căpitănia portului ca un turn, singur printre sălciile de pe mal, a rămas doar un trunchi înnegrit, ceva mai înalt de-un stat de om. În seara cu pricina mă întorceam de la Tulcea. Mi-a atras atenţia cineva de pe vapor şi când am privit spre locul acela, am văzut cerul luminat de o pălălaie uriaşă, pe care doar plopul acela singuratic ar fi putut-o stârni. Nu-mi amintesc dacă în noaptea aia a şi plouat. Unii spun că n-ar fi căzut nici măcar o picătură de ploaie, dar asta nu înseamnă că nu ar fi putut să fulgere. Pe de altă parte, dacă

ploua, plopul n-avea cum să mai ardă. Ce să vă mai spun? Radiograma asta mi se pare cel puţin… ciudată. Vă sfătuiesc să vă vedeţi de treburile voastre şi să nu vă mai bateţi capul cu, să-i zicem, nemaipomenitul mister al plopului ars. Îmi promiteţi?

— Tii, ce titlu de roman! chicoti George. „Nemaipomenitul mister al plopului ars“! Aventuri înspăimântătoare, cadavre peste cadavre, amor turbat, focuri de pumnal în noapte, şi totul numai cu cincisprezece lei! Grăbiţi-vă, până nu e prea târziu şi cumpăraţi romanul secolului! „Nemaipomenitul mister al…”

— Potoleşte-te! Ce-ţi veni?

— Ia luaţi-i temperatura!

— Asta de la soare i se trage.

— Îmi promiteţi? întrebă din nou Dorin.

Băieţii se priviră unul pe altul.

— Păi… ştim şi noi?

— Ar mai fi ceva, gândi cu voce tare Sandu. Totul e cât se poate de clar, nu încape nicio îndoială. Dar ce-o fi însemnând „GAMEMNON” ăsta?

— Hm… „GAMEMNON”… N-am mai auzit niciodată un asemenea nume, zise nedumerit George.

— Parc-ar suna greceşte, zău aşa, interveni Adrian cu sfială, de parcă ar fi tulburat cu vorbele sale mersul lucrărilor unei conferinţe de extraordinară importanţă pentru destinele omenirii.

— Da, remarca lui ăsta micu’ e corectă, îl aprobă Sandu. Sună greceşte. Ca şi Platon, ca şi Laocoon…

— … ca şi Gamemnon, completă Adrian.

— A-gamemnon, deşteptule! îl corectă Dănuţ.

George dădu un răcnet şi sări în sus de bucurie.

— Evrica! Asta era: AGAMEMNON!

— E un vapor în port cu numele ăsta, zise ca pentru sine Dorin.

Remarca lui păru a fi trecut neobservată.

— „Amatorii” noştri par a fi familiarizaţi cu istoria antică, spuse, maliţios, George. Cicero, Agamemnon…

— Mai lăsaţi misterele în pace şi haideţi să mâncăm, zise Dănuţ. Peştii sunt numai bine rumeniţi. Eu, unul, salivez de jumătate de oră.

Într-adevăr, peştii erau grozav de gustoşi şi mâncară cu mare poftă. Excepţie făcu şi de astă-dată numai Ringo, care nu suporta deloc acest fel de mâncare.

— Ehei, dac-ai fi fost pisică… îl mângâie Adrian.

— Bun, nu-i aşa? Mai luaţi, mai luaţi! Avem destul. Ia uitaţi-vă la ăsta, nu-i cel prins de Adrian? întrebă Sandu printre înghiţituri.

Ceilalţi se luptau cu oasele şi un timp nu-i răspunse nimeni.

— După ce-l cunoşti?

— După ochi, râse Sandu cu gura plină. Că n-are. E orb de-a binelea!

Ringo ronţăia bucata de pâine refuzată la prânz, pe care acum o găsise prin iarbă, plină de furnici şi tare ca piatra.

— Ce să-ţi fac, bătrâne, îl dojeni Sandu. Văd că ai ajuns la concluzia că foamea-i cel mai bun bucătar.

— Să mai pun câţiva peşti la fript? întrebă Dănuţ.

— Nu cred că mai e nevoie, zise George. Sau, mai bine zis, eu m-am săturat. M-am umplut de fosfor!

— Şi eu la fel ca tine, dar mă gândeam că poate ceilalţi ar mai vrea.

— Chiar te-ai săturat, Dane? se prefăcu mirat Sandu. Eu te ştiam mai mâncăcios.

George îşi schimbă poziţia picioarelor, sorbi lung din bidonul de plastic, pe care i-l trecu lui Adrian, şi zise:

— Oho, eşti în urmă, Sandule. De când face lupte, flăcăul nostru mănâncă cu măsură, calculează caloriile, ţine regim săptămâni în şir ca să dea jos o sută de grame. Şi… o dată sare peste cal! Acum două săptămâni la onomastica Iulianei, a băgat în el cât şapte, încât a doua zi a trebuit maică-sa să cheme doctorul pentru că lui „Puiu“ îi era groaznic de rău, mititelul de el. I se aplecase.

— Ha-ha-ha! râse Dorin. E adevărat, Dane?

— Ba bine că nu! întări Adrian. Am fost de faţă.

— Tu îi crezi pe costelivii ăştia? Mai bine, spune-mi, la ce oră te scoli mâine dimineaţă?

— La cinci… poate chiar ceva mai devreme. De ce?

— Se spune că acela care face baie în Dunăre dis-de-dimineaţă ajunge campion la greco-romane, îi lămuri el cu un aer cât se poate de serios.

— Ai înnebunit? La ora aceea apa e rece… şi… şi în fond, de ce să te scoli atât de devreme? Doar eşti în vacanţă.

— Ce-ţi pasă? făcu Adrian spre Dorin. Tu scoală-l! Vrea să se călească. Aveau dreptate strămoşii noştri, „mens sana în corpore barosana”! „Corpore barosana” are, îi mai trebuie minte pe măsură!

— Bravo, văd că ştii şi limbi străine, piciule, spuse Dănuţ. Da

ia spune, ştii cum se zice în latineşte la scatoalcă?

— Doar n-o să mă maltratezi pentru o glumă nevinovată, se apără puştiul.

— Să nu mai faci glume din astea cu mine, s-a marcat?

— E-n regulă, şefule, ai dreptate, recunoscu Adrian abătut. Apoi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, cu cel mai inocent ton, întrebă: Oare cât să fie ceasul?

Dorin îşi privi ceasornicul de la mână şi anunţă:

— Zece fără cinci. Gata, copii, la culcare!

— Mie nu-mi e somn deloc, protestă prâslea.

— Trebuie să dormi, ca să te faci mare, îl povăţui Dănuţ.

— Of, mereu acelaşi argument, bombăni înciudat Adrian. Hai să ne culcăm, Ringo!

Noaptea era răcoroasă. Stelele păreau mai multe şi mai luminoase ca de obicei şi asta, desigur, datorită întunericului din jur.

Nimeni, cu siguranţă că nimeni nu ştie despre ce au discutat Dorin şi Dănuţ în liniştea cabanei. Cert este că i-au prins orele mici ale dimineţii vorbind pe şoptite, în vreme ce dinspre locul unde dormeau ceilalţi se auzeau pufăituri egale, semn că oboseala şi emoţiile zilei precedente le dăruiseră cel mai dulce somn pe care şi-l poate dori un copil. În faţa cabanei, focul de cu seară fumega subţire. Singurul care i-a vegheat pe cei doi a fost câinele-lup tolănit pe prag, negru pe spate ca noaptea şi tăcut la fel ca ea.

Au adormit şi ei într-un târziu. Luna, seceră de aur, le-a străjuit somnul şi i-a însoţit în vis.

Zorile se iviră şovăitoare şi reci. Dinspre oraş se auzi clar un şuierat de locomotivă, care, la orice altă oră a zilei ar fi trecut neobservat. În linştea dimineţii, şuieratul acela făcu să vibreze pădurea de sălcii şi de departe, prelung, îi răspunse ecoul.

Primul care se trezi fu, desigur, Dorin. Se îmbrăcă la repezeală şi-şi strânse cu aceeaşi grabă cele câteva lucruri împrăştiate prin cabană. În vreme ce-şi închidea cataramele servietei, îl văzu pe Dănuţ, care se sculase şi se întindea, frecându-se la ochi.

— Ia te uită, chiar te-ai sculat? Am crezut aseară că glumeşti.

Celălalt îşi trase fermoarul ginşilor şi spuse:

— De fapt, vroiam să te conduc.

— Atunci, hai!

Dorin ieşi în faţa cabanei. Aerul dimineţii era tare şi mirosea puternic a mâl şi a verdeaţă.

— Iată-mă! I-am învelit pe puşti. Acum putem pleca.

O porniră către ţărmul fluviului de unde, la cinci fix, un prieten al lui Dorin, marinar pe acelaşi vapor, avea să-şi ia comandantul cu o barcă şi să-l treacă pe malul celălalt. Pădurea era cufundată în linişte. O pâclă subţire stăruia printre sălcii. Iarba era udă de rouă şi lunecoasă.

— La ce oră ai tren?

— La şase fără zece.

— Şi-l prinzi?

— Te cred. Am mai făcut figura asta de câteva ori până acum.

Ajunseră. Dunărea curgea domol şi, în lumina nehotărâtă a zorilor, părea brăzdată din adânc de lungi fulgere argintii, ce-i răscoleau măruntaiele şi-o decolorau într-un alburiu murdar şi anonim.

Marinarul acostase şi aştepta. Când îl văzu pe Dorin îi luă geanta din mână şi i-o puse pe banchetă, apoi îl ajută să coboare în barcă. Suflecându-şi mânecile, întrebă:

— Merge şi băiatu'?

— Nu, el rămâne, spuse Dorin, după care se întoarse către Dănuţ: Rămâi cu bine şi ai grijă de ei, Dane!

— Drum bun! veni răspunsul de pe mal.

Barca se desprinse de ţărm şi prinse a înainta rapid spre mijlocul fluviului. Vâslele se ridicau şi se cufundau ritmic în apă. „Ştie Dorin ce oameni să-şi aleagă", îşi zise Dănuţ, privind dâra de spumă albă ce rămânea în urma luntrei.

Răcoarea dimineţii îl făcu să se înfioare. Îşi trase bluza peste cap şi-şi lepădă pantalonii. Făcu două-trei mişcări uşoare ca să-şi alunge tremuratul şi, apropiindu-se de ţărm, plonjă în apă. Ieşi la aproape zece metri de mal, pufăind cu zgomot şi începu să înoate către larg. Recunoscu, pe ţărmul de vizavi, şantierul naval, fabrica de ciment, spitalul. În port era linişte.

Schimbă direcţia şi începu să înoate spre mal. În spatele lui sări din apă un peşte, care, în cădere, bătu puternic cu coada şi dispăru. Dănuţ îi auzi plescăitul şi instinctiv întoarse capul şi privi în urmă. Câteva vălurele, ce se pierdură imediat pe suprafaţa lăptoasă şi calmă a Dunării, trădară, pentru câteva secunde, locul fulgerătoarei apariţii.

Mai avea câţiva metri până la ţărm. În momentul acela îşi dădu seama că era spionat. Într-adevăr, pe mal se ivise Ringo, ce-şi mărturisea bucuria întâlnirii dând voios din coadă. În urma

lui apăru, la fel de jovial, un dulău numai piele şi os. Noul venit prinse a se gudura pe lângă uriaşul confrate. Acesta însă nu-l luă în seamă şi doar când intrusul deveni de-a dreptul insolent, Ringo mârâi şi-i arătă colţii, gest care se dovedi mai mult decât suficient. Văzând ostilitatea cu care fusese primit, dulăul cel slăbănog făcu calea întoarsă cu coada între picioare şi dispăru printre tufişuri. Ringo privi scurt în urmă, cu un început de părere de rău în ochi, după care se consolă şi alergă în întâmpinarea prietenului-om.

Dănuţ ieşi pe mal. Baia îl înviorase. Nu mai simţea nici frig, nici oboseală. Se întinse pe nisipul umed şi rămase aşa o bună bucată de vreme.

Când se întoarse la cabană, văzu că prietenii săi, pe care-i lăsase dormind, se sculaseră şi se spălau, trecându-şi săpunul unul-altuia.

— Bună dimineaţa, somnoroşilor!

Apoi, arătând spre stropitoarea ruginită pe care cei trei o foloseau drept duş, adăugă:

— Vi s-a spart duşul.

Ei însă nu-i răspunseră, veseli ca nişte căţeluşi la joacă.

— Eiii… dar spuneţi şi voi ceva, ori aţi amuţit? Aţi stabilit programul pe ziua de azi?

— Nu, recunoscu George. Freacă-mă şi pe spate, Sandule… N-am stabilit nimic… Aşa, dă-i bătaie… Acum toarnă!

— He-he, făcu Dănuţ, tot băiatu’ o să vă scoată din impas. Ce-aţi zice… începu şi lungi cuvintele pentru a le da mai multă greutate, ce-aţi zice voi de o excursie cu „vedetele” pe Co-rotişca? Vă surâde ideea? Aici încuiem totul şi-n plus, îl plantăm pe Ringo în faţa cabanei.

Auzindu-şi pomenit numele, câinele dădu din coadă bucuros şi ciuli urechile.

George îi întinse săpunul lui Adrian.

— Ia-l şi dă-i bătaie! De ce nu şi pe Corotişca?

— Se face groaznic de cald şi astăzi, observă Sandu. Ce-ai spus, George? Dă-mi şi mie un piepten.

— De unde piepten? Dan a propus o escapadă cu „vedetele” pe Corotişca.

— Majoritatea decide, anunţă Sandu solemn. Dacă vreţi voi, vreau şi eu.

— Buun! zise Dănuţ. Deci mergem la Corotişca.

— Dar eu? se îmbufnă Adrian. Mie de ce nu-mi cereţi părerea?

— Inutil, piciule, spuse George. Deja, jumătate plus unu a spus „da“. Votul tău nu mai contează.

— Bineînţeles, bineînţeles… Ca-n fabula „Câinele şi căţelul”.

— Aţi terminat cu duşul? întrebă Dănuţ. E timpul să mâncăm ceva. Am dreptate, Sandule?

— Sigur că da. Doamnelor şi domnilor, meniul din dimineaţa asta e deosebit de variat: conserve de pate de ficat, pate de ficat la conserve şi pate de ficat conservat.

— Excelent! exclamă Adrian, prefăcându-se entuziasmat. Excelent meniu! Dar, ascultaţi-mi sfatul: mâncaţi pateul cu cutie cu tot! O să vă blindaţi pe dinăuntru.

— Rău de gură mai e şi ăsta mic! râse Dănuţ. Îmi vine să-l pup câteodată.

Sandu luă pâinea şi începu să taie feliile.

— Daţi-vă mai aproape! Valeu, ce rea e pita! A luat de la punga aia de plastic în care a stat un miros, de-ţi vine s-o iei la goană, nu alta. Va trebui să cumpărăm nişte chifle de la chioşcul de pe plajă. Daţi-vă mai aproape!

Apoi le împărţi sandvişurile fără a-l uita, fireşte, nici pe Ringo, care, de astă-dată, intră în combinaţie cu o porţie întreagă.

Mâncau în linişte, fiecare cu gândurile în altă parte. Se anunţa o zi frumoasă şi caldă. Locul unde aveau de gând să meargă, Corotişca, era un canal lat de zece-doisprezece metri, care întâlnea, la unul din capete, Dunărea, iar cu celălalt se pierdea în baltă. Astfel de canale erau numeroase pe cuprinsul Insulei.

Dănuţ dădu semnalul de plecare. Avură însă ceva de furcă până îl convinseră pe Ringo de însemnătatea misiunii pe care i-o destinaseră. Îl lăsară în faţa cabanei, tolănit pe iarbă. Câinele îi privi cu părere de rău cum se îndepărtau pe cărare, ducând în spate plutele, pe urmă îi pierdu din ochi şi se trase, resemnat, la umbră.

Iată-i, de-acum, pe poteca ce se strecura printre ochiuri de baltă spre plaja municipală, pe care o depăşiră prin spate şi, ieşind din pădurea de sălcii, traversară câmpul gol şi uscat din vecinătate. Merseră pe marginea unei bostane păzite de un bătrân şchiop, ce-i privi mirat şi strigă ceva în urma lor. Nu-l auziră şi, de fapt, nici n-aveau chef de discuţie pentru că, în depărtare, printre perdelele de papură şi stuf ce-i ascundeau malurile, zăriră linia şerpuitoare a Corotiştii.

Pentru cine n-a colindat bălţile Brăilei, acum secate şi

transformate într-un uriaş ogor, pe care ştiuleţii de porumb cresc mai groşi ca braţul unui bărbat zdravăn, locurile acestea nu-i evocă nimic altceva decât, poate, tărâmul străvechilor legende cu lotri vestiţi, pierduţi în furnicarul canalelor cotropite de vegetaţia luxuriantă, sau întinsele păduri de stuf din cartea de geografie şi... şi cam atât. Legendă şi realitate. Ţinut fabulos ce stârneşte fantezia. Şi asta pentru că aici totul părea că ţine de ficţiune şi ficţiunea se împletea, desigur, cu viaţa oamenilor din partea locului, veniţi parcă şi ei din poveşti nebuloase, bărboşi, cheflii, arţăgoşi, dar mândri şi înverşunaţi în meşteşugul lor. Meşteşug pe care, de câteva sute de ani încoace şi-l transmiteau din tată-n fiu, cu o credinţă de invidiat, dar care, în ultimul timp, era tot mai izolat, mai restrâns, trăgându-se mereu înapoi, spre deltă. Urmarea firească a acestui fapt a fost emanciparea oamenilor bălţii, atragerea lor către oraş, către munca din fabrică. Sălaşurile pescăreşti au fost rând pe rând părăsite. Lotcile zăceau cu burta în sus, acoperite de mâl.

Pentru acela care nu cunoaşte bălţile Brăilei, pot părea incredibile poveştile pescăreşti, cu somni uriaşi bântuind canalele, spuse cu toată seriozitatea de lipovenii cu păr blond şi obrajii arşi de soare; acela nu va putea niciodată pricepe cu adevărat ce însemna malaria, sau inundaţiile pustiitoare, sau secetele, sau pârjolul ce se întindea până hăt-departe, mistuind zeci şi zeci de hectare de plante acvatice pe jumătate uscate, primenind locul şi eliberându-l pentru mlădiţele verzi, mustind de sevă, din primăvara următoare.

... Un chiot unanim salută apariţia Corotiştii şi, înviorați de frumuseţea peisajului ce li se deschidea în faţă, cei patru băieţi parcurseră în fugă ultimele sute de metri.

La ora aceea, singurii care străjuiau canalul erau doi pescari bătrâni şi ochelarişti. Văzând grupul ce poposise pe malul celălalt al canalului, bătrânii se priviră unul pe altul cu îngrijorare. Unul dintre ei tocmai scotea din apă chipcelul plin cu jai, pe care-l răsturnă în iarbă şi-i lăsă acolo. Peştişorii se zbăteau, căznindu-se să ajungă înapoi în canal. Omul întinse mâna, culese la întâmplare unul dintre ei şi-l strecură în cârlig, înţepându-l pe sub şira spinării ca să nu poată scăpa. Pescarul făcu la fel şi cu cel de-al doilea cârlig, după care lansă şi potrivi fără grabă băţul pe crăcană. Se întoarse apoi spre amicul său şi-i spuse ceva. Celălalt încuviinţă din cap.

— Hei, băieţi, doar n-aveţi de gând să tulburaţi apa cu scândurile alea? strigă cel cu chipcelul. Duceţi-vă la Dunăre

dacă vreţi să faceţi sport. N-auziţi? Ia uită-te la ei, Pandele, nici nu se mişcă!

Băieţii îşi luară plutele în spate şi o porniră pe malul canalului spre inima bălţii. Ici-colo, în stufăriş, pălăriuţe colorate, băşti sau coifuri de hârtie dovedeau că pescarii din oraş îşi începuseră pânda dis-de-dimineaţă, răbdători şi pasionaţi. Găsiră, în cele din urmă, o porţiune de mal unde nu se zărea nimeni, îşi puseră ambarcaţiunile pe apă, se urcară pe ele şi începură să vâslească în linişte. Apa canalului era calmă, vălurită din când în când de o briză timidă, ce le mângâia uşor feţele pârlite de soare. Curentul lent îi purtă până în vecinătatea unei sălcii bătrâne, culcată pe jumătate în apă.

— Priviţi acolo! arătă George spre rădăcina sălciei.

Una cu pământul, un şarpe lung şi închis la culoare se strecura prin iarba de pe mal, pregătindu-se să coboare în apă. Prudent, cu capul deasupra apei, tăie valurile şi trecu pe lângă ei fără a le arunca măcar o privire.

— Nu vă speriaţi, e un şarpe de apă, şopti Dănuţ. Nu ne poate face niciun rău, nu-i periculos.

— Ia uitaţi-vă la el cum mai înoată, îl admiră Sandu, privind fix înspre reptila care înainta lin, arcuindu-şi trupul într-un zig-zag continuu. De fapt, zise mai mult pentru sine, mişcarea asta îl propulsează prin apă. Formidabil! E prima dată când văd aşa ceva!

Ajuns pe malul celălalt al canalului, şarpele escaladă cu uşurinţă povârnişul şi se pierdu printre trestii.

— Uf, răsuflă uşurat Adrian, periculos sau nu, tot şarpe e.

Îşi desfăşurară undiţele.

— Ştiu eu pe cineva, începu Sandu în vreme ce se căznea să bage în cârlig o râmă, care ieri ne promitea râme d-alea de baltă, dar până azi, mititelul de el, a uitat cu desăvârşire.

— Tace, observă Dănuţ, uitându-se la George.

Primul sfert de ceas de pescuit trecu fără niciun rezultat. S-ar fi părut că norocul îi ocolea de data asta. Şi iată că, din senin, se stârni o pală de vânt puternic, care tulbură apa din canal şi răvăşi întreaga vegetaţie de pe mal.

— Asta ne mai lipsea, se văicări Adrian.

Vântul se înteţi, îndoind stuful înalt din jur. Băieţii îşi legară ambarcaţiunile una de alta şi le priponiră pe amândouă de salcia aceea culcată lângă care se aflau, dar, în ciuda acestor măsuri de siguranţă, vântul le înghesuia una într-alta şi le împingea spre ţărm. Le redresară cu ajutorul vâslelor, dar peste un minut

erau iar în situaţia de mai-nainte. Încercară din nou să le îndepărteze de mal şi iarăşi se treziră lipiţi de el. În curând îşi dădură seama că nu era nimic de făcut.

— Şi, uite, colac peste pupăză, mi s-a agăţat şi undiţa de o rădăcină de la fund, izbucni prâslea cu năduf.

— Ghinionul-ghinioanelor! exclamă Sandu. Uite-l pe agentul de la filială! Presupun că este interzis accesul oricăror ambarcaţiuni pe canal, altfel nu s-ar grăbi aşa.

— Să trecem pe malul celălalt, propuse George.

— Să trecem, dar mai repede!

Puseră mâna pe vâsle şi dezlipiră „vedetele” de ţărm.

— S-a dus undiţa mea, se resemnă Adrian.

Vâsliră de câteva ori puternic şi, deşi vântul nu se potolise de tot şi-i împingea înapoi, reuşiră în mai puţin de un minut să traverseze canalul. Aici era adăpost, căci malul mai înalt şi abrupt îi ferea de rafalele vântului.

Agentul filialei, îmbrăcat vânătoreşte şi încălţat cu cizme înalte de cauciuc, ajunse tocmai în momentul acela în locul pe care ei abia îl părăsiseră.

— Ţi-am scăpat, ai? se hlizi Sandu la el.

Omul îşi ridică pălăriuţa şi se scărpină cu unghia degetului mic în creştet. Zise apoi:

— Veniţi imediat aici! Auziţi? Imediat să veniţi!

George îi făcu ştrengăreşte cu ochiul lui Dănuţ şi spuse:

— Ce facem, măria-ta, ne întoarcem? Uite, omul ne aşteaptă! Şi, zâmbi el, judecând după obiectul pe care-l are pe cap, pare un om serios, nu-i aşa?

Vorbele acestea avură darul de a-l enerva peste măsură pe agent.

— V-arăt eu vouă, dacă-mi picaţi în mână! Şi-mi picaţi voi, n-aveţi grijă. Auzi, domne, să se ia ei de socrul lu’ tov Anghel! Păi, un’ vă treziţi voi, mă, aicea, pe moşia lu’ alde tac-tu? Vin eu la voi, uite acuşi vin!

— Oi fi ştiind să şi înoţi, îl enervă Sandu. Ia uitaţi-vă la el, băieţi, are şi puşcă! Pe ce parte iese glonţul?

— Lasă-l, Sandule, altfel îl aduci în stare să tragă după noi. La câtă minte are…

— Uitaţi-vă ce mi-aţi făcut, se plânse Adrian, arătându-le firul de nailon rupt de sus, aproape de băţ.

— Da’ ce-ai fi vrut să facem? ridică din umeri Dănuţ. Nu-l vezi pe caraghiosul ăla de dincolo ce…

„Caraghiosul” auzi probabil ultimele vorbe, căci turbă de-a

binelea. Nemaiţinând cont că este îmbrăcat, intră în apă ţinându-şi puşca şi geanta deasupra capului. Înjura printre dinţi şi le promitea celor patru băieţi „o bătaie soră cu moartea”, în vreme ce se apropia văzând cu ochii de cele două ambarcaţiuni. Apa îi depăşi carâmbii cizmelor, apoi îi ajunse la centură şi, la mijlocul canalului, la piept. Aluneca în mâl, de câteva ori se poticni şi fu chiar gata să cadă. O pânză de mătasea-broaştei, nu se ştie prin ce minune, îi atârna pe umeri, iar pălăria îi alunecase spre ceafă, dezgolindu-i fruntea.

Văzând primejdia, băieţii începură să vâslească energic şi, după ce înaintară câţiva metri paralel cu malul, se avântară în mijlocul canalului. Când între ei şi prea-temerarul agent distanţa crescu suficient, încetară vâslitul şi se lăsară în voia curentului, care îi ducea imperceptibil spre Dunăre.

— Hai, ce faci nene, nu vii? strigă Adrian peste umăr. Curaj, tovu’ ăla al tău o să te avanseze când o afla cât de vigilent eşti… nu mai vorbesc de socru-său…

— Uitaţi-vă la el, se descurcă minunat! râse Sandu.

— Pe onoarea mea că aşa-i, le ţinu isonul şi Dănuţ, abia stăpânindu-şi râsul.

Agentul rămăsese împotmolit în mijlocul apei, cu puşca şi cu taşca vânătorească ţinute dârz deasupra capului. Izbuti, cu mare greutate, să iasă la mal, dar cei patru băieţi erau deja departe. Un viraj la dreapta şi se pomeniră deodată în mijlocul a zeci şi zeci de nuferi înşiraţi de-a lungul ambelor maluri, o adevărată împărăţie a albului, strălucind ca zăpada sub razele calde ale soarelui. Semănau, rânduiţi pe dreapta şi pe stânga canalului, cu nişte şiruri de soldaţi disciplinaţi, aşteptând trecerea în revistă.

— Tii, ce de nuferi!

— Niciodată n-am văzut atâtea flori la un loc!

— Coborâm să culegem?

— Nufărul e ocrotit de lege, le atrase atenţia Dănuţ. Totuşi, la câţi sunt aici… Coborâţi, dar nu faceţi prea mare pagubă. Până vă veţi întoarce voi, eu am să-mi mai încerc norocul la pescuit.

— Rămân şi eu, Dane, i se alătură George.

Sandu şi Adrian săriră în apă, se îndepărtară la câţiva paşi de cele două plute şi începură să culeagă.

— Pentru ghirlandă, e nevoie ca tulpinile să fie cât se poate de lungi, îl povăţui Sandu pe prietenul său mai mic. Şi ai grijă să nu te înţepi în vreo rădăcină.

— Uşor de zis, mormăi puştiul.

Treaba nu era deloc simplă.

— Au!

— Ce-ai păţit, piciule?

— M-a atins ceva… cred că era un peşte. Aici un hodorog ar fi făcut minuni.

— Ce mai e şi ăla?

— Chiar nu ştii? se miră Adrian. Hodorogul e un coş fără fund pe care i-l pui peştelui în cap. Când am fost cu taică-meu la Piatra Fetei…

— Ştiu unde e, spre Măcin.

— Da, spre Măcin… Am văzut acolo cum se prinde cu hodorogul. Tata e prieten cu cantonierul de la Piatra Fetei şi într-o zi l-a rugat să-mi arate cum se face treaba asta. Ei bine, în douăzeci de minute, nea Fodor, că aşa îl chema pe cantonier, a prins vreo zece ştiuci frumoase-frumoase de tot! Şi ştii cum?

— Ei, cum?

— Apa era limpede de se vedea până la fund. Nu era adâncă, avea vreo trei sferturi de metru. Cantonierul vedea ştiuca şi o mâna către mal, unde ea se mişca mult mai greu. Din cauza tulpinilor. Când o prindea la strâmtoare, îi punea coşul în cap, băga mâna şi o scotea aşa cum scoatem noi acum nuferii ăştia din apă. Ştii, câteodată se mai alegea şi cu muşcături…

— Chiar aşa? şi Sandu dădu din cap cu neîncredere. Asta-i sută la sută poveste pescărească.

— Ce, nu mă crezi? Întreabă-l pe tata! Sau poate că nici pe el…

— Gata cu nuferii, zise Sandu. M-am săturat de genuflexiuni.

Tot discutând, se îndepărtaseră binişor de prietenii lor.

— Ia vezi, Sandule, ce mă ustură aici, la spate? întrebă Adrian, pipăind locul cu palma. Aici, deasupra slipului!

— Valeu, mamă, ce lipitoare! Stai s-o croiesc, nu mişca!

— Adevărat?

— Şarpele de adineauri era un vierme pricăjit pe lângă asta.

Şi imediat: pleosc!

— Au! făcu cel mic. De ce a trebuit să mă găsească tocmai pe mine? Zi şi tu!

Sandu icni, apoi se auzi din nou „pleosc”.

— Nu vrea deloc să renunţe, zise el printre dinţi, dar îi vin eu de hac. Na, cucoană, mai vrei? Na!

— Hei, ce-aţi descoperit acolo? îi întrebă George, văzând că se opriseră. Veniţi mai repede, că plecăm!

Sandu se întoarse şi-i răspunse:

— Adrian a găsit o lipitoare atât de drăgălaşă, că nu mai vrea să-i dea drumul.

— Ne-ar fi trebuit totuşi nişte sare, fir-ar să fie de treabă, scânci victima. Cu sare ar fi mers mult mai uşor.

— Mai suportă şi tu puţin, îl sfătui Sandu. Gata, în sfârşit, şi-a dezlipit ventuza. Vino mai repede, să nu te ajungă din urmă!

— Sânge! exclamă Adrian, pipăindu-şi locul vătămat. O fi al meu?

— Urcaţi! Hai, piciule, lasă văicăreala şi sus! Ia ghiciţi, ce-am văzut eu adineauri printre trestii? zise Dănuţ şi mai privi o dată, destul de alarmat, în direcţia malului.

— Ringo, presupuse Sandu.

— Da de unde! Am văzut o pălăriuţă ver…

— … de, completă Sandu. Oliolio, s-o ştergem!

Seara îi prinse pe malul Corotiştii, aproape de vărsarea acesteia în Dunăre. Soarele căzuse încet spre pădurea de sălcii, poleind în bronz fluviul, pădurea, oraşul, plaja şi zarea. Dimineaţa şi seara, culoarea predominantă în baltă este bronzul şi toate celelalte culori acceptă fără murmur tirania lui, încântate de perfecţiunea cu care soarele lipeşte pe fiecare pom, pe fiecare trestie, pojghiţa subţire de vopsea.

Se abătură din drum pe la plajă, cumpărară de toţi banii pe care-i aveau la ei chifle, apoi plecară mai departe. În curând se aflau pe poteca la capătul căreia îi aştepta, primitoare, cabana.

Sandu îşi privi ceasul. Era opt fix. „Mai avem până la zece şi un sfert”, îşi zise.

Şi fiecare din ei gândea, poate, la fel.

CAPITOLUL IV
„Nişte oameni de treabă nu-şi dau întâlnire la ora zece seara, pe un ţărm pustiu.” În plin mister!

— Acestea sunt riscurile. Acum, vă întreb pentru ultima oară: sunteţi de acord să mergem, sau nu? încheie Dănuţ discuţia şi-i privi pe rând, întrebător. Eu sunt pentru...

Trei mâini se ridicară imediat, confirmând hotărârea luată de fiecare membru al grupului în parte. Se vădi astfel cea mai spontană şi mai sinceră unanimitate.

— Cât e ceasul? întrebă Adrian cu nerăbdare.

— Zece fără douăzeci, zise Sandu. Dacă plecăm acum, vom ajunge pe la zece, zece şi zece. Orientându-ne, bineînţeles, după schiţa pe care i-a lăsat-o Dorin lui Dănuţ ieri seară. Dar nu putem pleca fără să ne luăm cu noi cele necesare, aşa că, una peste alta, pe la zece şi un sfert, vom fi acolo. O să fim punctuali la „întâlnire”.

Dănuţ se ridică de pe buşteanul pe care stătea.

— Dar ce pregătiri avem de făcut? Lanterna n-avem voie s-o uităm în niciun caz, enumeră el, fără ea suntem pierduţi pe întunericul ăsta. Vă avertizez că trebuie să ne îmbrăcăm mai gros, căci noaptea se face răcoare. Apoi, ar mai fi vorba şi de ţânţari... Cine vrea, poate să se ungă cu pomadă. Conform regulilor cercetăşiei, va trebui să ne îmbrăcăm cu lucruri închise la culoare... nimic alb, continuă să-i sfătuiască el în vreme ce se ungea pe faţă cu unguentul antiţânţar. Să nu uitaţi lesa lui Ringo, Sandule. Sunteţi gata de plecare?

— Lanterna este la mine, anunţă Adrian, prinzându-şi-o la cingătoare.

— În regulă, e zece fără zece.

— Eu m-am îmbrăcat, zise George. Sunt gata.

— Pornim.

Pădurea de sălcii era cufundată în linişte. Crenguţe subţiri, invizibile în întuneric, le biciuiau feţele, sporindu-le senzaţia de usturime datorată soarelui de peste zi. Undeva, pe Dunăre, se auzi zgomotul unui motor de barcă. Zgomotul se îndepărta. „Nu sunt oamenii noştri”, îşi spuse Dănuţ. Se făcu iar linişte. Ieşiră din păduricea de sălcii. Se orientau cu ajutorul luminilor de pe malul celălalt. Cercetară în vreo două rânduri, la lumina lanternei, schiţa lui Dorin. Erau pe drumul cel bun.

Adrian făcu o tentativă de a-şi lumina drumul cu lanterna, dar, după câteva secunde, un sâsâit venit din fruntea şirului, din direcţia lui Dănuţ, îl făcu să renunţe.

Paşii li se afundau fără zgomot în pământul clisos. Din dreapta lor, din scorbura unui copac se ivi un licurici, care zbură dezordonat şi-i depăşi pierzându-se în beznă. Liniştea era întreruptă, când şi când, de loviturile înfundate ale ciocanului pneumatic de la şantierul naval. Altfel, nu-şi auzeau decât propriile bătăi ale inimii, amplificate la maximum în creierul fiecăruia. Mergeau tăcuţi, unul în spatele celuilalt, şi, în mod inexplicabil, nici măcar nu simţeau nevoia să-şi vorbească.

Depăşiră plaja.

George privi ceasul cu cifre fosforescente de la mâna lui Sandu, se întoarse către ceilalţi şi, aşteptându-i să se apropie, spuse în şoaptă:

— Zece şi zece.

— Perfect!

— Pe aici, pe undeva, trebuie să fie, zise Dănuţ privind în jur.

Lângă ei, Ringo scheuna nerăbdător.

— Şşşt, şuieră Adrian. Taci, lupule!

În jurul lor întunericul era atotstăpânitor. Sub picioare simţiră nisipul umed şi lipicios.

— Priviţi într-acolo! le atrase atenţia Sandu, cu mâna întinsă în direcţia ţărmului.

La circa cincizeci de paşi în faţa lor pâlpâia un felinar marinăresc, aruncând o pată de lumină galbenă de jur-împrejur. Locul era atât de bine ales, încât doar norocul şi o poziţie extrem de favorabilă te-ar fi putut ajuta să-l descoperi. Tufişurile dese de pe mal mascau de ochii indiscreţi ai curioşilor petecul acela de pământ din jurul „plopului ars” şi camuflajul era atât de perfect, că nici chiar ziua, la lumina soarelui, n-ai fi reuşit să vezi mare lucru din cele ce s-ar fi putut petrece acolo.

Băieţii se apropiară cu toate simţurile la pândă şi, când îşi dădură seama că orice pas în plus i-ar fi putut demasca, se opriră.

George întinse mâna şi atinse umărul lui Adrian. Acesta înţelese că mai departe trebuia să se strecoare singur. Inima îi bătea cu putere şi, vreme de o secundă, avu impresia că zgomotul acela ritmic îl va trăda. Dar se stăpâni şi se desprinse de grup. Când trecu pe lângă George auzi, venind parcă din fundul pământului, vorbele acestuia: „Dacă te descoperă, strigă!“ Dădu din cap în semn că aşa va face.

Porni târâş, strecurându-se printre tulpinile verzi şi mlădioase, pipăind cu degetele răşchirate fiecare centimetru de pământ, fiecare piatră. Secundele se dilatau exasperant şi distanţa până la tufişurile ce ascundeau luminiţa i se păru de zeci de kilometri.

Abia acum băieţii îi descoperiră pe cei doi bărbaţi, care stăteau pe un butuc şi fumau în linişte. În spatele lor desluşiră în întuneric silueta plopului ars.

Tot atunci îi zări şi Adrian şi mişcările lui deveniră insesizabile.

George, Dănuţ şi Sandu se culcară pe burtă, atenţi la fiecare mişcare a celor din faţa lor. Aceştia însă nu bănuiau că sunt supravegheaţi, ba chiar se simţeau în largul lor, de vreme ce-şi treceau de la unul la altul o sticlă pântecoasă din care sorbeau cu poftă. La un moment dat puseră sticla jos şi începură să discute cu glas scăzut.

Din locul în care se aflau, cei trei băieţi le distingeau clar trăsăturile feţei, mimica, modelul şi culoarea hainelor, gesturile şi, uneori, auzeau desluşit chiar şi ceea ce vorbeau. Un lucru pricepură de la bun început: cei doi nu vorbeau româneşte. Crescuţi pe malul Dunării, într-unul dintre cele mai mari porturi al ţării, printre vapoare şi marinari străini, eroii noştri nu se puteau înşela asupra acestui lucru.

— Ăla mai solid este, cu siguranţă, „navigatorul”, şopti Sandu.

— Aşa cred şi eu, zise la fel de încet Dănuţ.

Cel despre care discutau avea tenul măsliniu al oamenilor mării, gesturile îi erau largi, mărturie a obişnuinţei de a se afla mai mereu în faţa unor spaţii întinse, cum ar fi marea, bunăoară, iar muşchii proeminenţi ai braţelor i se reliefau la fiece mişcare.

Celălalt era mult mai sfrijit, avea umerii înguşti, ca ai unui copil, iar părul îi atârna lung pe ceafă. Pirpiriul vorbea şi gesticula cu repeziciune.

În vremea aceasta, Adrian se strecurase până la câţiva metri de ei şi rămăsese acolo nemişcat, ca o umbră, urmărind mişcările celor doi în speranţa că, deşi nu le înţelegea vorbele, avea să le înţeleagă intenţiile din mimică şi gesturi. Ceea ce îl izbi imediat a fost tonul ridicat cu care vorbea sfrijitul, ca omul care îşi revendică un drept, iar interlocutorul refuză să i-l recunoască. Vorbele îi ţâşneau de pe buze cu o viteză uluitoare, dar toată această performanţă lingvistică nu-l impresiona deloc

pe celălalt, care rămase impasibil, răspunzând monosilabic. Ambii bărbaţi repetau însă cu îndărătnicie un nume şi întreaga discuţie părea a se purta în jurul acestuia. Adrian ciuli urechea şi desluşi clar numele cu pricina, apoi îl repetă de câteva ori, pentru a şi-l întipări mai bine în memorie: Stavris, Stavris, Stavris…

Cei doi tăcură preţ de un minut-două, vreme în care marinarul luă sticla de jos, din iarbă şi i-o întinse celuilalt. Slăbănogul dădu la iuţeală o duşcă bună, după care spuse ceva repezit. „Navigatorul” îşi strecură mâna în buzunarul cămăşii şi scoase de acolo un pachet de ţigări lung şi alb din care-şi servi amicul. Îşi aprinse fiecare câte o ţigară şi cât timp fumară, nu mai scoaseră niciun cuvânt.

Acestea au fost minutele cele mai grele pentru Adrian.

Apoi, discuţia întreruptă fu reluată cu şi mai multă înverşunare. Sfrijitul spuse ceva şi arătă spre pachetul de jos, de la picioare. Adrian se căzni să vadă despre ce era vorba, dar nu reuşi. Între marinar şi tovarăşul său replicile deveniră mai tăioase şi, la un moment dat, primul se ridică de pe buştean, lovi pachetul cu piciorul şi făcu câţiva paşi în direcţia malului.

Pentru câteva secunde băieţii crezură că între cei doi protagonişti ai scenei avea să se rupă orice învoială, dar bănuielile lor se dovediră a fi departe de adevăr. Văzând reacţia celuilalt, sfrijitul se ridică şi el, merse după tovarăşul său şi-l trase cu forţa înapoi pe buştean, apoi luă sticla de jos şi-i dădu să bea. Pe urmă, tot el se repezi la pachetul aruncat pe nisip şi, despachetând hârtia în care era înfăşurat, i-l întinse celuilalt. Obiectul părea uşor şi semăna cu o placă de lemn neagră pe amândouă feţele. Mai mult nu se putea distinge în obscuritate.

Dinspre port, o sirenă de vapor urlă gros, făcându-i pe cei doi bărbaţi de pe plajă să ciulească urechile. Obiectul din mâna sfrijitului rămase suspendat în aer.

Fără să-şi dea seama, Adrian împinse cu mâna crenguţa din faţa sa, dar aceasta, elastică, îl plesni peste obraz. Nervii încordaţi peste măsură ai puştiului cedară pentru o fracţiune de secundă şi, inconştient, întinse mâna şi rupse nuiaua. În alte împrejurări, zgomotul acela nu ar fi însemnat nimic, dar în liniştea aproape nefirească de pe ţărm pârâitul sună prelung, zgâriindu-i timpanele.

Marinarul, care în momentul acela încerca să vadă ceva pe plăcuţa neagră de lemn, se ridică de pe buştean şi-l prinse pe celălalt de umăr. Încremeniră aşa amândoi, un minut, poate

chiar două, după care, văzând că zgomotul nu se mai repetă, îşi reluară discuţia. Slăbănogul încerca să-i arate tovarăşului său nişte semne misterioase desenate, pare-se, pe bucata aceea de lemn, dar celălalt dădea din cap în semn că nu vede nimic.

Adrian trecu peste minutul de suspans cu inima cât un purice, gata să sară în picioare şi s-o zbughească spre locul unde aşteptau prietenii săi.

Dar, aşa cum s-a văzut, nu se întâmplă nimic.

Într-un târziu, cei doi se ridicară şi o porniră spre ţărm. Sfrijitul înainte, cu obiectul acela plat sub braţ, marinarul în spatele lui, legănând felinarul în ritmul paşilor. Văzându-i mersul, băieţii îşi dădură seama că intuiţia nu-i înşelase nici de data aceasta: omul păşea agale, un mers tipic de marinar, obişnuit cu tangajul vaselor de mare tonaj. Celălalt mergea nervos, întorcându-se mereu şi privind în urmă.

Adrian se ridică de jos cu luare-aminte şi se strecură pe urmele lor. Cei doi discutau întruna, oprindu-se şi pornind din nou. Una dintre opriri fu mai lungă şi, uitând de orice prudenţă, se sfădiră în gura mare, dar se calmară, mai aprinseră câte o ţigară şi parcurseră cei câţiva metri care le mai rămăseseră până la ţărm în câţiva paşi.

Aici îi aştepta o minusculă barcă pneumatică la pupa căreia era fixat un motor „de buzunar”. Urcară în linişte. „Navigatorul” porni motoraşul. Un păcănit uşor şi cei doi, cu ambarcaţiune cu tot, dispărură în noapte.

Puştiul încercă să vadă încotro se îndreptau necunoscuţii. Zadarnic însă. Păcănitul motorului se pierdu încet şi liniştea puse stăpânire din nou pe ţărm.

— Ţi-a fost frică? auzi în spate glasul lui George.

Adrian îşi scoase unul din pantofii de tenis din picior, scutură nisipul din el, se lăsă pe vine şi legă şiretul.

— Frică? De ce? răspunse simplu. Doar eram împreună.

— Nişte oameni de treabă nu-şi dau întâlnire la ora zece seara pe un ţărm pustiu, doar ca să bea şi să discute, nu? întrebă Sandu din întuneric. Cârciuma ar fi fost mult mai potrivită pentru aşa ceva. Oricum, cred că toate se învârtesc în jurul plăcuţei ăleia de lemn… aia e cheia problemei. Tu, Adi, ai înţeles mai mult?

Adrian ridică din umeri:

— Nimic în plus, absolut nimic… Ba mint, indivizii repetau mereu un nume… Stavris.

— S-ar putea ca numele ăsta să dezlege o mare parte din

mister, presupuse Sandu.

— S-ar putea, dădu din cap neîncrezător Dănuţ.

O umbră neagră se strecură între ei.

— Aoleu, Ringo, bată-te să te bată, ce m-ai speriat? sări George.

— Credeam că-i cine ştie ce, şi când colo…

— Marş!

— Bravo, aşa vă purtaţi cu el… Nerecunoscătorilor? îi luă apărarea Sandu. Habar n-aveţi voi ce prieten credincios avem în câinele ăsta. Şi acum, la fel… tăcut, gata să sară în orice moment…

— Destul cu laudele, îl întrerupse George. Mai bine să mergem să vedem dacă oamenii noştri au lăsat ceva „urme“ la faţa locului. Amintiţi-vă cum se procedează în romanele poliţiste şi faceţi la fel. De pildă, corpul delict al crimei se apucă cu o batistă, de acord?

— De unde batistă? se smiorcăi Adrian.

— Interesant, remarcă Dănuţ. Numai că în momentul ăsta în creierul meu este un gol imens. Nici urmă de roman poliţist!

— Priviţi-l pe Frankenstein! urlă Adrian şi brusc, aprinse lanterna în ochii lui Sandu.

— Ah, împieliţatule! răcni orbit, celălalt şi dădu să se repeadă pe urmele vinovatului. Ce ne-o fi venit să te luăm cu noi?! Renunţă să-l mai fugărească şi dădu din mână a lehamite: E un întuneric!

Plopul ars părea o nălucă. Ţi-ai fi putut închipui că cineva cu puteri supraomeneşti decupase bucata aceea de ţărm şi o lăsase să se cufunde pe nesimţite într-o uriaşă călimară cu tuş, într-atât era noaptea de neagră. Raza luminoasă a lanternei smulgea din beznă un tufiş, un smoc de iarbă, o pată cenuşie de nisip, alergând încoace şi încolo nerăbdătoare ca o fiinţă vie.

— Iată-le sticla! exclamă Dănuţ. Şi, aplecându-se, ridică din iarbă sticla pătrată şi pântecoasă de whisky.

— „W-h-i-t-e h-o-r-s-e”, silabisi George.

— „Cal alb”.

— Câţiva paşi pe nisip… o sticlă goală de whisky… chiştoace arse… Hm, făcu George, cam astea ar fi „urmele materiale”.

— Iar începi cu literatura poliţistă? îl luă peste picior Dănuţ.

— Ne întoarcem? întrebă Adrian.

Aruncară sticla şi se întoarseră pe ţărm. Îl regăsiră pe Sandu în locul în care îl lăsaseră, păzind întunericul dintre două sălcii. Era linişte. Se auzea doar clipocitul apei la mal.

— Ei, aţi găsit ceva?
— Şşşt!
Liniştea fu zgâriată de un fâşâit, apoi un zgomot de lemne lovite şi glasuri omeneşti. Cei patru băieţi se strânseră unul într-altul. Se auzea tot mai desluşit plescăitul unor vâsle lovind apa, urmat de un scârţâit, după care din nou vâslele şi iar scârţâitul. La câţiva metri de locul în care se aflau cei patru, ieşi din întuneric o barcă lungă pescărească. Barca acostă şi sub ea pietrişul scrâşni sinistru. Săriră pe mal, fără zgomot, trei bărbaţi, sau mai bine zis trei umbre, care începură să se agite aparent fără niciun scop.
— Hai, Sile, leag-o odată! porunci înăbuşit unul dintre ei.
Cel căruia i se pronunţase numele se întoarse spre ceilalţi.
— Băi Prică, parcă fuse vorba să nu ne strigăm pe nume.
Ultimele vorbe fură acoperite de un hohot înfundat.
Unul dintre ei se aplecă şi căută pe bâjbâite ţăruşul. Îl găsi, trase odgonul din barcă şi făcu un nod zdravăn, apoi se îndreptă din şale şi oftă:
— Of, mamă, ce păcate oi avea de plătit!
— Gura! se răsti un altul.
— Năpatca! ceru al treilea. Şi hai mai repede, moşcăitule, că acuşi se face ziuă!
George îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi zise în şoaptă:
— Braconieri. Bine că nu ne-au observat.
Bărbaţii luară pe umeri o plasă mare şi grea şi o porniră prin păpuriş în direcţia canalelor. Barca se legăna uşor pe valurile pitice. Dunărea clipea somnoroasă.
— Gata, s-au dus.
— Aţi găsit ceva? întrebă din nou Sandu.
— Fleacuri, zise Dănuţ. O sticlă goală de whisky, câteva chiştoace arse până la filtru…
— Halal detectivi!
George căscă şi spuse:
— E târziu. Să ne întoarcem la cabană. Mie îmi ajunge prin ce am trecut azi.
… Mergeau în linişte. Deodată, dintre sălciile pe lângă care raza lanternei alerga fără încetare, scoţându-le din întuneric şi abandonându-le la fel de rapid, ţâşni o vietate cam de mărimea unei pisici, ce traversă poteca şi se pierdu într-o clipită.
— Ptiu, lovi-te-ar trenul! făcu involuntar Sandu. Ce m-am speriat!
Lumina scormoni timidă locul unde dispăruse animalul

necunoscut, dar nu întâlni decât trunchiuri scorburoase şi negre, înţepenite în întuneric aidoma unor momâi caraghioase. Ringo se opri împreună cu băieţii, ciuli urechile şi scânci aţâţat.

— De ce v-aţi oprit? zise Dănuţ. S-a dus.

— Parcă ar fi fost o vulpe, presupuse Sandu.

Adrian chicoti.

— Da, o vulpe fără coadă.

— Dacă nu i-ai văzut-o tu, nu înseamnă că n-avea.

Ici-colo, câte un greier ţârâia singuratic.

Printre sălcii zăriră o luminiţă palidă, care se dovedi în curând a fi felinarul pe care-l lăsaseră arzând deasupra uşii cabanei. Ringo lătră scurt, apoi, recunoscând locul, se repezi bucuros înainte.

— Uuf, îi scăpă lui Adrian.

— Sunt transpirat tot, zise Dănuţ şi se întinse pe iarbă.

Tolănit alături, Sandu îşi trăgea peste cap puloverul.

— Ai să răceşti, îl preveni George.

— Nu-l mai pot suporta... Ies flăcări din mine. Ce crezi despre întâmplările din astă-seară, Dane?

Dănuţ smulse un fir de iarbă şi, ronţăindu-l în dinţi, spuse:

— Am să vă spun mai întâi ce ştiu şi pe urmă ce cred. Ah, ce tare m-a înţepat, bestia! strigă ridicându-se de jos. Mă ustură de parcă ar fi fost o mie, nu unul...

— Poftim? întrebă nedumerit George. Ce bestie?

— De ţânţar, bineînţeles, bodogăni Dan.

— Stai jos şi continuă, îi zise Sandu. Nu exagera. Priviţi-l, se adresă apoi celorlalţi, cât e de voinicos şi...

— Las' că te văd eu pe tine... se enervă Dănuţ. Mda, făcu şi se aşeză din nou pe iarbă, să vedeţi... Astă-noapte am stat de vorbă, mai în glumă, mai în serios, cu Dorin, despre toată tărăşenia cu plopul ars. Voi n-aveţi habar de nimic, pentru că la ora aceea dormeaţi ca nişte prunci. Şi iată ce am aflat de la el: În port se află, într-adevăr, un vapor cu numele „Agamemnon". Cargoul e de tonaj mijlociu şi proprietarul său îl închiriază oricui are nevoie de el. Asta, bineînţeles, cu profituri bunicele. Mă rog, cărăuşie... De astă-dată, a venit cu minereu de fier şi probabil că la ora asta încarcă cherestea. Va ridica ancora imediat ce termină cu încărcatul, probabil mâine sau, cel târziu, poimâine. Mă veţi întreba, poate, de ce vă spun toate astea...

— Întocmai, murmură Sandu.

— Vreau să vă fac atenţi că, în cazul în care vom hotărî să continuăm acţiunea începută în seara aceasta, va trebui să ne

întrerupem şederea aici şi, oricum, să ne grăbim. Dar asta, vă repet, numai în cazul în care vom hotărî să continuăm…

Sandu îşi trecu degetele prin părul aspru şi ţepos şi spuse:

— E-n regulă. Până aici e clar. Zi mai departe!

George se plesni zdravăn peste obraz.

— Te baţi singur? râse Sandu.

— Ia uite ce băşică mi-a făcut!

— Mai lăsaţi odată gura! îi repezi Adrian. Lăsaţi-l pe Dănuţ să continue.

Tăcură. Ringo îşi scutură spinarea, îşi aşeză mai bine botul pe labele din faţă, după care închise ochii.

— Comandantul lui „Agamemnon” cunoaşte perfect porturile româneşti şi este şi el cunoscut ca un bun meseriaş şi un om de treabă. S-ar putea deci, şi am curajul să bag mâna în foc, că nu este amestecat în povestea asta ciudată. Acum, punctul doi. Iată ce cred eu: tipul de pe „Agamemnon”, să-i spunem aşa cum şi-a spus singur, „navigatorul”, punea la cale o afacere cu celălalt, cu pirpiriul. Ce şi cum, n-avem de unde şti. Aţi văzut cât s-au zgâit la obiectul acela ciudat, ba chiar s-au şi sfădit pe socoteala lui. He-he, dacă mi-ar pica mie în mână slăbănogul ăla, vă asigur că într-un sfert de ceas ar spune tot ce are pe inimă. În „sceneta” pe care am văzut-o ceva mai devreme, pirpiriul părea a fi vânzătorul… nu?… el… al lui era „obiectul”. Păcat că n-avem de unde afla dacă s-au înţeles sau nu la preţ…

— O afacere necurată… îngână George.

— Categoric, întări Sandu.

— … N-ar scăpa el uşor din mâna mea, repetă Dănuţ.

— Asta cam aşa e, măria-ta, zise Adrian, dar să nu-l crezi nici chiar atât de prost încât să-ţi pice-n mână.

Din vorbele lui se văzu cât de mândru se simţea în clipa aceea puştiul cu un asemenea prieten.

Dan se ridică din iarbă, făcu o reverenţă, se aşeză la loc şi spuse:

— Singurul care mă apreciază la justa mea valoare. Mulţumesc, piciule.

— Îl vedeţi? comentă George. E plin de modestie!

— Lăsaţi gluma, spuse nerăbdător Sandu. Continuă, Dănuţ!

— Mda, să continuăm, deci… Şi dacă pe „navigator” ştim unde-l putem găsi, o zi-două măcar, pe celălalt n-avem de unde să-l luăm. Deşi, eu cred că se vor mai întâlni… asta ar fi continuarea firească a celor petrecute astă-seară. Şi în cazul acesta…

Dănuţ tăcu. Vântul adia abia simţit, mlădiind crenguţele fine ale răchitelor din preajmă. Pata alburie de lumină ce răzbătea prin geamul afumat al felinarului ţesea în jurul cabanei o horbotă magică.

De câteva minute bune era linişte, de parcă n-ar mai fi fost nimic de spus. Întâmplările din seara aceea le stârniseră imaginaţia. Fiecare dintre ei zămislea în minte planuri şi idei năstruşnice – şi cum s-ar fi putut să fie altfel? –, dar niciunul n-ar fi vrut să fie primul care să şi le împărtăşească. Într-un târziu vorbi tot Dănuţ, ca şi când ar fi deschis drum printr-un uriaş troian de zăpadă:

— Ce ziceţi… mergem mai departe, sau ne oprim aici?

— Cât de departe am putea merge oare, Dane? Ce şanse avem noi să clarificăm o astfel de istorie?

În cuvintele lui Sandu îşi regăsi fiecare propriile îndoieli, chiar propria teamă în faţa necunoscutului şi sentimentul neputinţei le cuprinse inimile.

— Cât de departe, zici? replică tărăgănat Dănuţ. Cât vom putea, desigur.

— Cred că va trebui să predăm iniţiativa altora. Celor în drept, fireşte. Situaţia pare destul de încâlcită… ba chiar periculoasă. E părerea mea, desigur, zise Sandu.

— E o părere, totuşi, preciză George. Şi Sandu, „omul nostru de cart“, nu se dezminte nici de astă-dată. E prudent, şi poate are dreptate. Eu însă cred că putem merge şi singuri mai departe, cu condiţia ca, atunci când ne vom împotmoli, să apelăm la…

— Scuză-mă, George, îl întrerupse Sandu, dar, după toate aparenţele, avem de-a face cu nişte indivizi versaţi în chestii dintr-astea şi care, prinşi la-nghesuială, cu siguranţă că ar deveni primejdioşi. Ori noi… cine suntem noi? Şi pe urmă, cine ar putea garanta că în momentul în care ne vom „împotmoli”, cum ai spus tu, nu va fi prea târziu… că nu va fi chiar imposibil să mai apelăm la cineva?

Dintre ramurile zbârlite ale unei sălcii se ivi luna.

— Eu sunt de partea lui Sandu, zise cu hotărâre Dănuţ. V-o spun deschis.

— Cum, Dane, crezi că ar trebui să capitulăm? sări ca ars Adrian. Mă uimeşti… Tocmai tu spui asta?

— Desigur, piciule, nu te mai mira atât. Crezi că mie nu mi-ar plăcea, ca şi vouă, s-o fac niţeluş pe detectivul? Crezi că pe mine aventura nu mă atrage? Oho, ba bine că nu! Dar ştiţi bine că nu

ne putem arunca orbeşte în acţiune, noi, nişte puşti oarecare… Lucrurile pot lua oricând o întorsătură primejdioasă, va trebui poate să urcăm la bordul lui „Agamemnon”… vor fi probabil şi alte piedici, pe care acum n-avem de unde le bănui… iar noi, hai să fim serioşi, nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva. Propunerea lui Sandu e înţeleaptă.

— Deci doi la doi, constată George. Na, acum ce ne facem? Dacă am fi fost cinci, lucrurile s-ar fi limpezit pe dată, pe când aşa…

— De fapt, zâmbi Sandu, suntem chiar cinci.

— Cum cinci?

— Cum? Punându-l, desigur, la socoteală şi pe Ringo. Altfel, cum s-ar putea?

— Ia uite, dom’le ce i-a trecut prin cap… Dar să vă văd cum o să-l puneţi pe Ringo să voteze, se întrebă mucalit Adrian.

— Ar fi o modalitate, interveni George în discuţie. Scriem pe două bucăţele de hârtie „da“ şi „nu“, îl punem să aleagă şi… vom fi trei la doi.

— Are dreptate!

Sandu intră în cabană, smulse din bloc-notes o filă, o rupse în două şi scrise pe cele două jumătăţi „da“ şi „nu“. Luă bileţelele şi le puse pe iarbă, unul lângă altul, chiar în faţa uşii.

— Se văd bine, da?… Ringo, la mine!

Câinele se apropie încet, fără a bănui câtuşi de puţin ce personaj important devenise în ultimele minute.

— Lăsaţi-mă pe mine să-i explic, se oferi Sandu, care găsise, bineînţeles, mijlocul prin care avea să hotărască el în locul patrupedului.

— Nu-nu-nu! clătină din cap George. Mă opun categoric!

— Nu se aprobă, hotărî Dănuţ. Lasă-l pe Adrian!

Puştiul se aşeză pe vine în faţa câinelui şi îl privi în ochi. Ringo rămase liniştit, aşteptând să vadă ce vroiau de fapt de la el.

— Ia să vedem, bătrâne, ne continuăm aventura, sau nu? Şi se dădu de-o parte, lăsând la vedere cele două bileţele. Astea două sunt: alege!

Câinele clipi din ochi, în semn că a înţeles mesajul. Privi încotro i se arătase, văzu cele două petice de hârtie, le fixă câteva secunde, ca un om aflat la mare ananghie şi…

— Nu ne mai fierbe, hotărăşte-te odată! îl îndemnă George.

Parcă pentru a le uşura aşteptarea, Ringo întinse laba şi o puse cu mare siguranţă pe unul dintre bilete.

— Asta el exclamară toţi patru deodată.

Se chirciră la pământ sub lumina chioară a felinarului. Mai iute ca toţi, Adrian înşfăcă biletul ales de câine şi despăturindu-l, citi cuvântul hotărâtor: „da”.

— Uraaa! zbieră cât îl ţinură puterile.

Se repezi la George, îl luă în braţe şi începură să ţopăie împreună strigând fără încetare şi strâmbându-se în fel şi chip.

— E clar, spuse Dănuţ, când cei doi se potoliră, majoritatea a decis. Ne vom continua investigaţiile… deşi e mult spus investigaţii. De fapt, zise înveselindu-se brusc, şi eu eram în sinea mea pentru asta, dar v-am lăsat pe voi să hotărâţi. Democraţie până la capăt!

— Ei bine, mă supun deciziei voastre, conveni Sandu. Dar nu uitaţi… Când vom da de greu, predăm ştafeta.

— Rămâne hotărât, zise Dănuţ. Pe parcursul întregii acţiuni va trebui să dăm dovadă de discreţie totală şi prudenţă. Şi nu uitaţi cu cine avem de-a face. Altminteri, dăm chix. Am dreptate?

— Sută la sută, Dănuţ. Acum, deşi e târziu, ar trebui să stabilim planul operativ pentru mâine, propuse George. Veniţi aproape! Iată cum m-am gândit eu…

CAPITOLUL V
Din care nu aflăm chiar totul, deşi lucrurile încep să prindă un oarecare contur.

Ca în fiecare dimineaţă, şi în dimineaţa aceea de septembrie activitatea portului începuse în zori. Tractoarele zumzăiau remorcând platforme încărcate cu cherestea şi saci burduşiţi. Macaralele cargourilor coborau în calele încăpătoare mărfuri de tot felul, în scârţâit de scripeţi şi urlete de sirenă. În jurul remorcilor roiau muncitori cu chipuri aspre. Se dădeau ordine prin megafon. Un vas sud-american ridica ancora. Agitaţia de pe punte sporea cu fiecare minut. Nemişcat stătea numai grănicerul de serviciu, privind impasibil forfota din jur.

Deasupra Dunării, câţiva pescăruşi zburau lin şi apoi, dintr-o dată, ţipând ascuţit, se repezeau ca fulgerul în undele tulburi, după care îşi reluau zborul şi plonjau din nou, până când reuşeau să înhaţe din apă vreun peştişor mai ghinionist. Pentru că dintotdeauna Dunărea a hrănit deopotrivă păsări, peşti şi oameni, cu o generozitate maternă.

Dinspre unitatea de grăniceri din spatele Căpităniei se ivi grupa de gardă. Ostaşii mergeau în şir, cu armele pe umăr. Era ora schimbului de santinele. Grupa se opri în faţa danei, grănicerul de serviciu dădu raportul, după care intră în şir. Un ostaş blond, cu ochi albaştri şi mari ca de copil, îi luă locul. Blondul luă poziţia de drepţi, salută cu arma şi petrecu cu privirea restul grupei care se îndepărta spre un alt post de pază. Schimbul de gardă atrase atenţia curioşilor de pe chei, iar marinarii străini de la bordul cargoului îşi lungiră gâturile pentru a putea vedea mai bine. Grănicerul cel blond începu să patruleze de-a lungul ţărmului.

Jos, aproape de apă, pe treptele de piatră ale cheiului, un băiat cu părul auriu şi creţ, de vreo nouă-zece ani, pescuia. S-ar fi părut că nu-l interesa nimic altceva decât undiţa culcată pe pietrişul malului. Pluta roşie din pană de gâscă sălta pe apă, ticăia uşor, semn că puietul de oblete din apropierea ţărmului ciugulea din râmă, apoi se lungea pe val, purtată de curent. Băiatul scotea guta din apă, se uita la momeală, se lăsa pe spate şi arunca din nou. Părea supărat că până la ora aceea nu prinsese nimic.

Supraveghindu-şi undiţa, Adrian, căci el era micul pescar,

arunca din când în când priviri furişe spre vaporul din faţa lui. Umbra acestuia se lăţise pe mal şi peste zecile de bărci legate ia ponton, iar odgoanele cu care era amarat de babalele de pe mal scârţâiau frecându-se de prova înaltă. Pe bordul vasului de un alb strălucitor se afla scris cu litere mari şi negre „Agamemnon”.

Pe puntea cargoului era un adevărat talmeş-balmeş marinăresc. Vinciul puternic ridica de pe chei şi căra în magazia de sub punte stive întregi de scânduri albe de brad. Doi marinari bronzaţi de soarele tropicelor, cu torsul gol, jucau zaruri. Un altul moţăia la pupa. Spre acesta din urmă privea când şi când băiatul de pe mal, fără a lăsa să se înţeleagă că ar fi urmărit pe cineva anume. De la marinarul aţipit, privirile puştiului lunecau spre ceilalţi doi şi zăboveau asupra lor mai mult decât s-ar fi cuvenit, de parcă i-ar fi chibiţat în linişte şi de la distanţă. Cei doi aruncau zarurile cu măiestrie şi sporovăiau, nebăgând în seamă insistenţa privirilor de pe mal. Şi asta în vreme ce acela pe care Adrian îl supraveghea de fapt nu sesizase nimic şi continua să dormiteze tolănit pe un colac de parâme.

Trecu astfel mai bine de o oră, răstimp în care nu se întâmplă aproape nimic. Băiatul pescuia în linişte. Marinarul picotea la soare. Santinela îşi trecu greutatea corpului de pe un picior pe altul. Printre stivele de lemne de pe mal trecu un câine vagabond, alungat cu fluierături de hamalii încălziţi de efort.

După încă vreun sfert de ceas, marinarul de la pupa se ridică de pe locul în care şezuse, se întinse şi căscă. Îşi privi ceasul. Abia târându-şi picioarele, se îndreptă spre cabine.

Soarele urcase bine pe cer.

— Cam cât să fie ora? îl întrebă Adrian pe grănicerul de gardă.

— Păi… să tot fie vreo unşpe, răspunse acesta plictisit.

Băiatul îşi ridică ciorapii. Îşi umezi apoi buzele uscate cu limba. Era cald. În momentul acela, brusc, pluta se duse la fund. Micul pescar scoase din apă un oblete destul de mărişor. Îl cântări în palmă şi scoţându-l din cârlig, îl aruncă înapoi în fluviu. Gestul păru inexplicabil.

Tocmai atunci „navigatorul” se ivi la capătul pasarelei. Era îmbrăcat de oraş. Cămaşa roşie cu flori îi strângea trupul musculos. Părul şi-l pieptănase peste cap şi strălucea ca abanosul. Se opri la mijlocul podeţului, scoase pachetul de ţigări şi-şi aprinse una de la bricheta nichelată, pe care o strecură

înapoi în buzunarul pantalonilor. Coborî pe ţărm.

Tot acum se văzu că puştiului cel blond îi trecuse pe neaşteptate cheful de pescuit, căci, strângându-şi la iuţeală undiţa, urcă treptele şi o porni agale pe urmele omului cu cămaşă roşie.

Marinarul se strecură cu agilitate printre remorcile parcate la dană, privi zâmbind către muncitorii aflaţi în pauză, după care, cu acelaşi pas domol, depăşi clădirea albă a Căpităniei. O adiere de vânt stârni praful. Cel urmărit scoase din buzunarul cămăşii o pereche de ochelari de soare pe care şi-i puse la ochi.

Adrian se opri, se aplecă, îşi desfăcu şiretul pantofului de tenis, după care şi-l legă la loc cu multă atenţie. „Trebuie să-l las să se mai depărteze puţin“, îşi spuse.

Strada portului urca în pantă spre centrul oraşului. Salcâmii de pe trotuar aruncau umbre rotunde pe asfalt.

Marinarul păşea relaxat. Din sens opus îl depăşi o pereche de tineri. Omul se opri şi întoarse capul după ei. Adrian se ascunse într-un gang întunecos. „Numai de nu mi-ar fi observat manevra”, îi trecu prin gând.

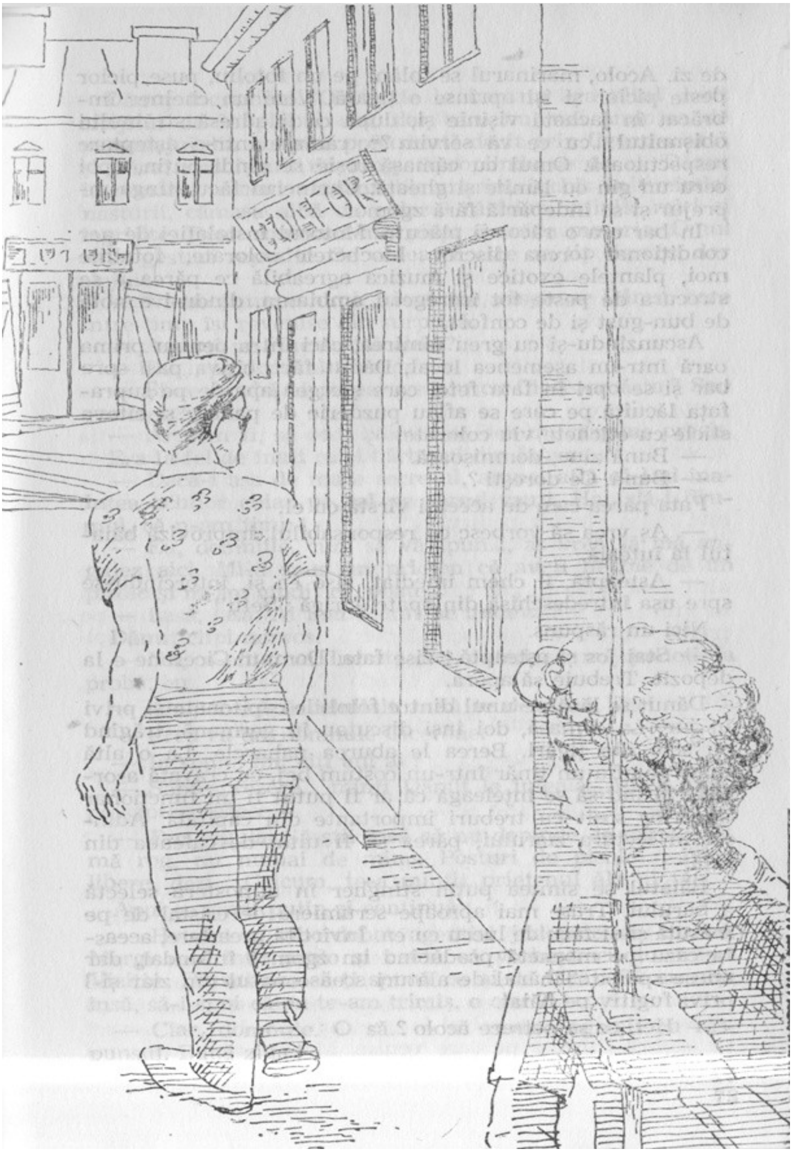

— Hei, aici ţi-ai găsit? auzi din spate un glas răguşit de femeie.

— N-am avut nici măcar intenţia… se scuză băiatul. Aşteptam pe cineva.

— Las’ că ştiu eu mai bine… se enervă femeia în urma lui.

Cel urmărit trecu prin dreptul parcului sărăcăcios de pe partea dreaptă a străzii. Nu părea să fi observat nimic. Puştiul se abătu din drum şi intră în parc. De pe o bancă se ridică un

băiat voinic şi, trecând pe lângă el, ieşi în stradă.

— Ia-l şi stăpâneşte-l sănătos! îi aruncă vorbele Adrian prietenului său şi-i făcu şmechereşte cu ochiul.

Dănuţ zâmbi şi o porni pe urmele bărbatului din faţa sa. Depăşiră, unul după altul, Policlinica municipală şi se apropiară de centru. Trecătorii se îndesiră. În colţul străzii se frigeau mititei şi cârnaţi. Fumul umpluse strada. În jurul unei mese scoase pe trotuar, câţiva clienţi mâncau cu poftă şi beau bere.

Cămaşa roşie cu flori făcu la dreapta, spre hotelul cel mare din centru. Piaţeta din faţa clădirii era pustie. Câteva maşini aşteptau în soare.

Băiatul pătrunse în holul hotelului, nescăpându-l din ochi pe „navigator”. În aceeaşi succesiune intrară în barul de zi. Acolo, marinarul se tolăni pe un fotoliu, puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară. Veni un chelner îmbrăcat în jachetă vişinie şi, după ce îi adresă străinului obişnuitul „cu ce vă servim?“, rămase într-o aşteptare respectuoasă. Omul cu cămaşă roşie se gândi puţin, apoi ceru un gin cu lămâie şi gheaţă. Chelnerul făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă fără zgomot.

În bar era o răcoare plăcută. Motorul instalaţiei de aer condiţionat torcea discret. Mochetele colorate, fotoliile moi, plantele exotice şi muzica agreabilă ce părea a se strecura de peste tot întregeau ambianţa, dându-i o notă de bun-gust şi de confort.

Ascunzându-şi cu greu uimirea, căci intra pentru prima oară într-un asemenea local, Dănuţ făcu câţiva paşi spre bar şi se opri în faţa fetei care ştergea apa de pe suprafaţa lăcuită pe care se aflau puzderie de pahare şi câteva sticle cu etichete viu colorate.

— Bună ziua, domnişoară.

— Bună. Ce doreşti?

Fata părea cam de aceeaşi vârstă cu el.

— Aş vrea să vorbesc cu responsabilul, improviză băiatul la iuţeală.

— Aşteaptă, îl chem imediat, zise ea şi, întorcându-se spre uşa întredeschisă din spate, strigă: Şefu’!

Niciun răspuns.

— Stai jos şi aşteaptă! zise fata. Domnu’ Cicerone e la depozit. Trebuie să apară.

Dănuţ se lăsă pe unul dintre fotoliile capitonate şi privi în jur. La o masă, doi inşi discutau în germană, trăgând cu sete din ţigări. Berea le aburea paharele. La o altă masă se afla un tânăr

într-un costum bej, cu cravată asortată, lăsând să se înţeleagă că ar fi putut fi un funcţionar superior sosit cu treburi importante din capitală. Adâncit în lectura ziarului, părea să fi uitat de cafeaua din faţă.

Băiatul se simţea puţin stingher în atmosfera selectă a barului. Trase mai aproape scrumiera de cristal de pe măsuţă şi-şi făcu de lucru cu ea. Învârtită prea tare, aceasta căzu pe mochetă producând un zgomot înfundat, dar nu se sparse. Tânărul de alături scoase nasul din ziar şi-l privi fugitiv pe băiat.

— Hei, ce se petrece acolo?

Dănuţ încremeni. Omul de la bar nu era altul decât sfrijitul de la plopul ars, dar care nu mai amintea de personajul din noaptea precedentă decât prin figura osoasă şi părul neobişnuit de lung. Apropiindu-se de el, Dănuţ îi remarcă sacoul elegant bleumarin, închis la amândoi nasturii, cămaşa albă cu gulerul răsfrânt, mâinile mici şi îngrijite. Doar ecusonul din piept îi trăda meseria. Omul avea gesturi repezite. Se vedea că este un tip nervos, dar şlefuit.

— Nu se petrece nimic, domnule, răspunse Dănuţ, care între timp îşi revenise din surpriză.

— Aştepţi pe cineva, flăcăule?

— Da… pe domnul Cicerone.

— Şi ce treabă ai putea avea tu cu Cicerone ăsta? Sau e secret?

— Ar cam fi, se codi băiatul să dea un răspuns precis.

Era la fel de înalt ca şi bărbatul din faţa sa.

— Dacă-i aşa de mare secretul, atunci află că-l ai înaintea ochilor chiar pe cel pe care-l cauţi. Hai, dă-i drumul, că n-am timp!

— Eu, domnule, cum să vă spun… aş vrea să mă angajez aici. Mi-a spus un prieten că aveţi nevoie de un picolo şi m-am gândit că, poate…

— Lasă, lasă. Ai mai lucrat pe undeva?

Dănuţ clipi nervos.

— Nu, n-am mai lucrat, dar puteţi să mă puneţi la probă, eu…

— Aha, îi scăpă celuilalt, o să te descurci, deci.

— Cred că da, domnule Cicerone.

— Ia spune-mi, câţi ani ai?

— Şaptesprezece… minţi Dănuţ la iuţeală. Adică merg pe şaptesprezece.

— E-n regulă. Să ştii însă că nu depinde de mine, sau, mă rog, nu numai de mine. Posturi de picolo n-avem libere, deşi…

Oricum, te-a minţit prietenul ăla al tău.

Apoi se gândi puţin şi continuă:

— Hotelul e subordonat agenţiei judeţene de turism. Mergi mai întâi acolo şi caută să vorbeşti cu tovarăşul Vizitiu. Dânsul are să-ţi spună ce ai de făcut. Să nu uiţi, însă, să-i spui că eu te-am trimis, e clar?

— Clar, domnule. O să… o să revin negreşit cu răspunsul. Bună ziua!

— Salut! Şi transmite-i salutări lui Vizitiu din partea mea!

„N-au unde să se întâlnească decât la toaletă, îşi spuse Dănuţ în vreme ce se îndrepta spre holul hotelului. Bag mâna-n foc că acolo şi numai acolo!”

Intră în W.C. În uşă se ciocni de tânărul acela tăcut din bar, care se întorcea la cafeaua şi la ziarul lui.

— Pardon, zise acela.

— Mă scuzaţi, îngăimă şi Dănuţ.

„Totul e ca ei să nu miroasă nimic”, îi trecu prin cap şi pufni în râs.

Intră într-o cabină şi lăsă uşa deschisă. Se piti îndărătul ei, deşi poziţia asta îi cerea eforturi deosebite. Pe deasupra era şi riscant, căci s-ar fi putut să dea cineva peste el acolo. De afară, toate cele trei cabine păreau goale. Se gândi febril cum avea să-şi motiveze poziţia aceea forţată în cazul în care ar fi fost surprins în spatele uşii.

Minutele se scurgeau anevoie. „N-au unde, aici e cel mai puţin riscant pentru ei“, îşi zise. Simţi cum picioarele încep să-i amorţească.

Deodată auzi nişte paşi uşori, urmaţi îndeaproape de alţii, mai apăsaţi. „Ei sunt, numai ei pot fi, gândi băiatul în vreme ce broboane mari de sudoare i se scurgeau pe frunte. Iată-i, se opresc.” Încercă să-şi şteargă transpiraţia de pe obraji, dar se răzgândi.

— Astă-seară, ora zece, strada Tâmplari, numărul 16. Ai înţeles?

„Ăsta e, se bucură Dănuţ când auzi glasul sfrijitului. Ăsta e!”

— Înţeles, bre. Tâmplari, zece ora, număr şaisprezece, repetă celălalt într-o românească stricată.

— Şşşt! făcu şeful barului, mai încet, ce zbieri aşa?! Strada Tâmplari e a cincea pe stânga, din centru, O.K.?

— O.K., master, everything is O.K.

„Aha, deci aşa, vericule, îşi zise Dănuţ zâmbind maliţios, fireşte, atât cât îi îngăduia situaţia în care se găsea. Numai că la

întâlnire vom fi mai mulţi.”

După ce ecoul paşilor se stinse, îşi părăsi ascunzătoarea cu multă luare-aminte. Holul hotelului era pustiu. Coborând treptele spre stradă, avu timp să vadă cum „navigatorul” dădea colţul îndreptându-se către port exact pe acelaşi itinerar pe care venise. Mergea agale, ca unul care n-are cum să-şi omoare timpul. De pe trotuarul celălalt, din faţa ceasului, Sandu îi făcu semn discret lui Dănuţ, traversă şi, trecând pe lângă prietenul său, îi şopti conspirativ: „La ora trei, la tine!”

Dănuţ se opri şi privi în urma celor doi, care se îndepărtau unul în urma celuilalt. Se întoarse şi traversă. Trecând prin dreptul unei cofetării, ceru un suc rece şi-l bău repede.

Nerăbdător, Adrian mai apăsă o dată pe butonul soneriei. Era ora trei fix.

— Hai, intră, îl pofti Dănuţ, deschizând uşa. Ce naiba suni aşa?

Instalat pe canapea, George îl privi curios.

— Ceva noutăţi, piciule? La telefon n-am înţeles mare lucru. Hai, deşartă-ţi sacul. Zi!

— Ce să zic? L-am „condus” pe omul nostru înapoi la vapor, apoi Sandu s-a instalat prin apropiere, în spatele unei grămezi de saci, iar eu… am venit aici.

— Asta-i tot?

— Sigur că nu. Am pus în funcţiune aparatura din dotare, am cercetat cu infraroşu cabină cu cabină, le-am interceptat convorbirile cu uscatul, le-am decriptat codul, am…

— Opreşte-l, Dane, nu vezi că a luat-o razna?

— Săracu’! Toată ziulica l-a bătut soarele în cap.

— „Toată ziulica l-a bătut soarele în cap”, se maimuţări puştiul. Dacă nu vă mulţumiţi cu ce-am făcut, vă spun şi ce n-am făcut.

— Opreşte-te! îl potoli Dănuţ. Cum comunicăm cu Sandu?

Adrian îşi netezi cu palma cârlionţii rebeli din creştetul capului, se trânti pe canapea şi zise:

— Deocamdată Sandu supraveghează vasul… Cum apare ceva neprevăzut, ne telefonează.

— Şi dacă individul iese din nou în oraş, v-aţi gândit ce facem? întrebă George. Ce-o să facă bietul Sandu, că doar n-o să ne sune de la fiecare telefon public pe lângă care va trece?

— Să gândim logic, propuse Dănuţ. Omul va trebui să fie la ora zece în locul stabilit de Cicerone. Îl vom aştepta acolo şi… Pentru noi, importantă e întâlnirea aceea, nu? Între timp,

„navigatorul” poate să iasă şi de zece ori în oraş.

— Pe unde o fi strada Tâmplari?

— Lăsaţi că ştiu eu, nu vă faceţi griji, îi linişti Dănuţ.

— Dar dacă ne „fentează“ şi ies prin altă parte?

— Dacă, nedacă, asta e situaţia şi noi trebuie să-i facem faţă, zise simplu Dănuţ.

— Să sperăm că n-o să trebuiască să-i urmărim iarăşi prin baltă.

— Nicio grijă, Adriane, nu se vor complica ei atât tocmai acum, când lucrurile sunt „aranjate”. Oricum, în vreme ce voi o făceaţi pe detectivii, eu am vorbit cu nea Zaharia, şeful de echipaj al lui Dorin, şi l-am rugat să ne împrumute în seara asta barca lui. Bineînţeles… în caz de nevoie, îi anunţă George, frecându-şi palmele. M-am gândit şi la varianta că vom avea nevoie de o barcă.

— Eşti genial, ce mai! îl lăudă Adrian.

Râseră toţi trei.

Telefonul zbârnâi de câteva ori în colţul lui.

— Alo, da… Tu eşti, Sandule? Spune, te ascult! zise Dănuţ. Apoi, acoperind microfonul cu palma, începu să relateze precipitat: „Agamemnon” se pregăteşte de plecare… în câteva ceasuri termină de încărcat. Zice că l-a descusut pe unul dintre vameşi şi a aflat că vasul va ridica ancora în jurul orei unsprezece, unsprezece şi jumătate, poate chiar ceva mai târziu… controlul se va face pe la zece… Marinarii sunt consemnaţi la bord începând cu ora nouă treizeci. Treaba cu plopul ars cade, desigur. Nu mai au timp de aşa ceva… Căpitanul a primit avizul de ieşire din port… s-a stabilit şi cine-i va pilota… Cum, Drăgoi? Da, Drăgoi, din Galaţi… Bine, Sandule, ai făcut o treabă excelentă. A, pardon! De unde naiba să mă audă, dacă ţineam microfonul acoperit! Ziceam că ai făcut o treabă excelentă… da… o să te înlocuiască George. Nicio grijă, vom fi pe-aproape… desigur… pornim chiar acum. La revedere!

Dănuţ puse receptorul în furcă. O undă de îngrijorare îi stăruia în privire.

— Abia acum începe bâlciul, zise.

Adrian sări de pe canapea drept în mijlocul sufrageriei, îşi suflecă mânecile cămăşii şi-şi încordă bicepşii.

— Ard de nerăbdare să le dau ceva de lucru! se grozăvi el, plimbându-se mândru ca un cocoş prin cameră.

Pornirea războinică a puştiului stârni hohote prelungi de râs.

— Ha-ha-ha, se sufocă Dănuţ, mor, nu alta! Dacă arzi, la

treabă! Ho-ho-ho! Priviţi-l, e înspăimântător! King-Kong! Belphegor!

… Ieşiră în stradă. Staţia de autobuz se afla aproape, în faţa fabricii de confecţii. Aşteptară minute bune. Dănuţ începu să bată nerăbdător din picior.

— Uf, şi rabla asta care nu mai vine!

În sfârşit, apăru şi „optul“, ridicând praful şi zdrăngănind din toate şuruburile. Tăbliţa cu cifra opt era culcată, încât cifra semăna cu semnul infinitului.

— E bine, e rău? se întrebă George cu glas tare.

— Doar n-oi fi superstiţios, poetule, îl luară la mijloc Dănuţ şi Adrian.

Urcară repede şi autobuzul se puse în mişcare. Până în centru făcură numai câteva minute, apoi, după o alergătură bună, ajunseră în port.

— Voi rămâneţi aici, le spuse George prietenilor săi. Aşezaţi-vă pe o bancă şi aşteptaţi-l pe Sandu. Eu m-am dus!

— Hai, dom’le, ce-ai întârziat atât? îl luă în primire, de cum îl văzu, Sandu. Ştii, tipii pleacă, în seara asta îşi iau zborul!

— Mai încet, gură-spartă! îl domoli George, făcându-i un semn discret spre tânărul de pe banca alăturată.

Omul, cam la douăzeci şi cinci-douăzeci şi şase de ani, cu o figură prelungă şi serioasă, era îmbrăcat sport şi privea nepăsător valurile gălbui ale fluviului. Alături, pe aceeaşi bancă, un bătrân neras, cu o înfăţişare de vagabond, se scărpina sub cămaşa peticită.

— M-am împrietenit cu tot plutonul de grăniceri de când am rămas aici, se lăudă Sandu.

Bătrânul îşi scosese unul din pantofi şi îi examina cât se poate de preocupat interiorul. Plescăi nemulţumit din buze, se încălţă şi privi iscoditor în jur.

— Ceilalţi unde sunt?

— I-am lăsat pe o bancă în faţa Căpităniei. Îi găseşti uşor.

— E-n regulă. Ai grijă, dacă te-ntreabă cineva ce faci pe-aici, să spui că eşti prietenul lui Sandu şi că-ţi aştepţi vărul, sergent la grăniceri. E clar?

Minutele se scurgeau cu o încetineală nemaipomenită şi, exceptând forfota încărcatului, la bordul lui „Agamemnon“ nu se petrecu nimic notabil. Activitatea era condusă de un marinar rotofei, care se agita pe punte şi striga la ceilalţi cu glas piţigăiat. Marinarii, asudaţi şi plini de praf, munceau fără pauză. „Pesemne că trebuie să se grăbească”, îşi zise George.

Orele păreau ani. Se însera. Pe ţărm se aprinseră primele lumini.

— Salutare!

Băiatul se întoarse şi-l văzu pe Adrian, care-i întinse un corn mirosind a lapte şi a cocă proaspătă şi o sticlă cu suc. Bău cu sete şi goli sticla, după care muşcă din corn.

— Voi ce faceţi pe-acolo? îl întrebă pe mesager printre îmbucături.

— Ne plictisim.

— Mie-mi spui?

— Trebuie să plec, zise Adrian. Ai grijă să nu-ţi scape individul.

— Las' pe mine!

Pe la nouă şi jumătate, pe când George începuse să-şi piardă răbdarea, pe pasarela vaporului apăru cel urmărit. Purta aceeaşi cămaşă roşie şi avea în mână o valiză de dimensiuni mici.

„Dacă-l păcăleşte pe grănicer şi pleacă cu ea, e mare, îşi spuse băiatul, cu inima bătându-i de emoţie. Iar la întoarcere, va încerca să strecoare «obiectul» la bordul vasului… Extrem de riscant pentru el… Hai să-l vedem cum se va descurca!"

Grănicerul se plimba cu arma pe umăr prin faţa vaporului. Văzându-l că se îndepărtează, marinarul cobori cu pas sigur pasarela şi, fără a-şi încetini mersul, încercă să se strecoare neobservat. Tocmai în momentul acela, ostaşul se întoarse şi-l văzu.

— Hei, încotro aşa?

Dialogul dintre cei doi se purtă cu glas scăzut. Drept urmare, marinarul se întoarse, urcă la bord şi dispăru un minut-două, după care apăru din nou, de astă-dată fără valiză. Când trecu pe lângă grănicer, acesta îi arătă ceasul şi dădu nedumerit din cap. Celălalt nu-l învrednici însă nici măcar cu o privire.

George îşi părăsi ascunzătoarea şi se strecură pe urmele lui. Marinarul păşea grăbit, privind din când în când în urmă. Cămaşa roşie ba apărea în lumina becurilor de pe ehei, ba dispărea în întuneric. Dinspre Căpitănie se ivi un grup de bărbaţi în uniformă de vameşi. Grupul se îndrepta către „Agamemnon".

— George! se auzi chemat din beznă.

— Unde sunteţi? Aha, iată-vă. Îl vedeţi? Cămaşa roşie de colo!

— L-am filat, zise Sandu în şoaptă. Veniţi!

„Navigatorul” se grăbea vizibil. Băieţii trebuiră şi ei să întindă pasul. Trecu în goană o maşină a Salvării. Pe capotă, becul de avertizare clipea necontenit. Ajunsă în faţa policlinicii frână brusc, pneurile scrâşniră gata-gata să sară din încheieturi, iar din cabină, medicul alergă să deschidă uşile din spate.

Străbătură parcul din centrul oraşului şi ieşiră în strada principală. La ora aceea trecătorii se mai răriseră, totuşi cei patru băieţi se răsfirară din mers pentru a nu-l pierde din ochi pe cel urmărit. Aşa nici n-aveau cum să mai pară suspecţi. Depăşiră hotelul de pe partea stângă a străzii, trecură val-vârtej pe lângă clădirea CEC-ului şi, fără a-şi încetini goana, instinctiv, grupul se reuni.

Marinarul traversă şi intră pe o străduţă îngustă şi întunecoasă. Băieţii făcură la fel.

Adrian se căzni să citească ceva pe tăbliţa din colţ.

— Asta e strada.

— George va rămâne aici, la capătul ăsta, spuse Dănuţ. Tu, Sandule, du-te la celălalt capăt. N-ai grijă, vom fi cu ochii pe tine. Dacă vezi aici vreo mişcare, vino numaidecât. Tu, piciule, rămâi cu mine! Executarea!

— Acolo a intrat, am văzut bine.

— Perfect, vom aştepta aici, hotărî Dănuţ.

Găsiră un cotlon întunecos între două case şi se ascunseră în umbră. Era imposibil să fie văzuţi.

— Totul e să nu iasă prin altă parte, şopti Adrian.

— Ne lămurim numaidecât…

Nu avură prea mult de aşteptat. Se auzi o cheie răsucită în broască, poarta casei cu numărul 16 se deschise şi în cadrul ei apărură umerii laţi ai marinarului. Lumina chioară din colţ era totuşi suficientă pentru a risipi orice urmă de îndoială asupra identităţii omului. Băieţii se retraseră mai adânc în spaţiul îngust dintre cele două clădiri.

— Parc-ar duce un copil în cârcă, zise cu glas scăzut Dănuţ.

— Pe naiba copil; e un… rucsac.

Adrian nu se înşelase. „Navigatorul” purta în spate un rucsac. Poarta se închise cu un trosnet sec. Omul privi în stânga, în dreapta şi, nevăzând nimic care să-i dea de bănuit, o porni grăbit spre centru. Ajuns în strada principală, mări pasul. Ceasul din turn bătu de zece ori.

Ca din pământ apăru şi Sandu şi se alătură, gâfâind, grupului. Cei patru băieţi trebuiră să facă eforturi considerabile

pentru a se putea ţine pe urmele marinarului. Vitrinele magazinelor rămâneau una după alta în urmă. Aşa luminate cum erau, păreau ferestrele unui tren rapid pierzându-se în noapte. Depăşiră, în ordine inversă de data aceasta CEC-ul, hotelul, tăiară parcul din centru, apoi prin faţa lor defilară policlinica, fabrica de mobilă şi „bomba” din spatele gării fluviale pe geamurile căreia stătea scris cu litere strâmbe „La Băiatu vesel”. Iată şi Căpitănia, luminată ca ziua. Jos, la câţiva metri în faţă, clipocea Dunărea. Dar cine mai avea timp de ea? Ghereta vamei. Pontoanele. Stivele de cherestea. Iată şi dana cu numărul patru. Grănicerul se plimba de-a lungul cheiului.

„Navigatorul” dispăru din raza lor vizuală.

— Iată-l, s-a oprit în spatele plopului acela!

— Coboară treptele…

— Vă daţi seama ce vrea să facă?

— E unica soluţie.

Prova vasului era cufundată în întuneric. Odgonul de amaraj scârţâia uşor. Marinarul aşteptă în umbra malului ca grănicerul să se îndepărteze. Apoi sări în barca cea mai apropiată de ţărm.

— A dispărut complet, şopti George.

— E al naibii de întuneric!

Îl zăriră din nou. Păşea fără zgomot dintr-o barcă într-alta, apropiindu-se de copastia cargoului.

— Nevoia te învaţă, râse pe înfundate Dănuţ.

Ajuns la câţiva metri de bord, „navigatorul” se prinse zdravăn de odgon. Exact în momentul acela santinela se întoarse şi porni în sens invers. Omul de jos încremeni cu mâinile încleştate pe cablu. Părea una cu vasul. Ostaşul nu-l văzu şi, după alţi zece-doisprezece paşi, întoarse spatele provei şi se depărtă.

— A scăpat, murmură Sandu.

Marinarul strânse cu putere odgonul şi din câteva mişcări line, dar viguroase, urcă până în apropierea bordului. Îşi potrivi mai întâi una din mâini pe marginea copastiei, se prinse apoi şi cu cealaltă, se ridică până la nivelul punţii, încălecă balustrada şi dispăru în spatele parapetului.

— Execuţie de nota zece, spuse admirativ Dănuţ.

Se aşezară pe o bancă în întuneric.

— Care-i mutarea următoare? întrebă Sandu. În glas i se simţea o oboseală imensă.

— Am să încerc să aflu ceva noutăţi.

— Ai grijă, George, să nu…

— Fiţi liniştiţi, ştiu eu ce fac.

— Du-te, atunci, spuse Dănuţ.

George se ridică de pe bancă şi plecă în direcţia Căpităniei fluierând uşor. Se pierdu mai întâi în beznă, apoi apăru în lumina lămpilor ce sclipeau în jurul gării fluviale, urcă cele câteva trepte, trecu de prima uşă, o deschise pe a doua şi intră.

— Ştiţi ceva, pe malul de vizavi, chiar în faţa noastră, se află plopul ars, spuse Sandu, cu privirile aţintite în beznă.

Sirena lui „Agamemnon” dădu chiar atunci trei semnale scurte. Băieţii tresăriră. Un jet subţire de aburi se ridică din spatele unuia dintre coşuri. La bord se aprinseră toate luminile.

— Ia uite-i cum se mai perpelesc, zise Adrian, înfigându-şi mâinile adânc în buzunare.

— N-au decât, făcu Sandu înciudat.

Sprijinit de o baba, grănicerul dădea să-şi aprindă o ţigară. Firul de vânt ce se iscase pe chei îi stinse chibritul. Omul se întoarse cu spatele spre Dunăre, scăpără iar şi trase cu sete în piept, scofâlcindu-şi obrajii. De astă-dată reuşi.

— Hai să ne jucăm „de-a bâza”, propuse Adrian.

Ceilalţi doi îl priviră ciudat.

— Ăla nu-i George?

— Ba el e.

— Of, făcu George apropiindu-se. N-am aflat prea mare lucru. Oricum, „Agamemnon” pleacă sigur în seara asta. Toată problema e că pilotul Drăgoi n-a apărut încă. Mai au de aşteptat băieţii…

— Asta ne avantajează, spuse Dănuţ. Ridicaţi-vă! Mişcarea următoare, Sandule, e să încercăm să pătrundem pe vas.

— Cuuum? se mirară tustrei într-un glas.

— Cum aţi auzit. Vom încerca să pătrundem pe vas. Luăm barca lui nea Zaharia, ocolim vaporul pe la babord, urcăm pe lanţul ancorei, în fond ce, noi nu suntem în stare? şi, ajunşi la bord, ne punem pe scotocit.

— Riscant, extrem de riscant, Dane, observă Sandu.

— Şi pe deasupra, ce şanse avem să dăm de rucsac?

— Ce şanse avem s-o ştergem la „momentul” oportun? ridică George din umeri.

Dănuţ mormăi ceva, ca pentru el, apoi le răspunse:

— E totuşi singura cale.

— Şi dacă ne prind?

— Nu vor risca un scandal în apele teritoriale româneşti… Iar ceilalţi membri ai echipajului, mai mult ea sigur că nu sunt

amestecaţi.

Sandu îl aprobă în tăcere.

— Fie, să-ncercăm, căzu de acord şi George. Dar nu putem urca toţi patru la bord, nu? Aşa că am face bine să…

— Nici n-ar fi indicat, interveni Sandu. Trebuie să rămână cineva pe uscat să anunţe… Amintiţi-vă ce-am hotărât ieri!

— Fără îndoială, continuă George. Haideţi să stabilim cine merge… cine mai *merge,* pentru că, orice aţi zice, Dănuţ e cel mai potrivit pentru o misiune ca asta.

Cel vizat se înclină adânc.

— Îţi mulţumesc pentru încredere, George. Şi… dacă fac parte din oficiu din grupul de comando, atunci lăsaţi-mă să-mi aleg şi coechipierul.

— De acord, acceptă Sandu. Vorbeşte, pe cine vrei?

Dănuţ se scărpină în cap, se gândi puţin şi zise:

— L-aş lua pe Adrian… Tu ce zici, piciule?

— Ce să zic? Cu Dănuţ merg şi până la capătul pământului.

Tot discutând ajunseră în faţa Căpităniei portului, unde şeful de echipaj Zaharia îşi omora de obicei timpul.

— Cu puţin noroc, dăm repede de el, zise George.

— La ora asta? se miră Dănuţ.

— Încercăm.

Auziseră de multe ori vorbindu-se despre omul acesta. Ba chiar citiseră despre el şi în ziarul local. Era prieten bun cu Dorin, deşi îi despărţeau aproape treizeci de ani. Îşi iubea cu ardoare meseria şi gândul că într-o bună zi avea să iasă la pensie îl scotea din minţi şi-i dădea insomnii.

„În port vine pe la şase dimineaţa, chiar când e liber. Se aşază pe o bancă, dă de mâncare la porumbei şi-i muştruluieşte pe marinarii de pe celelalte vase, ca şi când ar fi ai lui, ca să nu mai vorbesc de cei de pe Tudor… Lucru ciudat, însă, pe aceştia nu-i enervează vorbăria bătrânului, ba chiar ţin la el şi se laudă peste tot cu un asemenea dascăl. Nu-i iartă nici pe marinarii străini… Atunci să vezi circ, nea Zaharia pe româneşte, ăia pe limba lor, şi nimeni nu pricepe nimic, deşi strădaniile sunt reciproce…” le spusese Dorin în ziua când cu articolul din ziar.

Radistul de serviciu ieşise pe terasă şi trăgea cu nesaţ din ţigară. George se apropie şi-l salută. Celălalt se uită în jos şi răspunse fără chef.

— Domnu’ Dumitraşcu, nu cumva ştiţi pe unde o fi nea Zaharia?

— Da ce treabă ai tu cu el, ia zi? Şi, pe urmă, de unde mă

cunoşti tu pe mine?

— Sunt fratele lui Dorin Stăncescu, secundul de pe „Tudor”.

— E-te-te, chiar aşa? În cazul ăsta să ştii că-l găseşti la „Băiatu vesel“. E cu unu… Enache. Da ce ai cu el?

George se întoarse şi dispăru în întuneric, aşa încât ultima întrebare a radistului rămase fără răspuns.

Localul era plin de fum. În fundul sălii, la o masă cu învelitoarea arsă de ţigară, şeful de echipaj de pe „Tudor Vladimirescu“ juca table cu un marinar bărbos. Băieţii se îndreptară spre masa celor doi.

— Bună seara, nea Zaharia!

— ’nă seara, mormăi bătrânul apoi, întorcându-se către ei şi văzându-i, zise vesel: A, oaspeţi de soi! Mă Enache, îl vezi, mă, p-ăsta?

Bărbosul îl privi scurt pe George.

— Păi ăsta-i fratele lu’ Dorin Stăncescu, mă, fala marinei româneşti! Şi nu te mai holba aşa, că-ţi cad ochii în pahar, Enache-tată!

— Unde-oi fi văzut tu, Zahario-nene, că mă holbez…

— Ai dreptate, mă Enache, holbat eşti tu de când ai venit pe lume, bodogăni Zaharia.

George îşi zise că venise momentul să ia taurul de coarne.

— Ne-ai promis barca…

Şeful de echipaj băgă mâna în buzunarul salopetei şi scoase de acolo o cheiţă ruginită.

— Păi dacă v-am promis-o, v-am promis-o… Să-i spuneţi lu’ Ivanciu, ăla care stă de pază la ponton, că eu v-am dat-o. Şi să n-o facă pe nebunu’, că-l ia mama naibii! Hai, Enache, dă cu zaru’, că vorba aia, timpul costă!

— Mulţumim mult de tot, nea Zaharia, spuse George şi îi împinse pe ceilalţi spre ieşire.

— Lăsaţi, lăsaţi, mormăi în urma lor bătrânul marinar, pentru frate-tău am făcut-o. Şi aveţi grijă, să nu faceţi vreo boroboaţă!

Numitul Ivanciu nu le făcu greutăţi, ba dimpotrivă, coborî cu ei şi-i ajută să dezlege barca, le fixă vâslele în strapazane şi, văzându-i cum se pierd în noapte, căscă vârtos şi plecă să se culce în cabina lui de pe ponton.

Pe Dunăre era linişte; doar din camera luminată de deasupra Căpităniei se răspândeau în eter ti-ti-urile şi ta-ta-urile radistului cel morocănos. „Mergeţi sănătoşi, băieţi, păreau să spună ţiuiturile acelea. Destoinicia voastră vă va ajuta să

învingeţi primejdiile şi să vă întoarceţi acasă cu bine. Mergeţi sănătoşi!”

CAPITOLUL VI
La bordul lui „Agamemnon”. Cercetări inutile şi periculoase. Surpriza din spatele uşii.

Fluviul se întindea în faţa lor necuprins şi măreţ. Vălătucii de întuneric se mai târau încă spre oraş, aducând cu ei suflul greu al bălţii adormite. Pe malul de vizavi nu mai puteai distinge nimic; totul se amestecase într-o masă întunecată, fără contururi precise. Asemeni unei reptile uriaşe, Dunărea se târa printre maluri, nesimţitoare la atingerea miilor de rădăcini, bolovani şi praguri invizibile ce-i pătrundeau în carne şi-i lăsau urme adânci. Luna şedea ascunsa în spatele pădurii de sălcii, neîndrăznind să-şi ridice ochii spre pământ. Iar balaurul îşi continua înaintarea fără a se sinchisi de groaza ce o răspândea în jur.

Vâslele scârţâiau la fiecare mişcare. Fluviul se opunea din răsputeri acestei violări a armistiţiului. Noaptea era a lui, aşa cum ziua se tolănea pe spate, lăsându-şi pântecul brăzdat de cojile de nucă cu care omul credea că-l poate stăpâni, pe el, uriaşul Bărăganului. Şi când seara cobora peste pământ, gigantul se răsucea în matca lui şi o pornea încotro îi era menirea.

Băieţii vâsliră cu rândul, până când se depărtară de ţărm. Barca era grea şi oboseau repede.

— Depăşim pontonul numărul trei, şopti George, arătând spre ţărm.

Într-adevăr, se zărea silueta mătăhăloasă a pontonului. Deasupra cabinei ardea un bec palid.

— Iată şi postul de pază…

— „Agamemnon”… murmură Adrian şi în momentul acela toţi patru îşi îndreptară privirile spre vasul care ieşea treptat din întuneric cu zeci de luminiţe strălucindu-i pe punte. Începură să audă, din ce în ce mai distinct, un zgomot surd de motoare. Coşurile scoteau fum amestecat cu scântei.

— E riscant să urcaţi la bord chiar acum, înaintea plecării, se nelinişti brusc George. E mult prea riscant.

Cuvintele lui treziră în fiecare un sentiment de îngrijorare amestecată cu teamă.

— Nu mai putem da înapoi, zise Dănuţ şi o hotărâre neînduplecată i se citi în clipele acelea pe chip. Şi, după cum

stau lucrurile acolo, adăugă arătând în direcţia vasului, am mai avea ceva timp.

— Renunţă, mai bine, Dănuţ, îl sfătui şi Sandu. Oricum, mare scofală tot n-o să faceţi…

— Pentru nimic în lume, se încăpăţână celălalt. Facem aşa cum am zis!

— Dar uită-te şi tu, făcu George o ultimă încercare, vaporul va pleca dintr-un moment într-altul!

— Sandule, pune mâna pe vâsle! Hai, că ne scapă!

Săltând uşor pe valuri, barca se apropie de „Agamemnon”. Contururile vasului se limpeziră. Se vedeau clar şi literele colţuroase de pe copastie. Câţiva stropi călduţi le umeziră obrazul. De o parte şi de alta a bărcii apa părea de catran. O prăpastie fără fund în faţă, alta în spate. George se şterse pe frunte cu mâneca bluzei. „În sfârşit, câţiva metri şi gata…”, îşi spuse uşurat.

Intrară într-un unghi ce-i ascundea privirii celor de la bord. Era întuneric, mult mai întuneric decât în mijlocul fluviului. Prora bărcii se ciocni încet de placa metalică de pe latura vasului. În spatele peretelui de oţel motoarele duduiau uniform.

— Trebuie acţionat rapid, spuse Sandu. Acum, fiecare secundă e hotărâtoare.

Dănuţ se prinse de lanţul ancorei. Simţi rugina sub palmă. Răceala zalelor de metal i se strecură în inimă. Abia în momentul acela îşi dădu seama de riscurile enorme a ceea ce făceau. Îşi aminti dintr-o dată cuvintele lui Dorin.

— E deja târziu, gândi cu voce tare. Nu mai putem renunţa.

Privi îngrijorat în sus şi zise:

— Gata, piciule?… Pe cai!

În clipa în care Adrian se ridică în picioare şi prinse lanţul, toate îndoielile lui Dănuţ zburară ca luate de vânt. Ba chiar, în mod ciudat, îşi simţi inima uşoară. Puştiul strânse lanţul şi începu să urce pe el împingându-se cu picioarele, agil ca o pisică. Cei trei din barcă îi priveau cu atenţie fiecare mişcare. Băiatul parcurse cei câţiva metri din câteva zvâcniri, apoi înşfăcă marginea copastiei şi privi de-a lungul punţii. Când se convinse că nu era nimeni prin apropiere, încălecă parapetul şi se rostogoli înainte fără niciun zgomot. În fine, apăru din nou şi şuieră scurt, semn că totu-i în ordine.

Era rândul lui Dănuţ. Acesta îşi încleştă palmele pe lanţ şi inspiră adânc. Sandu şi George îşi închipuiră fantastica încordare a muşchilor ce propulsa trupul prin aer, de parcă ar fi

fost lipit de inelele metalice şi ar fi urcat împreună cu ele. Tot efortul acesta dură numai câteva secunde. Cei doi din barcă clipiră nedumeriţi, ca şi când ar fi asistat la un extraordinar număr de acrobaţie şi nu le veni să creadă că execuţia aceea perfectă ţinuse atât de puţin. De sus, de pe punte, Dănuţ deschise gura să zică ceva, dar nu apucă să-şi ducă intenţia până la capăt, pentru că, exact în secunda aceea, sirena vaporului urlă îndelung. De peste tot izbucniră strigăte de bucurie. Venise ordinul de plecare.

Adrian îşi privi prietenul. Vacarmul de pe punte îi făcu inutilă tentativa de a spune ceva. Puse mâinile la gură şi răcni cât îl ţinură puterile:

— Ce facem, coborâm?

— Ce-ai zis?

— Coborâââm?

— Coboară repede, eu rămân! îi tună Dănuţ la ureche.

Adrian dădu din cap neînduplecat.

— Nici gând! Ori amândoi, ori niciunul.

— Coboară cât mai ai timp… Amândoi nu vom reuşi.

— În ruptul capului! se încăpăţână puştiul.

Văzând că nu-l poate convinge, Dănuţ se lăsă păgubaş. Îi întinse doar mâna şi gestul acela pecetlui legământul tacit ce se înfiripase între ei. Da, aveau să rămână împreună, indiferent de cele ce se vor întâmpla.

Tumultul de la bordul lui „Agamemnon” părea a nu se mai sfârşi vreodată.

De sus, Dănuţ le strigă celor din barcă să se îndepărteze. Orice întârziere sporea riscul de a fi târâţi şi scufundaţi de cargou sau de valurile pe care acesta le-ar fi iscat în momentul desprinderii de ţărm. Fiecare secundă conta enorm şi ei ştiau bine lucrul acesta. Ce era de făcut? George şi Sandu ezitau să plece.

— Şi voi ce veţi face? strigă Sandu din toate puterile.

— Ne descurcăm noi, răcni Dănuţ. Duceţi-vă, plecaţi!

Barca se depărtă uşor de vas. Era şi timpul. Lanţul ancorei hurui din greu şi din apă se ridică bolborosind cârligul uriaş de fontă, care prinse a se legăna ca un păianjen monstruos, până când, încetinindu-şi zbaterea, se linişti definitiv în locaşul special de la babord.

Sandu şi George vâsleau cât îi ţineau puterile, cu deznădejdea cuibărită în inimi. Barca aproape că zbura pe oglinda întunecată a Dunării. În curând fură la o distanţă ce-i

punea în afara oricărui pericol.

„Agamemnon“ începu să tremure din toate încheieturile, stârnind în preajmă valuri mici. Uriaşele motoare îşi înzeciră zgomotul. Două semnale scurte însoţite de trombe de aburi. Duduitul era puternic şi uniform. Maşinăriile complicate ce-i alcătuiau forţa motrice îl împinseră înainte şi cargoul se desprinse de ţărm.

Valurile crescură şi barca începu să se legene ca şi când un curent din adânc ar fi purtat-o de colo-colo.

Ajuns la o depărtare convenabilă de mal, vaporul se roti majestuos în jurul propriei axe şi manevra aceasta nu-i luă pilotului mai mult de câteva minute, timp în care alte câteva semnale de sirenă sparseră liniştea portului. Cargoul se afla acum chiar în mijlocul Dunării, cu prova în direcţia de scurgere a fluviului. La bord luminile străluceau sărbătoreşte.

„Ciudat, îşi zise George, ce repede s-au desfăşurat lucrurile! Parcă ar fi un vis!“ Apoi, dădu din cap îngrijorat:

— Am păţit-o!

— Îhîm, făcu Sandu, dus pe gânduri.

— S-au dus…

Pupa enormă a vaporului se mai zări un timp, după care dispăru în întuneric. Şi de-abia când luminile de pe punte se pierdură şi ele în noapte şi, când locul gol de la dană deveni mai real ca oricând, cei doi din barcă realizară pe deplin pericolul în care se aflau prietenii lor. Teama, o teamă neputincioasă şi rea îi cuprinse pe de-a-ntregul.

Nu obişnuiseră, le erau străine declaraţiile de „prietenie veşnică”. Ştiau că prietenia trebuie susţinută de fapte. Ceva subteran şi trainic îi unea şi confirmarea acestui simţământ venea cu fiecare gest, în orişice moment. Desigur, se tachinau, se hârjoneau, ca toţi băieţii de vârsta lor, ba chiar, câteodată, se şi certau. Dar clipele acestea erau trecătoare şi, în cele din urmă, prietenia triumfa.

Cei doi din barcă rămaseră câteva minute ca paralizaţi, apoi, tot fără un cuvânt, puseră iarăşi mâna pe vâsle. Trebuiau să ajungă cu orice preţ la ţărm, deşi lopeţile păreau mai grele ca oricând. Înaintau cu mari eforturi împotriva curentului. Totuşi înaintau şi constatarea aceasta îi făcu să se dezmeticească pe deplin. Oboseala din ultimele zile îşi spunea cuvântul. Ocoliră pontonul de care fusese legată barca. Săriră pe mal şi urcară icnind treptele de piatră ale cheiului. Trebuiau să ajungă neapărat în centru.

Alergau într-o linişte mohorâtă. Rarii trecători întorceau curioşi capul după ei, dar pe cei doi băieţi lucrul acesta nu-i interesa câtuşi de puţin. Depăşiră hotelul, trecură în goană nebună pe lângă muzeul judeţean, apoi, înainte, pe Calea Galaţilor. „Mai repede, mai repede”, auzi George un glas dinlăuntrul său, un glas necunoscut, dar căruia, spre mirarea lui, picioarele îi dădeau ascultare. Alergau cu ultimele puteri, fiind convinşi că soarta prietenilor lor depindea, sută la sută, de cele câteva minute în care ei trebuiau să ajungă acolo.

Trecură de biserica catolică. Un miliţian fluieră scurt din colţul străzii. Dar nimic nu-i mai putea opri din drum. O forţă nebănuită îi împingea înainte şi le înzecea puterile. „Aleargă, aleargă... unu-doi, unu-doi, aşa, ca la ora de educaţie fizică... unu-doi...” Îşi simţeau picioarele grele ca de plumb. „Fir-ar să fie”, şopti sacadat George, ştergându-şi cu dosul palmei fruntea umezită de picături grele de sudoare.

Exact în momentul în care simţiră amândoi că nu mai pot face nici măcar un pas, în faţa lor, pe partea dreaptă a străzii, zăriră firma clădirii spre care alergau. Pe fondul alb, luminos, străluceau şapte litere albastre: MILIŢIA.

Auzind şuieratul sirenei şi strigătele de bucurie ce anunţară plecarea, cei doi pasageri clandestini de la prova lui „Agamemnon” căutară un colţ mai întunecos pe punte şi se ascunseră acolo, aşteptând să se facă linişte. Dar, ca în multe alte situaţii, socoteala de acasă nu se prea potriveşte cu cea din târg.

Un grup de patru-cinci marinari, goi până la brâu, ieşiră pe covertă şi se aşezară pe jos în jurul unuia dintre ei, care acorda un instrument ca o cobză, cu gâtul lung şi corzi de chitară.

„Măi, să fie, îşi spuse Dănuţ, numai de nu s-ar pune pe cântat!” Şi, ca pentru a-i confirma gândul, instrumentistul dădu drumul unui acord de probă, după care, vădit satisfăcut, începu o melodie melancolică. Cântecul se desprinse de pe strunele instrumentului, se insinua printre duduiturile molcome ale motoarelor, străpungând liniştea fluviului. După câteva acorduri, omul însoţi melodia cu un glas plăcut, de tenor. Ceilalţi începură şi ei să cânte, mai cu sfială la început, apoi din ce în ce mai hotărât, până ce vocile li se împletiră armonios, se despărţiră şi se uniră iarăşi. Cântau cu o bucurie cum rar s-ar fi putut vedea. Pe punte apăru unul dintre ofiţerii vasului, care îşi scoase chipiul, îl puse alături, pe punte, şi se alătură grupului de

cântăreţi. Cântecul se sfârşi aşa cum începuse, cu câteva acorduri dulci de buzuki. În pauza ce urmă, îşi făcu apariţia o sticlă pântecoasă din care marinarii băură pe rând, trecându-şi-o unul altuia.

Următoarea melodie era destul de cunoscută, ritmată şi plină de voioşie. Strofele urmau una după alta, iar refrenul era însoţit de bătăi din palme şi fluierături. Oamenii se ridicară de jos, se prinseră pe după umeri şi, aşezaţi în semicerc, începură să danseze. Se legănau uşor, la dreapta şi la stânga, apoi făceau câţiva paşi în ritmul muzicii, se lăsau pe vine şi reveneau pe urmă la mişcările legănate de la început. Un spectator neavizat şi-ar fi putut închipui că pe vas orice activitate încetase şi s-ar fi întrebat, desigur, ce forţe misterioase mânau colosul acela de metal pe apele întunecate ale Dunării. Zgomotul motoarelor îţi amintea însă că undeva, în pântecele uriaş al vasului, se aflau câţiva oameni care vegheau maşinile şi cadranele de control, dădeau ordine sau alergau să le execute, strigau unul la altul sau răsuceau pârghiile de metal lucios. Şi-ntr-adevăr, pe punte se puteau remarca din când în când chipuri noi şi curioase care, după ce priveau cu ochii sticlindu-le de bucurie grupul dansatorilor, dispăreau pentru a transmite un ordin sau pentru a controla ceva în capătul celălalt al punţii.

Pe lângă vapor trecu încet o lotcă încărcată cu peşte. Pescarii bărboşi strigară câteva vorbe în lipoveneşte, ceva de neînţeles pentru cei de pe vas, aplaudară şi trecură mai departe privind în urmă, cu braţele goale până deasupra coatelor şi bărbile acoperindu-le pieptul.

Din ungherul lor, cei doi băieţi urmăreau cu sufletul la gură cele ce se petreceau pe punte. Cu siguranţă că, dacă vreunuia dintre marinari i-ar fi venit brusc ideea de a privi în direcţia bărcii de salvare, i-ar fi surprins imediat. Din fericire însă, erau cu toţii mult prea absorbiţi de ceea ce făceau, pentru a putea remarca ceva.

Cargoul se apropia de Galaţi. Pe punte apăru însuşi căpitanul, care spuse câteva cuvinte marinarilor. Cuvintele sale părură a fi mai mult o rugăminte decât un ordin. Cântecul se opri pe dată şi oamenii se aşezară în cerc pe jos, bând şi tăifăsuind, fără a da prea mare importanţă oraşului ce defila prin spatele lor. Trecură pe lângă Şantierul Naval. Mii de lumini albe, încremenite, punctau noaptea ca nişte stele de neon. Pe schele se lucra. Jerbele de scântei ale aparatelor de sudură semănau unor artificii uriaşe, aprinse în prag de an nou. Se

auzeau bubuituri surde. Jos, pe apă, alte zeci şi zeci de luminiţe se legănau pe oglinda fluviului. Pe malul de vizavi al Dunării era linişte şi întuneric. Şi toate acestea rămâneau încet, încet, în urmă.

Pe puntea lui „Agamemnon” reîncepu cântecul. Deşi nu pricepeau niciun cuvânt, cei doi băieţi ascultau înfioraţi. Fiecare sunet, fiecare vers le strecura în suflet o senzaţie nemaiîntâlnită. Melancolia oamenilor aceia, amintirea ţărmurilor cu măslini şi a arhipelagurilor de unde soarele nu pleacă niciodată găseau un ecou inexplicabil în inimile lor.

Trecu astfel aproape o oră. La un moment dat, cântăreţul se ridică şi, în ciuda insistenţelor celorlalţi, părăsi puntea. Împreună cu el plecară alţi trei marinari. Ultimii rămaseră doi bărbaţi tuciurii care jucau zaruri. În sfârşit, se urniră şi aceştia. La bord nu se mai simţea nicio mişcare! Doar sus, în cabina de comandă se zărea o lumină mică.

Vaporul înainta lin, călăuzit de geamandurile luminoase ce clipeau la intervale regulate ici-colo. Dănuţ îl bătu pe umăr pe Adrian.

— Piciule, ce-ai rămas aşa? La treabă!

Adrian clipi nedumerit şi spuse cu un glas somnoros:

— A, da… bine. Cu ce începem?

— Coborâm mai întâi în sala maşinilor. În mare, cam ştiu cum se prezintă „subsolul” unui asemenea vapor. Apoi, vom încerca să dăm de omul nostru şi-i vom răscoli puţintel cabina. Ţi-e frică?

— Ca să fiu sincer, mărturisi puştiul, da! Şi apoi, aşa cum prezinţi tu lucrurile, acestea par a fi floare la ureche. „Coborâm”… „răscolim”… hm, nimic mai simplu, nu? Ai uitat însă esenţialul.

— Şi cam care ar fi, după tine, esenţialul ăsta?

— Care? Că nu „coborâm” în pivniţa lui bunică-tu, cap sec, şi nici nu „răscolim” prin dormitorul tău după naiba ştie ce… *Suntem pe un vapor străin şi nici măcar nu ştim ce căutăm, pricepi?*

— Ia te uită câtă perspicacitate! se hlizi Dănuţ. Noroc cu tine, altfel şi uitasem unde mă aflu…

— Toată discuţia asta e de prisos, recunoscu puştiul. Mai bine ne-am gândi…

— Lasă, Adriane, ne descurcăm noi, îi luă vorba din gură prietenul său. Şi ţine minte: dacă *ne* prind, o ţinem morţiş că am vrut şi noi să vedem cum arată vasul, că n-am prins de veste

când a plecat şi... mai departe, cum ne-o fi norocul. Căpitanul e un om cinstit, ne va debarca probabil, la Tulcea sau la Sulina. Eşti lămurit?

— Îhî.

— Când vom fi în sala maşinilor, să te uiţi la mine şi să faci ce fac şi eu. Nu uita că acolo jos e un zgomot infernal. Să nu intri în panică, n-ai de ce. Hai, acum!

Se strecurară până în dreptul uşii ce dădea spre sala maşinilor.

— Dar de ce... începu Adrian.

— Taci! îi şopti Dănuţ la ureche şi-i acoperi gura cu palma.

Ascultară cu urechea lipită de uşă. Zumzetul motoarelor făcea pereţii să vibreze. Niciun zgomot suspect. Uşa era vopsită în alb şi avea pe margine o bandă de cauciuc menită să-i asigure etanşeitatea. Priviră în urmă. Puntea pustie era înţesată cu chiştoace de ţigară. Se răcorise.

— Tremuri?

— Mi s-a făcut frig, zise Adrian.

Clanţa scrâşni, iar balamalele, neunse cine ştie de când, scârţâiră prelung. Instinctiv, mai priviră o dată în urmă.

Spre sala maşinilor cobora o scară îngustă şi neluminată.

— Ai grijă, piciule.

— E-n regulă, murmură Adrian şi, chiar în clipa aceea, piciorul îi lunecă pe una din trepte. O bufnitură surdă şi un strigăt slab.

— Şşşt, se auzi din întuneric.

— Au! făcu celălalt, frecându-şi locul lovit.

— Da taci odată!

Adrian se smiorcăi cu jumătate de glas:

— Ţie ce-ţi pasă?

Păşiră cu atenţie pe trepte în jos şi dădură într-un coridor luminat cu economie, la capătul căruia se afla o altă uşă.

— Acolo trebuie să fie.

Aerul dogorea. Pereţii metalici erau brăzdaţi de râuşoare de apă. „Mare minune! se miră Adrian. Transpiră şi vapoarele.” Huruitul se auzea mult mai puternic.

— Până aici am avut noroc, şopti Dănuţ. Acu-i acu!

Împinseră uşa. De jos, din compartimentul maşinilor, un duduit formidabil le lovi timpanele şi o lumină puternică îi orbi pentru câteva secunde.

— Drace! exclamă Adrian surprins. Aici e iadul pe pământ.

Dănuţ însă nu-l auzi. Clipind din pleoape, neacomodat

complet cu lumina din sală, se strecură înăuntru, făcându-i semn prietenului său că poate să-l urmeze. Coborâră o scăriţă şi se treziră dintr-o dată în împărăţia fabuloasă a miilor de cai putere dezlănţuiţi. Cei doi băieţi priviră uluiţi în jur. Grilaje uriaşe, arbori cotiţi şi biele imense, volanţi de înălţimea omului, stâlpi de susţinere şi pasarele de dimensiuni apreciabile, becuri cât capul de copil, maşinării complicate şi greoaie. Şi toată amestecătura asta de oţel şi fontă scrâşnea, duduia, urla şi necheza, copleşindu-i.

Făcură câţiva paşi, cu simţurile la pândă. Fiecare por le era asaltat de sute de decibeli. Trepidaţiile erau aici mai puternice ca oriunde şi ai fi putut jura că, în orice clipă, din pricina lor, vaporul se va dezmembra bucată cu bucată şi va poposi, cu oameni cu tot, pe fundul Dunării. Cei doi băieţi ajunseră la capătul sălii, dar labirintul ce se deschidea la dreapta şi la stânga părea pustiu. La extremitatea culoarului pâlpâia un beculeţ roşu.

— Doar căpitanul Nemo mai lipseşte în harababura asta, strigă Adrian către Dănuţ, însă acesta nu auzi nimic şi se mulţumi să ridice din umeri.

Întorcându-se la uşă, cercetară cu privirea pasarela ce traversa încăperea pe deasupra motoarelor: nimic, nicio mişcare. Compartimentul maşinilor părea abandonat. „E o nebunie, desigur, să căutăm rucsacul acela blestemat în toată babilonia asta”, îşi spuse Dănuţ, privind descumpănit în jur.

Se îndreptară spre culoarul celălalt, care-l tăia perpendicular pe cel dintâi. Adrian simţi un ghiont în coastă, se întoarse şi privi peste umăr. Dănuţ îi arătă ceva şi-l trase lângă grilajul de sârmă. În faţa lor, la o măsuţă metalică, doi inşi jucau cărţi. Cum de nu-i văzuseră până atunci? Unul dintre ei era întors cu spatele. Se vedea cât de colo că jocul îi captivase cu totul.

Adrian îşi linse buzele şi se lipi şi mai mult de grilajul de sârmă. Transpirase. Încet, fără a face mişcări bruşte care i-ar fi putut trăda, băieţii se retraseră pe culoarul principal. Apoi, tot atât de prudenţi, se îndreptară spre capătul sălii. Dănuţ făcu un semn pe care prietenul său îl traduse cam aşa: „E timpul să ne apucăm de scotocit. Vino!” Adrian dădu din cap aprobativ. În sinea lui era însă sceptic. „Acul în carul cu fân, asta căutăm noi”, gândi.

Evident, era extrem de riscant ceea ce aveau de gând să facă, dar, din păcate, altă soluţie nu exista. Puteau fi oricând descoperiţi, pentru că, aşa cum acoperea zgomotul paşilor lor,

duduitul motoarelor camufla şi mişcările celorlalţi.

Începură să caute febril. Privirile le erau atrase de colţurile întunecoase ale sălii, de cotloanele şi nişele ce se deschideau de o parte şi de alta. Surprinzător se dovedi faptul că, dincolo de ordinea şi curăţenia ce domneau printre motoare şi celelalte instalaţii, ungherele prin care scormoneau cei doi băieţi erau burduşite cu piese ruginite, câlţi îmbâcsiţi cu ulei, cutii de conserve goale, şomoioage de hârtie şi sticle prăfuite, într-o amestecătură de nedescris. Răscolină tot talmeş-balmeşul acela fără a găsi ceea ce căutau. Încercară podelele, dar plăcile metalice erau prinse în şuruburi groase şi se lăsară repede păgubaşi. Din când în când, Adrian se strecura pe lângă plasa de sârmă către locul unde se găseau cei doi maşinişti, dar aceştia erau absenţi la tot ce se petrecea în jurul lor.

Dănuţ ridică un capac metalic cu mâner. La picioarele lor se deschise un puţ pe care lumina puternică din sală nu reuşea să-l lumineze. Băiatul se lungi pe burtă şi întinse mâna, dar nu întâlni nimic. Câţiva stropi de apă îi plesni obrazul. Se ridică în picioare şi se şterse.

— Dunărea! răcni în ureche celuilalt.

Căzând la locul său, capacul scoase un sunet metalic înfundat. Bărbaţii de la măsuţă continuau să joace cărţi.

Mai trecu o jumătate de oră. Căutările nu dădură niciun rezultat. La un moment dat, unul dintre cei doi mecanici se ridică de pe locul său şi începu să cerceteze acele ceasurilor de control, rând pe rând, cu o figură concentrată. Băieţii înlemniră în spatele stâlpului unde îi surprinsese mişcarea omului. Extraordinar! Maşinistul acela nu era altcineva decât „navigatorul”, marinarul de la plopul ars. Bărbatul nu avu cum să le vadă uimirea şi asta fu, desigur, în avantajul celor doi. Trecând de la un cadran la altul, de la o instalaţie la alta, mecanicul trăgea cu ochiul spre colegul său, pentru a se convinge că acesta nu măsluia cărţile. Îşi termină rondul, aprinse o ţigară şi reveni la măsuţă, unde celălalt îl aştepta morocănos.

Minutele se scurgeau unul după altul. Scotocind prin compartimentul maşinilor, băieţii constatară că dăduseră ocol sălii aproape în întregime. Se simţeau obosiţi şi descurajaţi. Rucsacul nu era de găsit, deşi nu lăsaseră necercetat nici măcar un singur colţişor. Zadarnic. Unde putea fi oare? Ridicară din umeri privindu-se unul pe altul deznădăjduiţi. În secunda următoare, ca la un semnal, izbucniră amândoi în râs, văzându-

şi feţele mânjite de unsoare, cămăşile ude de transpiraţie, privirile sfârşite.

Râseră îndelung, cu hohote, acoperiţi de duduitul continuu al motoarelor, bătându-se pe burtă şi lăsându-se pe vine, ca şi când ar fi asistat la un formidabil spectacol de circ. Adrian se apropie de Dănuţ şi-i urlă în ureche:

— Noroc că te cunosc, frăţioare, altfel te-aş fi întrebat cine eşti… ha-ha-ha… restul frazei se pierdu printre hohote.

Se potoliră cu greu…

La întrebarea pe care o desluşi în ochii lui Adrian, Dănuţ ridică din umeri în semn de neputinţă. Nu, habar n-avea ce-ar mai fi fost de făcut. Priviră ceasul mare din fundul sălii. Până la răsăritul soarelui nu mai era prea mult. Se uitară din nou unul la altul, dar de astă-dată nu mai râseră. Arătau jalnic.

„Cam pe unde om fi?” se întrebă Dănuţ neliniştit, apoi îşi răspunse singur: „Probabil că mai avem destul până la Tulcea… Vaporul nu merge prea repede şi asta… e în avantajul nostru. Desigur, mai rămân Tulcea şi Sulina. Trebuie să facem orice, numai să nu stăm cu mâinile în sân… orice, uşor de spus. Cu siguranţă, Sandu şi George au şi alertat punctele de control… da-da, la ora asta se ştie de noi… ba chiar sunt deja pe urmele noastre. Ia uită-te, grozavă găselniţă… pe urmele noastre, *de parcă noi am lăsa vr*eo *urmă…*” Spre mirarea lui Adrian, râse singur. „Iar piciul e obosit rău de tot… Cine ştie cât va mai rezista?!… Ce-ar fi să mergem direct la comandant?… Nu, nu e bine, asta ar alerta echipajul, ar afla şi «omul nostru» şi gata, «obiectul» s-ar volatiliza!”

Minutele se scurgeau exasperant de încet şi fără a aduce o soluţie acceptabilă, care să-i scoată din încurcătură. Ar fi putut să stea de vorbă cu pilotul şi, desigur, să-i spună tot, dar lucrul acesta nu intra în calculele lor, deşi, în ultimă instanţă, ideea aceasta putea să-i scoată din încurcătură. Ghemuiţi într-un cotlon, cu genunchii la gură, cei doi eroi ai noştri aşteptau să se întâmple ceva, ceva necunoscut şi salvator. Şi iată, ceva-ul acela se întâmplă la cinci treizeci fix, când dincolo de hublouri noaptea prinse a se rări, alungată de briza uşoară ce se pornise dinspre baltă. Pe Dunăre se târau neguri reci. Ca o vulpe năpârlită, luna se furişă dincolo de zare, unde, cu siguranţă, aştepta încovrigată noaptea următoare.

De sus, de la cabine, se iviră doi marinari, care coborâră scăriţa, tropăind probabil, şi luară în primire acele, cadranele şi maşinăriile complicate, pe care până atunci le supravegheaseră

ceilalţi doi. „Navigatorul” le explică ceva noilor-veniţi. Aceştia îl priveau miraţi. Unul dintre ei începu să învârtă o manivelă nichelată, privind ţintă la cadranul din faţă. Probabil că lucrurile se aranjară, pentru că cei trei începură să râdă şi să se împingă ca nişte copii de şcoală. „Navigatorul” şi tovarăşul său se întinseră, obosiţi de lunga veghe, îşi luară ţigările şi cărţile de joc şi o porniră agale către cabine. Băieţii se strecurară în urma lor. Îşi simţeau sângele izbindu-le ritmic în tâmple.

Era dimineaţa, în zori. Coridoarele vasului erau pustii. Din loc în loc, becuri albe pâlpâiau anemic. Într-un colţ, abandonată cu câteva ceasuri mai devreme, zăriră o sticlă goală.

Cei doi marinari se opriseră şi sporovăiau în pragul unei cabine, trăgând cu sete din ţigări. Pe coridorul îngust, fumul, luat de curent, venea chiar spre băieţi. Undeva, în spatele lor, se auzi o uşă şi nişte paşi şovăielnici. „Navigatorul” şi celălalt spuseră ceva, apoi râseră gros. Dănuţ şi Adrian ascultau din spatele unei stive de pături pufoase, mirosind a naftalină, pregătite pentru a fi distribuite echipajului. Podeaua acoperită cu linoleum, imitând marmura, sclipea de curăţenie. De afară pătrundea prin hublouri o lumină murdară. Uşa scârţâi din nou, semn că plimbăreţul matinal se întorsese în cabină.

Cei doi bărbaţi îşi dădură mâna. „Navigatorul” rămase pe loc, în vreme ce însoţitorul său trecu pe lângă băieţi, pe care, spre norocul lor, nu-i zări şi intră într-o cuşetă. Cel pe care-l urmăreau privi în stânga şi-n dreapta şi, convingându-se că totul era în ordine, apăsă mânerul uşii lângă care se oprise cu celălalt. Uşa se deschise fără zgomot şi omul intră ca o umbră. Pe coridorul pustiu se făcu din nou linişte.

Băieţii păşiră tiptil până în dreptul cabinei cu pricina. Aici însă nu se auzea nimic, niciun zgomot care să trădeze mişcările celor dinăuntru.

— Ei bine? făcu Adrian.

— Ei bine, îi răspunse cu aceleaşi cuvinte şi tot în şoaptă prietenul său, hai!

Dănuţ apăsă pe mâner. Din cauza încordării, mâinile îi tremurau vizibil. Canatul se deschise aproape singur. Înăuntru era întuneric beznă. Se strecurară în cabină. Aceeaşi linişte, aceeaşi nemişcare. Aşteptară să li se obişnuiască ochii cu întunericul. În momentul în care începură să desluşească muchiile metalice ale unor paturi îngrămădite unele peste altele, o lovitură năprasnică, dată cu ceva tare pe la spate, îl făcu pe Dănuţ să simtă podeaua fugindu-i de sub picioare.

Adrian se întoarse brusc, îngrozit de fulgerătoarea cădere a prietenului său, dar n-avu vreme să zărească pe nimeni, căci o a doua lovitură îl trimise lângă amicul său. În cădere i se păru că pluteşte printre mii şi mii de steluţe multicolore, apoi totul se împrăştie vertiginos şi se făcu întuneric.

CAPITOLUL VII
Se dezvăluie misterul „sfinţilor de lemn” şi, fireşte, totul se sfârşeşte cu bine.

Dimineaţa de toamnă învăluise întreaga fire. O paloare greu de descris cuprinsese cerul şi, treptat, culorile se rânduiseră după un ritual numai de ele cunoscut, de la sângeriul intens al soarelui, gata să răsară, la movul delicat din celălalt capăt al orizontului. Dunărea se legăna leneş între maluri.

După ce străbătuse kilometrii ce despărţeau Brăila de ultimul mare port de pe cursul inferior al fluviului, Tulcea, „Agamemnon” fusese nevoit să oprească şi să ancoreze la dană şi asta pentru pricini necunoscute. Se aşteptau clarificări din partea autorităţilor româneşti. Toţi cei de la bord, inclusiv pilotul român, erau neliniştiţi.

... Primul care-şi reveni de pe urma loviturii primite fu Adrian. Clipi, deschise ochii şi se trezi sub unul din paturile metalice pe care le văzuse pentru o fracţiune de secundă în momentul în care se strecuraseră în cabină, încercă să-şi mişte mâinile şi picioarele. Zadarnic însă; fusese legat zdravăn cu un cearceaf, iar în gură avea un căluş înnodat strâns la ceafă. Îl durea îngrozitor capul şi o greaţă insuportabilă i se strecura dinspre stomac. Puse urechea la podea, dar nu auzi zgomotul motoarelor. Clipi nedumerit. Era imposibil, aşa ceva nu se putea. „Chiar atât de mult să fi stat aici?“ se întrebă uimit.

Privi în jur: linişte şi beznă. Încercă să-şi mai slăbească legăturile, dar cearceaful fusese legat trainic şi, cu toate că-şi puse întreaga forţă în această încercare, singurul rezultat demn de luat în seamă a fost acela că s-a trezit cu câţiva centimetri mai aproape de intervalul dintre paturi. Reuşise totuşi să se deplaseze câţiva centimetri!

De undeva, din faţă, auzi un geamăt stins. La început crezu că i se pare şi nu dădu nicio atenţie zgomotului. Cu toate acestea, rămase cu urechea la pândă. Apoi îşi aminti de Dănuţ şi-şi spuse că trebuie să fie şi el pe aici, prin apropiere. Se mai zvârcoli de câteva ori, gemu din greu, atât cât îi permitea legătura de pe gură, după care, sfârşit, renunţă să se mai mişte. Ar fi dorit să-şi facă simţită prezenţa în vreun fel, dar lucrul acesta îi cerea eforturi deosebite, de care nu se simţea în stare.

Trecură alte câteva minute lungi în care nu mai auzi nimic şi

crezu că scâncetul din întuneric fusese doar rodul închipuirii lui. În momentul acela auzi din nou, la fel de înăbuşit ca şi prima oară geamătul, sau ceea ce i se păruse a fi un geamăt. Săltă capul de pe pardoseala lucioasă şi privi încă o dată în jur. Abia acum reuşi să distingă în obscuritatea încăperii, sub mormanul de paturi de vizavi, o formă alungită ce-i aminti de silueta prietenului său. Îşi muşcă legătura de pe gură, înciudat că nu poate să se elibereze. Simţi că pânza slăbeşte. O mai muşcă o dată şi zgâlţâi puternic din cap. Sufla anevoie, ostenit de mişcările acelea ce i se părură deosebit de istovitoare. Constată că pânza se îmbibase cu salivă, se îngreunase şi atunci îşi zise că trebuie neapărat să mai încerce, să nu se dea bătut. Muşcă din nou pânza aspră şi grea, dând în acelaşi timp energic din cap. Legătura se deplasă în jos, slăbită. Băiatul repetă mişcarea, încă o dată şi încă o dată, şi, în cele din urmă, o simţi cum îi alunecă pe bărbie. Fără să-şi dea seama, puştiul slobozi un chiot ascuţit, care îi dădu sentimentul că este liber, departe de „Agamemnon” şi de primejdii. Se dezmetici însă imediat şi privi spre colţul în care se afla Dănuţ. Balotul acela alungit se mişcă uşor, insesizabil, după care geamătul se repetă ceva mai distinct.

Adrian făcu un efort supraomenesc şi reuşi să se ridice pe jumătate.

— Dănuţ!

Cel strigat nu se mişcă şi nu dădu de înţeles că auzise ceva.

— Dane, hei, Dane! repetă Adrian.

Geamătul se desluşi clar de astă-dată şi Dănuţ se mişcă cu greu printre legăturile ce-l imobilizau.

Adrian se bucură că nu este singur. Prezenţa prietenului său îi înzeci puterile.

— Încearcă să scapi de căluş, îl îndemnă pe celălalt, nefiind totuşi sigur că este auzit.

— N-am... n-am niciun fel de căluş, veni răspunsul într-un târziu din ungherul în care se afla Dan. Glasul acestuia dovedea însă că băiatul era la capătul puterilor.

— Te-a lovit rău? îl întrebă Adrian.

Linişte.

— Îhîm, se auzi într-un târziu.

Puştiul înghiţi în sec.

— Unde-om fi oare?

Dănuţ tăcu.

Adrian se foi în cotlonul lui. Picioarele îi amorţiseră de tot.

Încercă să şi le mişte puţin. Mii de înţepături îl făcură să icnească.

De afară, de pe coridor se auziră voci guturale, ordine şi tropăituri. Cineva alerga târându-şi încălţările.

Puştiul se chinui din nou să iasă de sub patul sub care fusese târât. Degeaba. Ba chiar se lovi de muchia unui obiect dur ce se afla în spatele său, pe podea. Lovitura fu atât de puternică, încât o durere năprasnică îi săgetă glezna şi se văită surd, încovrigându-se fără să vrea. Reuşise iarăşi să se mişte vreo câţiva centimetri şi asta îl făcu să uite repede de durerea de la picior. Dănuţ zăcea nemişcat în colţul lui. Adrian renunţase să-l mai strige. Un gând nebunesc îi trecu prin creier chiar în momentul acela. Avea să încerce să se elibereze. Întocmai, să se elibereze. Privi împrejur: nimic de care să se poată sluji. Gândul acela însă nu-i dădea pace. Ar fi putut încerca să-şi taie legăturile de la mâini folosindu-se de marginea ascuţită a patului sub care se găsea. Nu va fi uşor, dar merita. Se opinti să întindă mâinile înspre muchia metalică, însă îşi dădu seama că era prea departe. După o sforţare extraordinară reuşi să se mai deplaseze vreo câţiva centimetri. Întinse mâinile şi atinse cu vârful degetelor marginea patului. O pipăi înfrigurat. Era ascuţită ca o muchie de cuţit. O ultimă încordare îi aduse mâinile chiar în dreptul lamei metalice.

Zgomotele de afară se potoliseră, dar „Agamemnon” continua să stea nemişcat, ca şi când ar fi ajuns la destinaţie.

Muchia ascuţită a patului muşca imperceptibil din frânghia improvizată. Puştiul transpirase, dar o hotărâre de neclintit i se citea pe faţă. „Trebuie să scăpăm, trebuie”, murmură băiatul în vreme ce braţele i se mişcau automat sub impulsul voinţei dezmorţite.

Se opri epuizat pentru câteva minute. Îşi lipi fruntea asudată de pardoseală şi stătu aşa nemişcat, suflând sacadat până atunci când constată că respiraţia îi revenise la normal. Privi în direcţia în care se afla Dănuţ. Acesta gemu încetişor. Apoi tăcu. Puştiului i se păru că prietenul său nu mai dă niciun semn de viaţă şi lucrul acesta îl înfricoşă cumplit. „Ce să fie cu el?“ se întrebă în vreme ce-şi reîncepea truda. Marginea ascuţită a patului pătrunsese pe lângă nod. Legătura era pe jumătate tăiată, deşi cearceaful se dovedea extrem de rezistent. Fiecare milimetru tăiat în pânza aceea îl costa eforturi uriaşe.

Auzi din nou geamătul lui Dănuţ şi privi neîncrezător în direcţia lui. Prietenul său îi urmărea mişcările cu nişte ochi din

cale-afară de miraţi. Iată, acum chiar îi făcu cu ochiul. Nu, nu era cu putinţă una ca asta! Adrian se holbă la amicul său. Dacă ar fi avut mâinile libere i-ar fi dat o pereche de palme. Şi el, care crezuse că… Ptiu, ce chestie! Privirea lui Dănuţ era calmă şi încurajatoare. Adrian îşi dădu seama în secunda aceea că libertatea celuilalt depindea numai şi numai de el şi convingerea aceasta, izvorâtă din străfundul sufletului, îi stimulă voinţa. Da, prietenul său avea încredere în el, privirea aceea caldă ce i se adresase îi dovedi că nu este singur, că, deşi la capătul puterilor, Dănuţ era cu întreaga fiinţă alături de el, se baza pe ajutorul lui.

Ultimul milimetru de pânză cedă cu un pârâit şi Adrian îşi văzu din nou mâinile libere. Legătura îi amorţise încheieturile. Îşi masă ritmic articulaţiile. Cu o sprinteneală de pisică se târî până la intervalul dintre paturi. Nodul de la picioare era mult mai strâns decât fusese cel de la mâini. Se chinui mult până reuşi să se dezlege şi, odată eliberat, oftă lung, din fundul plămânilor şi se ridică în capul oaselor. Gestul, destul de brusc, îl ameţi.

Trecu aşa un minut. Îşi reveni cu dificultate. Oboseala, emoţiile şi lovitura pe care o primise chiar în moalele capului îşi spuneau cuvântul.

Se ghemui din nou şi se strecură lângă Dănuţ. Acesta îl privea cu nişte ochi plini de bucurie.

— Chiar mi-ai făcut cu ochiul?

— Îhîm.

— Stai puţin, ai răbdare, îl îndemnă puştiul, chinuindu-se să-i dezlege pânza ce-i imobiliza mâinile.

Nodul fusese strâns puternic.

— Astea-s noduri marinăreşti sadea, murmură Adrian.

— Uşor, nu te repezi aşa, îl sfătui cu glas moale prietenul său.

— Situaţia nu ne permite să ne moşcăim prea mult, icni puştiul.

— De ce ne-am oprit?

— Naiba ştie… cred c-am ajuns pe undeva.

— Nu se vede nimic de-aici? continuă Dănuţ să întrebe, ceea ce dovedea că încetul cu încetul puterile îi reveneau. Ba chiar, după ce rosti cele câteva cuvinte, ridică fruntea de jos şi privi prin cabină.

— Ar fi mai bine să nu te mişti deloc, zise Adrian, căci individul ţi-a lăsat un cucui de toată frumuseţea în creştetul

capului!

Dănuţ îşi pipăi capul şi gemu.

— Au!

— Vezi? Ţi-am spus eu… Stai liniştit câtă vreme eu am să fac o inspecţie pe-aici. Promiţi?

— Bine, promit, şopti Dănuţ.

Cabina în care se aflau era probabil un fel de depozit, căci Adrian zări îngrămădite peste tot paturi, pături şi perne, ba chiar şi câteva scaune pliate şi stivuite unele peste altele, cearceafuri şi boccele pline cu rufe murdare şi, într-un colţ, în spatele uşii, un teanc de tricouri marinăreşti noi-nouţe. Reuşi cu mare greutate să se strecoare până în dreptul unui hublou acoperit cu o pătură cazonă şi, trăgând din răsputeri, o smulse din cuiele în care era fixată. Încăperea fu inundată de lumină. Abia acum se văzu mai bine dezordinea ce domnea peste tot. Cabina părea de-a dreptul uitată.

Îşi aminti de Dănuţ şi se întoarse în locul în care-l lăsase. Nu mică îi fu însă mirarea când văzu că prietenul său nu mai era acolo.

— Hei, ce moşmondeşti la uşă?

Se apropie şi văzu că prietenul său se chinuia să forţeze broasca.

— Gata, ţi-ai revenit?

— Încerc să deschid uşa asta blestemată, spuse Dănuţ.

Broasca nu ceda deloc, în ciuda smuciturilor scurte cu care era maltratată. Trebuia să fie prevăzători, căci o a doua întrevedere cu personajul acela brutal putea să le fie fatală. Rama de aluminiu a uşii se îndoise puţin, insuficient însă pentru a permite închizătorii să iasă din locaşul ei.

— Cum să te ajut? se oferi Adrian.

Dănuţ nu răspunse imediat.

— Stai cu urechea ciulită la zgomotele de pe coridor. Cum auzi ceva suspect, dă alarma! Mie îmi vâjâie capul de-ai zice că…

Pe coridor se auziră paşi. Păreau să fie patru, cinci persoane.

— … chideţi aici… se află… cabina asta…

Adrian îi dădu un ghiont, din toate puterile, prietenului său. Se aflau în apele teritoriale româneşti, se aflau încă în ţară! Dănuţ îşi frecă locul lovit. Puştiul îl privi triumfător, de parcă ar fi vrut să-i spună: „vezi, ţi-am zis eu să nu-ţi faci probleme!”

Pe coridor scârţâi o uşă. Vocile se apropiară. Cei doi băieţi alergară la locurile lor sub paturi, se întinseră pe jos şi

rămaseră în aşteptare.

— Pătura! strigă Dănuţ înăbuşit.

— Ce pătură?

— Pătura de la geam… trebuia pusă, îl lămuri băiatul.

— Dă-o-ncolo!

Dănuţ dădu din cap nemulţumit.

— Prudenţă…

Cei de afară erau aproape de tot.

— Aici ce-i? se auzi o voce chiar din spatele uşii.

Adrian se retrase involuntar spre fundul cabinei. „Drace, ce de vechituri!” îşi zise înciudat. Se lovise iarăşi în obiectul acela colţuros ascuns în umbră. Se întoarse şi întinse mâna. O boccea, destul de tare la pipăit, ca şi când ar fi conţinut obiecte metalice. „Ce-o fi căutând asta aici?”

Se auzi o cheie răsucindu-se în broască. Uşa se deschise larg şi în prag apăru un bărbat înalt, îmbrăcat în uniformă de miliţian. În spatele lui erau câţiva civili.

— Ce ţineţi aici? întrebă miliţianul, dar nu aşteptă răspunsul căpitanului şi zise, lămurit: A, efecte.

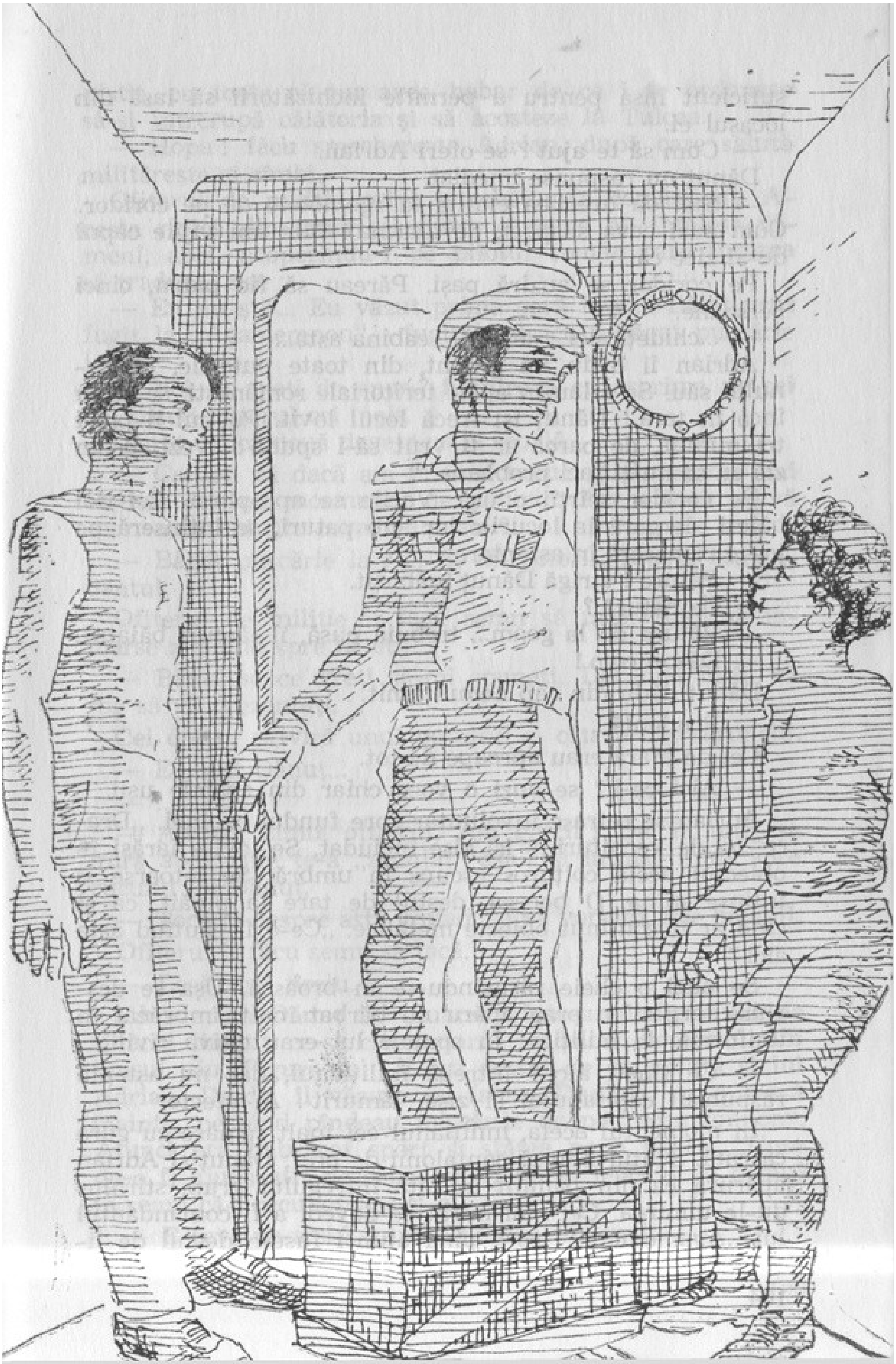

În momentul acela, miliţianul cel înalt rămase cu gura căscată. Scuturându-şi pantalonii de praf, Dănuţ şi Adrian apărură ca din pământ în faţa întregului grup, stârnindu-le uimirea. Cel mai mirat se dovedi a fi comandantul lui „Agamemnon”, care până atunci fusese destul de liniştit, cu toate că nu avea habar de ce i se ordonase să-şi întrerupă călătoria şi să acosteze la Tulcea.

— Hopa! făcu şmechereşte Adrian, după care salută milităreşte şi zâmbi.

Ofiţerul de miliţie privi întrebător la comandant. Acesta ridică din umeri şi spuse ceva ce nu înţelese nimeni, apoi, acoperindu-l pe pilotul român care încerca să traducă, zise:

— Eu nu ştii… Eu văzut prima oară la ei… Băiat vrut fugit la „Agamemnon”… fugit la dracu… Băgat puşcărie la ei…

— Voi ce aveţi de spus? îi întrebă cu asprime pe cei doi băieţi ofiţerul cel înalt.

Dănuţ ridică două degete ca la şcoală.

— Credeţi că dacă am fi avut vreun gând ascuns, mai ieşeam de sub mormanul de paturi? Avem însă să vă spunem şi noi câte ceva. Se poate?

— Băgat puşcărie la ei… Ei infractor… repeta comandantul.

Ofiţerul de miliţie îi făcu semn să tacă. Apoi se întoarse zâmbind spre băieţi.

— Bănuiesc ce vreţi să-mi spuneţi. Dar mai întâi, vă rog să vă prezentaţi.

Cei doi se priviră unul pe altul şi oftară din rărunchi.

— Eu sunt Dănuţ…

— … şi eu…

— Adrian, zâmbi ofiţerul. Am ghicit? Da’ ia uite, se miră apoi, cine te-a „aranjat” aşa? şi întinse mâna spre cucuiul lui Dănuţ.

— Tocmai despre asta vroiam să vă vorbim, zise băiatul.

Ofiţerul îi făcu semn să tacă.

— Lasă, mai târziu.

Abia acum Dănuţ îl recunoscu într-unul din civili pe tânărul liniştit ce-şi citea ziarul în barul hotelului din oraşul său. Figura lui îi era destul de cunoscută şi lui Adrian. Da-da, îl văzuse pe faleza Dunării, cu o seară înainte, pe când pândeau mişcările de pe „Agamemnon”. Atunci era îmbrăcat sport şi stătea pe o bancă. „Cum de-o fi ajuns atât de repede?” Tânărul le făcu cu ochiul în semn că-i recunoscuse şi el.

— E ceva pe-aici? întrebă ofiţerul cel înalt.

— Nu, nu cred, răspunse Dănuţ privind în jur, ca şi când ar fi

făcut o inspecţie sumară prin încăpere.

— Bine, să mergem mai departe! zise miliţianul.

Grupul ieşi pe coridor. Unul dintre civili bătu în uşa cabinei de alături. Dinăuntru apăru un marinar ciufulit, trezit cu puţin timp în urmă din somn, care pricepu cu greu ce vroiau de la el. În cele din urmă îl lămuriră şi grupul intră în cuşetă.

Dănuţ rămase pe coridor. I se făcu dintr-o dată greaţă şi capul îi vuia groaznic. Auzi paşi în spate. Se întoarse şi avu timp să vadă cum cineva se strecurase în cabina-depozit din care deabia ieşiseră. Mânat de o curiozitate căreia nu i se putu împotrivi, băiatul se apropie de uşă. „Numai *el* poate fi, îşi zise. Nimeni altul decât «navigatorul» nostru. Încet, să deschid uşa cât mai încet.”

Înăuntru era linişte. De afară se strecura prin hubloul descoperit lumina violentă a soarelui. În mijlocul încăperii stătea chircit un bărbat ce-şi făcea de lucru cu un rucsac pântecos. O rază de soare se oprise exact pe faţa negricioasă a omului. Era chiar „navigatorul”, era „navigatorul” în carne şi oase! Auzind zgomot de paşi, acesta se întoarse şi îl ţinti cu privirea pe noul venit. Băiatul îl înfruntă din ochi. Marinarul se apără cu palma de raza de soare, apoi mormăi ceva, se ridică şi se îndreptă spre Dănuţ. Întrezărind primejdia, acesta se întoarse fulgerător, deschise uşa şi dintr-un salt se trezi în mijlocul coridorului. Echipa miliţiei tocmai ieşea din cabina alăturată. În momentul următor, marinarul cel negricios se strecură pe lângă el şi o luă la goană către capătul coridorului.

Fără o vorbă, Dănuţ porni în urmărirea lui. Auzi din spate strigătele celor din grupul de control, dar îşi dădu seama că n-avea timp de explicaţii. Cel urmărit se ciocni în fugă de un alt marinar, dar îşi continuă goana. Dănuţ îl ajunse din urmă chiar la capătul coridorului. „Navigatorul“ întoarse capul şi faţa i se schimonosi de ură. Băiatul i se aruncă la picioare, aşa cum văzuse la un meci de rugbi, la televizor. Omul se rostogoli cu o bufnitură pe podea. Cămaşa i se umezise pe spinare şi dădea caraghios din picioare, încercând să se ridice. Dar Dănuţ îşi încleştase degetele pe stofa pantalonilor largi, în dreptul gleznei, şi ţinea cu toate puterile. Nu-l eliberă nici chiar atunci când simţi o lovitură zdravănă de călcâi în obraz. Marinarul se răsuci pe spate, gâfâind, şi strigă ceva în limba lui.

— Spune că se predă autorităţilor româneşti, auzi Dănuţ vocea pilotului.

În jurul lor se strânsese un grup destul de numeros, format

din echipa ofiţerului de miliţie şi câţiva marinari curioşi. Adrian încercă din răsputeri să se strecoare printre ei.

— Gata, spectacolul s-a terminat, spuse tânărul în civil.

Dănuţ auzi şi-l eliberă pe „navigator”. Acesta era roşu la faţă şi ochii îi ieşiseră din orbite.

Comandantul vasului spuse către ofiţerul cel înalt:

— Pot întrebat ceva la el?

Miliţianul dădu din cap în semn că da. Comandantul i se adresă marinarului şi cuvintele îi ţâşniră din gâtlej repezit, ca şi când ar fi vrut să se ia la întrecere unele cu altele. „Navigatorul” îi răspunse la fel de precipitat, apoi îşi făcu semnul crucii.

— Nu băiat, marinar infractor, domnu’ ofiţer, zise comandantul de pe „Agamemnon”. Băgat puşcărie la el… Lăsat vapor să pleci.

Ofiţerul de miliţie încuviinţă zâmbind.

— Unde ai dat de el? întrebă civilul cel tânăr.

Ofiţerul de miliţie îl trase pe Dănuţ de-o parte.

— Spune-mi, Dane, el e omul vostru?

— El.

— Sigur?

— Sută la sută.

— E-n regulă, atunci, haidem!

— Un moment, zise Dănuţ şi deschise uşa depozitului. În mijlocul camerei se afla rucsacul pe care-l căutaseră cu atâta ardoare. Băiatul îl închise, îl luă de jos şi reveni pe coridor. Grupul se pregătea să coboare pe uscat.

— Ăsta e „obiectul”, flăcăule? întrebă tânărul în civil întinzând mâna după rucsac.

— Da, zâmbi băiatul, făcându-se că nu observă mâna întinsă a celuilalt.

— E dreptul lui, îl aprobă ofiţerul cel înalt şi-l făcu cu ochiul colegului său mai tânăr. Măcar până la Căpitănie, da?

— Nicio problemă!

Pestriţul grup, format din ofiţerul cel înalt, tânărul în civil, cei doi vameşi români, comandantul lui „Agamemnon”, pilotul, „navigatorul” şi cei doi băieţi, urcă pasarela şi, ajuns pe chei, se îndreptă fără grabă spre Căpitănia portului. Călătorii ce aşteptau cursele fluviale îi priveau cu atenţie, apoi, când grupul intră în clădirea albă de unde erau dirijate venirile şi plecările în susul şi în josul Dunării, fiecare îşi reluă ocupaţiile ce-l ajutau să depăşească plictiseala până la sosirea vaporului. Unii discutau,

alţii spărgeau seminţe privind în zare, alţii fumau în tăcere şi, în fine, erau şi dintre aceia care le făceau pe toate acestea, în acelaşi timp.

Încăperea în care intrară era răcoroasă. În mijlocul camerei se găsea o masă lungă, de şedinţe, acoperită cu o pânză roşie. Împrejurul mesei erau îngrămădite o mulţime de scaune. Un ofiţer de marină, probabil comandantul portului, mic şi îndesat, se ridică de pe scaunul din capul mesei, strânse nişte registre pe care le depuse într-un dulap metalic, după care dădu mâna cu toţi cei prezenţi.

— Ei sunt? îl întrebă pe miliţianul cel înalt arătându-i pe băieţi.

— Chiar ei, răspunse ofiţerul în albastru, după care, oftând, se aşeză pe un scaun.

— Slavă domnului! îi scăpă şefului de port.

Dănuţ îşi puse povara pe masă. Adrian îl trase de mânecă şi îi şopti la ureche:

— Eroule!

— Şşşt, făcu tânărul în civil. Vorbeşte tovarăşul maior.

Ofiţerul cel înalt se ridică, aruncă o privire rapidă în jur, şi începu:

— Iată că orice acţiune, cât ar fi de complexă la prima vedere, are şi ea un sfârşit. Acum, desigur, lucrurile sunt clare, cât se poate de clare. Vă văd însă curioşi… E firesc să fie aşa. Şi pentru a vă satisface cât de cât curiozitatea, am să vă prezint în câteva cuvinte, faptele care ne-au strâns la un loc pe noi, oameni cu treburi, nu-i aşa tovarăşe Simionov? He-he, aşa e, aşa e… Deci, să vedem faptele. Aseară, târziu de tot, la miliţia din Brăila s-au prezentat doi tineri care au relatat modul în care prietenii lor, Dănuţ şi Adrian, aici de faţă, au pătruns la bordul unui vapor străin, lucru interzis de lege, de altfel… (Aici, cei doi eroi ai noştri se înroşiră la faţă şi se priviră cu un aer vinovat.) De fapt, cei doi infractori minori, căci, tot după lege, îi putem numi infractori, urmăreau pe un anume marinar, pus sub urmărire şi de către organele noastre, de altfel, şi care practica de mult, încă de la primele sale voiaje în România, un trafic deosebit de bănos şi pentru el şi pentru patronii lui din străinătate. La miezul nopţii, colegii din Brăila ne-au alertat, iar noi am alertat organele portuare. Colegul meu mai tânăr, locotenentul Dogărescu, a venit urgent cu un elicopter militar pentru a-l identifica pe infractor. Am telefonat la Galaţi, pe la

unu fără ceva, dar „Agamemnon” trecuse deja de Galaţi, încât mai rămâneam doar noi, cei din Tulcea, pentru finalizarea acţiunii. N-ar fi fost indicat să se ia legătura prin radio cu vasul, e lesne de ghicit de ce, nu-i aşa? Iată-ne deci laolaltă, domnule căpitan, şi maiorul de miliţie se înclină în faţa comandantului lui „Agamemnon” şi, sper totuşi să nu vă producem neajunsuri prea mari… Noi ştiam cu ce se ocupă omul dumneavoastră, aşa că oricum v-am fi întrerupt călătoria. Faptul că băieţii ăştia doi s-au aflat la bord a grăbit deznodământul. Când este vorba de oameni, suntem mult mai operativi… Mă veţi întreba poate cu toţii, ce se găseşte în sacul de pe masa în jurul căreia ne aflăm în clipa aceasta. Am să vă răspund, desigur. Ei bine, rucsacul după care am alergat în ultimele zile, este burduşit, da, ăsta e cuvântul, este burduşit cu icoane vechi româneş*ti! Da-da.*

Comandantul lui „Agamemnon” făcu fără voie „ooo!“, iar ceilalţi din încăpere se priviră unul pe altul surprinşi. La fel de surprinşi au fost, desigur, şi cei doi eroi ai povestirii de faţă. Marinarul cel negricios se uita uluit în toate părţile. Nu s-ar fi aşteptat să fie prins chiar „pe ultima sută de metri”, când povestea începuse atât de bine pentru el.

— Vă mai anunţ că la ora aceasta, complicele român al acestui domn, un anume Cicerone, barman la Brăila, se află faţă în faţă cu colegii mei de acolo. După cum vedeţi, ridică din umeri ofiţerul de miliţie, n-am stat cu mâinile în sân, în noaptea aceasta.

Comandantul lui „Agamemnon” vociferă nervos, apoi sări în picioare şi se adresă maiorului:

— Eu trebuie plecat, domnu’ ofiţer… La mine client nu aştepţi.

— Desigur, căpitane, puteţi ridica ancora. Omul dumneavoastră însă va mai fi un timp „oaspetele” nostru. Nu, fiţi fără grijă, zise ofiţerul de miliţie văzând figura întrebătoare a celuilalt, vi-l vom trimite, căci, din fericire, nu avem ce face cu asemenea specimene. Dar, dacă ţineţi neapărat, îl puteţi aştepta aici, nimeni nu vă împiedică… din moment ce vă veţi plăti cinstit staţionarea…

— Nu, domnu’ ofiţer, la mine timp costă bani… client nu aştepţi.

— În cazul acesta, vă urăm drum bun şi vânt din pupa, zâmbi maiorul căpitanului străin.

— Asta a fost tot, dragii mei, zise tânărul în civil şi, cu un şut

bine ţintit, trimise câţiva metri mai încolo ghemotocul de hârtie din drum. Acum cred că aţi priceput de ce…

— Da, sigur că da, îl întrerupse Adrian.

— De un an şi jumătate urmărim cazul. Pe Cicerone îl aveam la mână de mult. Mai greu a fost să aflăm de la cine căpăta „materialul”. O supraveghere atentă ne-a clarificat şi misterul acesta. În fine, a picat în plasă şi marinarul şi, cu el, cazul poate fi considerat închis. Ultimul punct a fost recuperarea „obiectelor”, operaţiune la care aportul vostru a fost substanţial. Tovarăşul maior mi-a trasat sarcina să vă mulţumesc din partea organelor ministerului nostru şi să vă spun că aţi făcut un lucru pe care mulţi ar fi ezitat să-l facă: v-aţi angajat cu toate forţele într-o „cursă” care vă depăşea puterile, dar ajutorul pe care ni l-aţi dat a fost neaşteptat, total dezinteresat şi deci, cu atât mai preţios. Vă felicit!

Îmbujoraţi ca doi ţânci, băieţii strânseră mâna ce li se întinse.

— În fond, ce mare lucru am făcut? îl întrebă Dănuţ pe Adrian.

— Lasă, măria-ta, că ai fost de milioane! Ce mai placare!

Se opriră toţi trei în faţa gării fluviale.

— Aşteptaţi-mă puţin, le zise ofiţerul cel tânăr şi urcă cele câteva trepte ale clădirii.

Băieţii se apropiară de chei. Pe o tablă albastră era scrisă cu creta cota atinsă de fluviu în ziua aceea la Tulcea.

— Ce face? se holbă Dănuţ.

— Săracu’ de tine, te-a pocnit rău de tot, îl căină puştiul privindu-l cu bunăvoinţă.

— Priveşte, îl trase celălalt, uită-te în câte suntem azi!

— Nu se poate! făcu, la rândul lui, Adrian. Doisprezece septembrie! Peste trei zile începem şcoala!

— Fiţi amabil, se adresă Dănuţ unui ofiţer de marină ce se plimba pe mal cu o servietă în mână, în câte suntem azi?

Ofiţerul îl privi fix, apoi răspunse morocănos, supărat parcă pentru că fusese oprit din plimbare:

— Nu ştii să citeşti? În doisprezece.

— Oho, exclamă băiatul.

Dinspre gara fluvială se ivi tânărul ofiţer de miliţie. În mână flutura două bilete de vapor.

— Gata, s-a aranjat. La început mi-au zis că nu mai sunt bilete, dar când au aflat cu ce fel de pasageri au de-a face, au apărut ca prin farmec şi biletele.

— Vă mulţumim, spuse Dănuţ cu sfială, dar noi stăm cam prost cu banii.

— A pomenit cineva de bani? se miră tânărul. Eu, în niciun caz.

— Priveşte, Dane, vom călători cu „Săgeata”! strigă Adrian privind biletele din mâna ofiţerului.

— Luaţi-le şi călătoriţi cu bine! le ură acesta. Le dădu încă o dată mâna şi-i conduse până la puntea pe care călătorii urcau grăbiţi să-şi ocupe locurile la bordul elegantei nave. Şi, ca să nu uit, mult succes la şcoală!

— Mulţumim, răspunseră cei doi într-un glas.

— Salutări tovarăşului maior, se mai auzi din uşa vasului, după care valul de călători îi luă pe cei doi băieţi şi-i duse în salonul încăpător al „Săgeţii”.

— Priveşte, Dane, se vede Ghecetul!

— Da, uite Dunărea Veche!

Aerodinamica navă pe pernă de aer se apropia lin, dar cu o viteză de care nu erau capabile navele clasice, de port. Soarele arunca asupra Brăilei vâlvătăi arămii. Ultimul etaj al hotelului din centru părea a fi în flăcări, castelul de apă din grădina publică se transformase într-o grămadă de jeratic, străzile se pierduseră într-o mare de foc… Însăşi Dunărea era mistuită de pârjol. Oboseala era de vină, desigur, şi imaginaţia lor, suprasolicitată în ultimele zile!

Prin faţă defilau pontoanele, ghereta vamei, ba chiar recunoscură şi dana la care se aflase ancorat, numai cu o zi înainte „Agamemnon”.

— Ce zici, or fi aflat că venim? întrebă Adrian.

— Cine?

— Asta-i bună, cum „cine”?

— Uite-i! răcni deodată Dănuţ. Uite-i, piciule, uite-i!

— Ura! se ridică în picioare Adrian. L-au adus şi pe Ringo!

Îşi simţeau inimile inundate de o bucurie imensă, mai presus de toate bucuriile lumii. Prietenii lor îi aşteptau, erau în faţa lor, la nicio sută de metri şi le făceau cu mâna. „Cum de ne-or fi văzut?” se întrebă Dănuţ.

„Săgeata” făcu un viraj şi se pregăti de acostare.

Pe malul celălalt, misterioasă, balta îşi începea tainica viaţă din amurg, departe de oameni şi de grijile lor, trăindu-şi cu egoism propria existenţă solemnă şi tăcută.